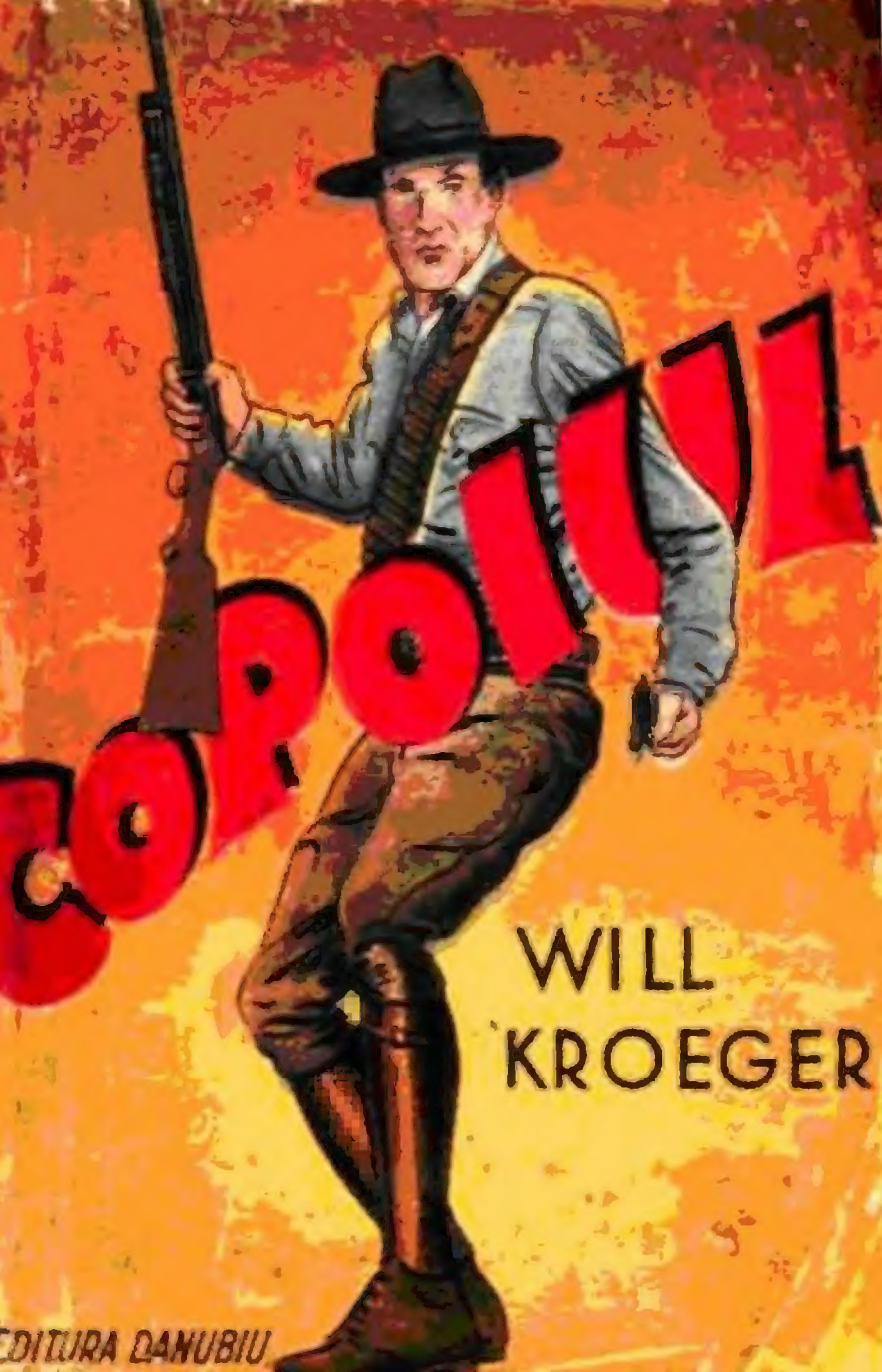
COROLUL
WILL KROEGER
EDITURA DANUBIU

COLECȚIA ROMANELOR SENZAȚIONALE

Nr. 11

WILL KROEGER

COPOIUL

Traducere din germană
de D-na CLEOPATRA MĂRINESCU

Biblioteca personală
F.A.M. COMȘA
Nr. 2106
Vol.

Editura „DANUBIU", Strada Dr. Istrate, 10 — Bucureşti
Of. Reg. Com. 1295/941

Editura „Danubiu“

lansează în acest sezon următoarele mari succese:

DEMONUL MASCAT

de **Louis de Wohl**

CAVALERUL MASCAT

de **G. Spitzmueller**

INȘELĂTORUL

de **Edgar Wallace**

COPOIUL

de VILL KROEGER

— Sunt cea mai cinstită puşlama din întregul Louisville!

Dick Jeffrys o spuse cu un glas plin de convingere, lăsându-se să cadă, apoi, pe un scaun şi întinzându-şi picioarele comod, pe birou.

Cizmele lui pline de praf răvăşiră şi sgâriară sumedenie de hârtii, dar Dick Jeffrys, nu văzu asta, îşi scoase, foarte tacticos c basma din buzunar, îşi şterse sudoarea de pe obraz şi rânji, plin de voie bună lui Tim Brooker, şeriful dinLouisville.

Şeriful Brooker nu se lăsă intimidat de vorbele lui Jeffrys, cu atât mai mult cu cât Dick Jeffrys obicinuia să afirme asta de cel puţin douăzeci de ori pe zi, indiferent dacă avea sau nu legătură cu tema discuţiei.

Cei doi bărbaţi se priviră tăcuţi. Ochii reci, cenuşii, ai şerifului, scânteiau. Dacă Dick Jeffrys ar fi fost un păcătos oarecare, l-ar fi svârlit afară, fără vorbă multă.

Dar Jeffrys era putred de bogat! Cu astfel de oameni trebue să umbli cu mănuşi altfel te mai poate scoate din pâine.

Tim Brooker se ridică dela birou.

— Ar fi bine să se lămurească chestia, Dick. Te sfătuiesc din toată inima! Dacă „Omul din noapte" se va ocupa de tine, îţi va veni cam amar pe nas!

Dick se ridică şi el în picioare.

— N'avea grijă, Tim! O să se lămurească eroarea! Cine ştie ce păcătos se mai serveşte de numele meu. Conştiinţa mea e împăcoată... sunt cea mai cinstită persoana din întregul Louisville.

— Hm... de... iei o ţigară?

Jeffrys nu aşteptă răspunsul, ci scoase din buzunarul pantalonilor un teanc de bancnote, luă două hârtii, apoi, după câteva clipe de şovăială, luă şi o a treia pe care le întinse şerifului cu

mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă îl prezenta cutia de țigări.

— Ia bătrâne! Nici eu nu fumez mai bune.

— Lasă, Dick... nu prea am poftă de fumat... azi, făcu șeriful, depărtându-se.

Când ușa se închise în urma șerifului, Dick, cu un gest furios repezi cutia de țigări într'un colț al camerei, băgă dolarii în buzunar și începu să se plimbe, enervat. Dacă Brooker refuzase țigările, asta însemna că pentru „cea mai cinstită pielicică din întregul Louisville" treaba sta prost de tot...

Îl amenințase cu „Omul din Noapte"... Omul din Noapte... Jeffrys se lăsă să cadă într'un jeț, în timp ce sudoarea îi șiruia pe frunte.

Dick Jeffrys nu trebuia să-l intereseze pe Omul din Noapte... Până aici nu trebuia să ajungă. Ce era deci, de făcut? Ce era de făcut?

In mica încăpere domnea o căldură înăbușitoare. Un birou, două scaune, un dulap pentru sertare... acesta era tot mobilierul camerei.

Căsuța cu un etaj a lui Jeffrys era una din ultimele din mica localitate Louisville situată în Statul Texas și numai la o depărtare de 4 kilometri de granița mexicană.

Regiunea aceasta dela graniță era un important centru de contrabandiști. Pe aici pătrundeau în Statele Unite fel de fel de articole de propagandă... dar mai ales... oameni!

Pătrundeau oameni cari pe cale legală nu puteau ajunge în paradisul Americei.

Firește că dincolo, în Mexico, se aflau destui indivizi cărora pământul începuse să li se surpe sub picioare. In schimbul unei respectabile sume — după cât era mușteriul de al dracului — treaba se făcea și Statele Unite numărau un nou cetățean.

Contrabanda... de oameni se făcea cu avionul.

Nu de mult, poliția pusese mâna pe un om în stare de ebrietate, care, la interogatoriul ce i se luase, mărturisise că fusese „importat" cu avionul.

Îl costase o sumă frumușică — 750 de dolari. Drumul fusese foarte anevoios, deoarece în micuța carlingă se mai aflau încă doi tovarăși de mizerie.

Continuându-şi cercetările, poliţia descoperi că un oarecare Jeffrys din Louisville se ocupă cu contrabanda acest. Şeriful Brooker primise o telegramă şi ancheta fu deschisă.

Cineva bătu în uşă şi, peste o secundă, prin întredeschizătura uşii, se ivi capul lui Bud Small, ajutorul lui Jeffrys:

— Pot să?...

— Da, cârâi Jeffrys.

Bud Small, un băeţaş cu mii de pistrui şi chica roşcovană, pătrunse în cameră şi întinse o telegramă şefului său, spunând:

— Abia a sosit, Mister Jeffrys.

Şeful o deschise şi citi:

— „Trimis pe drumul obicinuit de două ori două sute dolari".

WATSON

Telegrama fusese dată într'o mică localitate mexicană, nu departe de graniţa americană.

Işi luă blocnotesul, îl frunzări o clipă, apoi lovi cu pumnul în masă:

— A înebunit Watson ăsta!

Precaut, Bud Small făcu un pas înapoi:

— Dece, Mister Jeffrys?

— Dece? Şi tu mai întrebi? Dece-ţi plătesc bani atât de frumoşi? Ca să nu pricepi ceva aşa de simplu? V'am comunicat tuturora că Omul din Noapte are acum un alt centru! Şi, mâine, tocmai mâine când Omul de Noapte e de serviciu, blestematul acesta de Watson îmi trimite doi pedeştraşi! Mare prost! Am poruncit aşa: atunci când Omul din Noapte e de serviciu, transportul să se facă numai pe calea aerului!

După o cupă de gandin, Jeffrys continuă:

— Small, trimite imediat telegrama asta:

„De două ori două sute de dolari, trimiteţi poimâine"

— Şi cum băiatul nu se clintea, Jeffrys urlă:

— Haide, şterge-o! Ce mai stai la îndoială? Mai spune-i să-mi confirme telegrafic ordinul ce i-am dat.

Am să-i trimit o scrisoare şi-o să-l fac cu ou şi oţet. Ori lucrează corect, ori se duce dracului. Sunt destui oameni pe aici cari cunosc graniţa şi ar vrea să câştige 25 la sută!...

Bud Small o șterse spre a expedia telegrama. Confirmarea urma să-i parvină lui Jeffrys abia a doua zi seara.

Dar trecu ziua, trecu și cea următoare.. și nici o telegramă nu veni dela Watson.

În dimineața zilei a treia, pe când Dick Jeffrys se afla încă la dejun, apăru Bud Small.

Era împins din spate de un bărbat înalt, îmbrăcat în uniforma grănicerilor.

Dick Jeffrys sări în sus și un nume țâșni de pe buzele lui:

— Omul din Noapte!

Acesta râse sarcastic și luă loc la masa încărcată cu mâncăruri.

— Tii, dar bine mai știi să mănânci, Dick Jeffrys!

Dick redeveni iar stăpân pe nervii săi. Se reașeză la masă, deși mâinele îi mai tremurau încă.

— Iertare, inspectore Free...

— Ce trebue să-ți iert, Mister Jeffrys?

— Eh... am spus-o așa într'o doară!...

— Poate pentrucă mi-ai spus „Omul din Noapte?" Află atunci că porecla asta pe care mi-au dat-o prietenii mei contrabandiști, e o cinste pentru mine. Dar mai bine să revenim la chestia noastră.

— Servești ceva, inspectore?

James Free, inspectorul grănicerilor, un bărbat de statură atletică, în vârstă de vreo 50 de ani, aruncă o privire peste toate bunătățile de pe masă și înghiți în sec:

— Mulțumesc, Mister Jeffrys. Deși sunt în picioare de aseară, dela orele zece, n'am venit aici pentru a dejuna. Mănâncă deci d-ta, mai departe și nădăjduiesc că întrebările mele nu-ți vor strica pofta...

— Ei, asta-i. Dece să-mi strice mie inspectorul Free pofta de mâncare? Sunt cea mai cinstită figură din Louisville.

— Cinstită... figură, repetă Free gânditor.

Deodată câteva cuvinte, țâșniră de pe buzele sale:

— L-am arestat astă noapte pe Watson, agentul d-tale!

Cuțitul, căzând din mâna lui Dick, sparse o farfurie.

— Cioburile aduc noroc..., murmură Free râzând.

Fața pământie a lui Dick nu arăta deloc a fi a celei mai cinstite persoane din întregul Louisville.

— Pe cine ai arestat inspectore? încercă el să râdă.

— Pe Watson, agentul d-tale.

— Pe agentul meu Watson? N'am nici un agent cu numele ăsta.

— Așa? Atunci tustrei mint!

Fața lui Jeffrys se lungi. Tustrei? Ce însemnau vorbele astea? Atunci, pe lângă Watson fuseseră arestați și cei doi oameni cari urmau să treacă frontiera.

Inspectorul se uita plictisit, pe fereastră. Dick sta ca pe ace.

— Povestește mai departe, inspectore! reuși gazda să spună.

— Dece, Mister Jeffrys? Nu mi-ai spus mai adineauri că nu cunoști pe nimeni cu numele de Watson?...

— Nu cunosc! Firește că nu. Dar așa ceva mă interesează, deși personal sunt cea mai...

James Free îi curmă vorba cu un gest energic

— Incetează, Jeffrys! Figura d-tale cinstită a căpătat în ultimul timp câteva sgârieturi. Incă puțin și va eși la lumină adevărata d-tale față. Numai ca să te păcălesc, am spus mai adineauri că l-am arestat pe Watson. Păcăleala mi-a reușit, dar arestarea nu.

Nici n'au pășit bine cei trei pe pământul american, că eu și fusei lângă ei. Raza unei lanterne luminându-mi fața, auzii un strigăt: „Omul din Noapte" și tipul dispăru în întuneric. Trimisei după el câteva gloanțe, zadarnic însă. „Marfa" — doi japonezi — rămase însă pe loc. Ei mi-au spus că pe dispărut îl chiamă Watson și c agentul unui oarecare Jeffrys din Louisville. Pentru transport, plătiseră două sute de dolari de căciulă. La sosire, trebuiau să se prezinte unui oarecare Mister Small, deasemenea în serviciul d-tale.

— Minciuni! tună Dick. Minciuni! Am dușmani cari îmi vor pierzania. Dovedește inspectore, că eu am vreo legătură cu contrabandiștii. Aș vrea să-l văd și eu pe judecătorul acela care m'ar putea aresta pe mine, cetățean liber al Americei, pe baza dovezilor a doi japonezi!

— Ai dreptate... răspunse inspectorul Free, foarte liniștit. Deoarece încă n'am dovezi, mai stai, după cum vezi, la masă și dejunezi. Altminterea te scoteam din pat de cu noapte! Acum, însă

stimate Mister Jeffrys, ști ce te așteaptă dacă „Omul din Noapte" va strânge dovezile. O să-ți procur o cură de slăbire în una din drăguțele noastre închisori!

Jeffrys tăcea chitic. Nu-i mai ardea de vorbă.

— Bună ziua! Vezi să nu ți se răcească ceaiul, Mister Jeffrys! mai souse inspectorul, eșind.

Edd Griggle sforăia în înaltele ierburi ale preriei. Noaptea era călduroasă și stelele luceau pe cer.

Privindu-l la lumina stelelor, vedeai că Edd Griggle era un flăcău pasabil. Nu era o frumusețe ca Ramon Novarro... puteai însă să-l asemeni cu Tom Mix. Era lat în umeri, simpatic și pe cap avea o chică neagră.

Era îmbrăcat într'un costum de cowboy, iar la brâu îi atârnau obicinuitele revolvere. Pălăria sa mare, cu borurile largi, pentru moment, îi servea de pernă.

Până în ajun, Edd fusese fecior de fermă la o crescătorie care se afla la vreo depărtare de zece kilometri de locul unde dormia acum

Pierzania lui Edd fusese ochii frumoși ai fiicei fermierului. Săptămâni de zile îi făcuse fata ochi dulci. Insfârșit, fata și cu dânsul rămaseră singuri în grajd... eri. Și atunci se întâmplă nenorocirea. O luă în brațe și-i acoperi buzele cu sărutări pătimașe.

In acel moment, intră în grajd bătrânul, care găsi că partenerul de sărutări al fetei, târâie brâul acela, nu era ceva potrivit pentru dânsa. Edd își primi deci simbria și primi poruncă să-și ia îndată catrafusele

All right. Își băgă deci pasta de dinți în buzunar și voi s'o ia din loc, dar în dosul casei îl aștepta fata, care, la despărțire, îi întinse gura. După ce o sărută mult și bine, după ce văzu o lacrimă de părere de rău în ochii ei, plecă vesel și bine dispus, în timp ce îi mai susurau la urechi vorbele fetei:

— N'o uita pe Daisy a ta!

Când veni noaptea, se trânti pe patul cald al preriei. Ultimul lui gând fu pentru mica aventură cu Daisy. Dacă mai dura încă vreo câteva săptămâni, era tocmai bine.

Daisy!.. Adormi cu gândul la dânsa.

Trei ore de somn recreator trecură astfel.

Brusc, deschise ochii. Ceva îl trezise.

Un sgomot, din ce în ce mai puternic, sfârteca aerul, trezindu-l din somn.

Un avion! Începu să sboare în spirale mari, apropiindu-se din ce în ce, de pământ. Deodată, ceva alb scăpă de pe avion, lăsându-se spre pământ.

Pilotul aruncase câteva corpuri luminoase, cu o paraşută. Câmpul se ilumină pe o rază de un sfert de milă.

Astfel luminat, aparatul putu ateriza în cele mai bune condiţiuni.

Un aviator sta acum lângă Edd Griggle. Străinul, a cărui faţă nu se vedea din cauza ochelarilor, lăsă să cadă la pământ două pachete, apoi îl mişcă pe Edd cu piciorul.

— Ei, ai adormit?

In loc să-mi facă semnale... el doarme. Mai are şi alţi oameni ca tine şeful tău?

Edd, care se prefăcuse că doarme, îşi frecă ochii ca un om trezit din somnul său cel mai dulce, privi, uimit, întunecata mutră din faţa sa.

—Dar ce e? Te tentează cei câţiva dolari ai mei? Te-aş povăţui să-ţi vezi de drum. Băieţii pretind că sunt un ţintaş de rasă...

— Nu vorbi prostii! Sau poate eşti beat? Uite pachetele!

— Ce fel...

—...nu mă mai ţine cu vorba! Într'o oră trebuie să fiu acasă, în Mexico. Nu vezi ce se luminează orizontul? Dece mi-a trimis Jeffrys un burete ca tine? Cu mititelul acela de Small o sfârşiam mai repede!

Spunând aceste vorbe, străinul îi întoarse spatele şi se îndreptă spre avion, care se afla la o depărtare de vreo 100 de metri.

Edd se sculă, buimăcit încă de somn şi voi să alerge după străinul care-i lăsase cele două pachete. Deodată însă se auzi un sbârnăit de motor, o matahală neagră se repezi înspre dânsul şi dacă băiatul nu s'ar fi aruncat la pământ aripele avionului l'ar fi făcut să simtă din plăcerile spitalului.

Edd privi avionul până ce acesta deveni un mic punct dincolo de graniţa mexicană.

El era înclinat să creadă că visase, dar lângă dânsul găsi cele

două pachete. Şi, vezi, nu prea există vise cari să lase astfel de urme palpabile !...

Pachetele erau grele. Edd îngenunchiă alături de „darurile cerului" şi aprinse un chibrit spre a vedea mai bine.

Conţinutul, deşi moale, era totuşi greu. Băgând degetul în pachet simţi ceva parcă ar fi fost sare... sau zahăr...

Pe deget se vedea un praf uşor, alb. Fără miros... Era însă primejdios să-l miroase prea mult. Te pomeneşti că era otravă.

Edd aprinse iar un chibrit ca să examineze mai atent substanţa. Să fi fost praf de strănutat... Foarte curios, Edd duse degetul la nas.

Dar nu strănută. Simţi întâiu puţină răceală în nas, apoi îl luă cu călduri...

Ciudat... Un avion aterizând, i-a lăsat două pachete cu prafuri necunoscute... şi a dispărut, în negura nopţii...

Afară de asta ce-i mai spusese străinul? „Uite pachetele!" Şi grăbit mai era! Voia să ajungă acasă, în Mexico, înainte de a se lumina bine de ziuă. Mă drace! Cine putea fi nebunul acela care să vină tocmai din Mexico spre a-i lăsa lui, lui Edd Griggle, două pachete cu praf de... strănutat (păi altceva ce putea să fie?)

Edd sări în sus şi constată că se află într'o bună dispoziţie, direct uimitoare... Nici urmă de oboseală, deşi, când se trântise jos, era mai mult mort decât viu.

Ciudat! Se simţea ca după o baie bună. Edd isbucni într'un hohot vesel de râs. Ciudată aventură...

La al treilea chibrit, Edd putu să citească o adresă:

JEFFRYS LOUISVILLE

Edd îşi aminti acum că aviatorul pomenise şi de acest nume. Pachetele or fi aparţinând, poate, acestui Jeffrys din Louisville.

Hm! Orăşelul acela nu prea era în drumul lui, dar n'avea importanţă. Ducându-i pachetele acestui Jeffrys, poate că va câştiga vreo câţiva dolari.

Praful ăla alb era un praf de strănutat foarte simpatic, dar... poate... că praful nici nu era praf de strănutat... poate că era... Cum, dracul i-o fi spunând, oare? Acum vreo câţiva ani i se oferise într'un bar asemenea praf. Un camarad de lucru, recent înapoiat

din războiu, îi spusese că o priză din acest praf te face un om nou.

Edd refuzase praful, dar camaradul lui luă o priză. Şi Edd simţea acum, acelaşi lucru ce simţise şi camaradul său atunci.

Se trântise jos obosit de moarte şi acum se simţea 'proaspăt ca un peşte în apă!

Fredonând un cântec vesel, Edd o luă spre Louisville.

Se crăpa de ziuă.

„Cocaină" aşa numise camaradul lui praful ce-l luase. Şi cocaină ducea Edd Griggle acum, spre Louisville.

Cocaina fusese adusă din Mexico în Statele Unite de către unul din agenţii lui Dick Jeffrys.

Bud Small, aghiotantul lui Dick Jeffrys, urma să ridice transportul, dar Dick Jeffrys nu cutezase să-l trimită pe flăcău.

De când avusese convorbirea aceia cu inspectorul James Free, casa lui era spionată de un agent secret din serviciul grănicerilor şi el o ştia prea bine.

* * *

Soarele era sus pe cer, atunci când ajunse în Louisville. Edd Griggle lăsă pachetele jos şi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi praful de pe cisme.

Ridică apoi de jos pachetele, le strânse sub braţ, şi-şi văzu de drum, fără să bage de seamă să praful se scurgea printr'o gaură, lăsând o dâră albă în urma lui.

Pe primul om întâlnit îl întrebă de adresa lui Jeffrys şi aceasta îi arătă, fără să-i spună,însă, de dunga albă ce-o lăsa în urma lui.

Agentul secret al grănicerilor se retrăsese pentru vreo câteva clipe, într'un bar din apropiere. Oricât ai fi tu agent secret, dar când ţi-e sete, trebuie să te răcoreşti...

Edd intră deci în casa lui Jeffrys, fără să fie văzut de cineva. Bud Small îngălbeni complet atunci când văzu pachetele necunoscutului.

— Hallo! îi strigă Edd. Dvs. sunteţi Mister Jeffrys? Am adus două pachete al dracului de grele. Afară de asta praful acesta nu-i deloc rău! N'am strănutat nici măcar odată, deşi l-am tras pe nas...

Praf de strănutat...? Străinul luă cocaina drept praf de strănutat?... Sau poate îşi bătea joc? Poate că străinul era un agent secret care-l arestase pe aviator? Nu prea arăta să fie... Agenţii secreţi nu rânjesc aşa prosteşte şi nu râd atât de ironic...

— Vreau să-i vorbesc lui Mister Jeffrys? Dumneata ești?

Înainte ca Bud Small să-i poată răspunde, ușa se deschise și în cadrul ei apăru Dick Jeffrys. De teamă, devenise roșu vânăt la obraz.

— Cu ce te pot servi, gentleman?

— D-ta ești Minster Jeffrys?

— Da...

— Păi dece n'ai spus-o imediat? Ia-mi pachetele astea de pe mâini, Mister Jeffrys... Ale d-tale sunt!...

— Ale mele? întrebă Jeffrys, întinzând mâinele, deși îi era frică să le atingă.

Se răsgândi însă și luă o poziție de defensivă.

— Dar poate că e o greșală, gentleman? Nu-mi pot închipui cine...

Dar ce e în pachete? Ceva alb, văd... uite curge prin gaura aceia... Zahăr poate... Cine-mi trimite mie, oare, zahăr?

— E praf de strănutat! râse Edd. Nu sunt sigur, dar este ceva asemănător. Ceva bun când ești obosit...

Edd intră în casă, iar Bud Small încercă să șteargă urma albă. Privind peste verandă, constată că agentul nu era acolo.

Deodată, însă, înlemni! Din depărtare se vedea venind Omul din Noapte, inspectorul urmărise dunga albă.

Bud se năspusti spre Dick Jeffrys:

— Vine Omul din Noapte! Urmărește dâra albă lăsată de cocaină.

Ca scos din minți, Dick se repezi în casă, vrând să ascundă pachetele. Dar nici o scunzătoare nu-i prea sigură. Bud Small îi șopti atunci un cuvânt, doar.

— Da, da, făcu Dick, drept răspuns.

Bud luă pachetele și-l pofti pe Edd să-l urmezte.

Peste două minute, Free se afla în fața lui Dick Jeffrys.

— Lucrezi cu mijloace neîngăduite, inspectore! i-o luă Dick înainte. Deoarece nu mă poți dovedi, îmi trimiți în casă un provocator care să-mi ofere cocaină de contrabandă! Ha! Ha! Ți-am spus că eu sunt cea mai cinstită figură din întregul Louisville, așa că pe mine nu mă poți prinde cu trucurile astea! L-am dat afară pe băiatul acela cu cocaina lui blestemată! N'a fost frumos din partea d-tale să încerci să mă bagi, așa, în cofă. Am să mă plâng

celor în drept. Guvernatorul Texasului va afla că m'ai bănuit pe mine, cea mai de seamă persoană din întregul Louisville, acuzându-mă de contrabandă!

Pauză. Dick își șterse sudoarea de pe frunte. Pe fața lui Free se schiță un râs ușor.

— Așadar... l-ai dat afară?

— Și încă cum... A sburat, nu alta!

— Și pachetele? Le-a luat cu el?

— Firește! Pentru asemenea lucruri nu e loc în casa mea!

— Curios, totuși...

— Ce găsești curios?

— Că dunga albă duce spre casă... și nu din casa d-tale! Dacă într'adevăr a plecat, unde e urma care să ne-o arate? Spuneai, mi se pare, că l-ai dat afară?

— Da, da!

— Ei vezi, atunci unde e dâra lăsată de el? D-ta l-ai dat afară, Mister Jeffrys?

— Desigur, inspectore... eu în persoană! Small, ajutorul meu a plecat călare, de vreo două ore, spre Beverly!

— Atunci probabil, știi în ce direcție a luat-o omul acela?

— Desigur. A apucat-o într'acolo!

— Ghinion, băiete, râse Free. In direcția aceia nu se vede nicio urmă albă. Din partea cealaltă, dâra este vizibilă. Ea m'a adus până aici. Și ca să nu mai încerci să invoci alte surprize, află că urma începe tocmai departe, din preerie. Din curiozitate am vrut să văd unde încetează... și am văzut! Scurt! sunt convins că praful se mai află în casa d-tale... și poate chiar și omul care l-a adus! Trebuie să fie vorba de un transport mai mare, deoarece dacă ar fi fost mai mic, omul ar fi constatat paguba.

Inspectorul respiră adânc și continuă.

— Fără împuternicire specială n'am dreptul să-ți percheziționez casa, deaceea te întreb: îmi îngădui să-ți percheziționez casa, sau să viu cu vreun ordin scris?

— Ha! ha! ha! ha!... râse Dick. Eu sunt cea mai cinstită figură din Louisville! Părăsește imediat casa, inspectore! Și dacă mai vii vreodată pe aici, vino numai cu un ordin în regulă!

Omul din Noapte, spaima contrabandiștilor, se îndreptă spre ușă.

— Pe ce punem rămăşag, Mister Jeffrys, că în mai puţin de patru săptămâni te bag la închisoare?

* *

Inspectorul se îndepărtă grăbit, după ce dădu câteva instrucţiuni agentului secret, însărcinat cu paza casei.

Jeffrys nu ştia de unde şi până unde ajunsese Edd la cocaină. Încuie uşa în grabă şi coborînd scările pivniţei, pătrunse într'o cameră bine amenajată unde găsi pe Edd şi Bud stînd la taifas.

Edd începuse să se întrebe deacum ce rost aveau toate lucrurile astea încâlcite? Dece coborîse în pivniţă? Dorinţa lui cea mai vie era să capete un bacşiş şi să fie lăsat în pluta lui Dumnezeu!

Şi Jeffrys ar fi făcut asta cu plăcere, dar îi era teamă că Edd de îndată ce va părăsi casa, va pica în mâinile copoilor şi fireşte că flăcăul va vorbi despre... „praful de strănutat"!

Bud Small aflase dela Edd cum ajunsese în posesiu cocainei şi, în puţine cuvinte, povesti şefului său cele aflate.

Frumoasă încurcătură! Nu mai exista acum decât o singură soluţie: omul să fie umplut cu dolari ca să nu sufle nicio vorbă.

— Spune-mi, tinere, vrei să câştigi câţiva dolari?

— Cu plăcere... depinde însă despre ce fel de treabă e vorba! Dar de ce stăm de vorbă aici, în pivniţă?

Dick se făcu că n'aude.

— 100 de dolari dacă nu sufli o vorbă despre cele două pachete. Fie vorba între noi: pachetele sunt de contrabandă. Ştii, n'am vrut să plătesc vama şi deaceea le-am adus cu avionul din Mexico. Am nevoe de praful alb ca să-mi liniştesc nervii...

Mulţumit de explicaţia ce găsise, Jeffrys răse satisfăcut, apoi continuă:

— Asta e, tinere! Acum hotărăşte-te: ori primeşti 100 de dolari şi nu sufli o vorbuliţă, ori povesteşti totul poliţiei şi atunci voi fi silit să plătesc o amendă de vreo câteva mii. Vrei să mă denunţi? Nu-mi faci impresie de denunţător...

In naivitatea sa, Edd Gribble îl credea cuvânt cu cuvânt. Nu, denunţător nu era! Şi odată ce sărmanul Jeffrys întrebuinţa praful pentru sănătatea lui... all right! atunci îi părea bine că-l servise.

Nu constatase, chiar el personal, cât de mult ajută praful acesta sănătăţei?

— Ai cuvântul meu, Mister Jeffrys : nu voi spune nimic ! 100 de dolari îmi dai pentru tăcerea mea ? Nu primesc banii ! Dacă vrei însă neapărat să mă plătești, dă-mi 5 dolari și voi fi foarte bine plătit.

Mai exista, oare, pe lume un tip atât de tâmpit ? Jeffrys și Small stăteau cu gura căscată de mirare. I se oferea 100 de dolari și el pretindea numai 5 !?!

— Bine, tinere, ține 5 dolari... dar o să taci ?

— Ți-am dat cuvântul meu, răspunse Gribble, simplu.

Cei doi contrabandiști se priviră liniștiți. Știau că Gribble se va ține de cuvânt.

* * *

Peste un sfert de oră, Edd se afla în fața inspectorului Free

— Ce-ai căutat la Dick Jeffrys ? întrebă „Omul din Noapte",

— L-am vizitat pe prietenul meu Bud Small !

Arătă inspectorului sumedenie de hârtii de legitimație și Free, care era un bun cunoscător de oameni, văzu că are de face cu un om cinstit.

Cu puțin înainte, omul lui se înapoiase din prerie, comunicându-i că dunga albă începea la vreo depărtare de zece minute de Louisville.

Edd fu întrebat de unde venise și răspunse foarte sincer, ocolind însă drumul pe care-l făcuse prin prerie.

— L-am vizitat pe prietenul meu Bud Small ! repetă Edd, trecându-și mâna prin păr. Dar repede ca fulgerul, Free i-o apucă.

Sub unghia arătătorului se vedea o urmă albă.

Inspectorul nu-i lăsă mâna, decât atunci când scormoni albul de sub unghia tânărului. In el se născu convingerea că Edd nu era îngerașul nevinovat ce se dădea.

Free examină praful de sub unghia lui Edd și ajunse la o concluzie sigură : cocaină.

Inspectorul îi porunci să ia loc pe un scaun și oferi tânărului o țigară, pe care acesta o luă, deoarece nu se mai simțea în apele lui.

— Aș putea să-ți fiu tată, tinere... dar dacă aș fi, ce săpunealâ ți-aș mai trage ! începu Free, puțin cam înfuriat.

— Dece, inspectore ?

— Pentrucă minți! Și încă cu **neruşinare! Îți** de**ajuns** să te privească cineva în ochi, ca să ştie că **minți!**

Inspectorul trimise un rotogol de **fum drept în ochii lui** Edd.

— Imi pare rău, tinere! Contrabanda de **cocaină este** cea mai grozavă fărădelege. E crimă, tinere, **crimă!...**

— Cum asta? întrebă Edd, **sincer mirat.**

— Imi face impresie că habar n'ai de **lucrurile astea?**

— Știu doar că poate înnebuni oamenii! **Am văzut asta** cu ochii mei.

Și Edd povesti ceeace văzuse. **Inspectorul Free trase gânditor,** din țigară:

— Ce-ai văzut, n'a fost nimic, **tinere! Omul pe care l-ai văzut** tu atunci, se afla la începutul **intoxicării lui. Aș vrea să-l vezi** acum? Dacă și-a dus **pământul mai departe,** acum e un cadavru ambulant... sau poate chiar c'a murit. Mii de oameni mor anual din cauza acestui praf. La început, acei care practică aceste obiceiuri, când își dau seama de urmele ce lasă acest praf în corpul lor, vor să se desvețe. Dar, în nouăzeci și nouă dintr'o sută de cazuri, e deacum prea târziu! Corpul s'a obicinuit cu otravă și are acum nevoe, încontinuu de ea. Și patima asta pentru cocaină îl duce la crimă, furt, spargere. E în stare să facă totul, numai să primească otrava. In cele din urmă, omul devine o epavă. E dus la spital unde curând înnebunește și moare. Uneori se mai însănătoșește vreunul, dar asta înseamnă c'a pus mâna pe lozul cel mare...

Inspectorul făcu o pauză, se uită atent la Edd și continuă:

— Cocaina nu poate fi întrebuințată, decât numai cu avizul medicului. Din această cauză oameni certați cu justiția aduc cocaina prin contrabandă și fac astfel afaceri strălucite. Toată lumea luptă împotriva ilegalului import de cocaină. Mister Dick Jeffrys și ajutorul său Bud Small, așa zisul prieten al d-tale, sunt învinuiți de a fi conducătorii contrabandei de cocaină de aici. Și nu numai cocaină aduc prin contrabandă, ci și oameni! Firește că pentru astfel de contrabande prețurile sunt considerabile. Afară de aceasta, Jeffrys mai e bănuit că are avioane.

La această ultimă frază, Edd tresări fără de voie.

— Hallo! Ce-i, tinere? Dece-ai devenit așa de **neliniștit? în**trebă inspectorul.

— Nimic, inspectore! răspunse Edd, începând să se frământe pe scaun.

— Da, așa cum ți-am spus, aduce otrava cu avionul... Pe tine, tinere, te bănuiesc că ai preluat pachetele dela vreun avion, în prerie, spre a le transporta lui Jeffrys. Spre ghinionul tău, unul din pachete fiind găurit, cocaina a lăsat o dâră albă în urma ta. O urmă mai bună nici nu mi-aș fi putut dori. Înainte de a începe să vorbești, îți atrag atențiunea că „Omul din Noapte" — așa am fost poreclit — are un miros fin. Și mirosul ăsta îmi spune că un contrabandist nu poate avea ochii aceștia sinceri și aerul nevinovat, ca tine, Edd Gribble. Ești nou în meserie. Ai nevoe, probabil, de parale și deaceia ai căzut în ghiarele lui Jeffrys. Am... sau n'am dreptate?

Sângele i se urcă lui Edd la cap. Nici o clipă nu se îndoise că Inspectorul îi spusese numai și numai adevărul.

Dar își dăduse cuvântul! Cuvântul e cuvânt și dacă și-l calcă, era un om de nimic atunci!

Răsuflă greu. Deschise și închise gura. Inspectorul, fumând, îl privia liniștit.

— Inspectore!

— Hm? Ai ceva să-mi spui?...

— Nu sunt un om rău!

— Cred... murmură inspectorul, ai o figură deschisă.

— N'am nici în clin, nici în mânecă cu afacerea asta!..

— Hm... Să te cred?...

— Totuși, ceva e... Fără să vreau...

— ...căzuși în mreje...

— Da, inspectore. Bine ai spus! Potlogarul!

— Cine? Dick Jeffrys sau Bud Small?

— La Jeffrys m'am referit! Este un bandit.

— Dece? Te-a indus în eroare?

— Chiar așa, m'a dus cu vorba! Da, d-le inspector, mi-a dat 5 dolari! Ia-i d-ta! Banii ăștia îmi ard degetele!

— Dă-i încoa! Și acum povestește-mi totul, tinere. Dar să nu mă minți.

— Mi-am dat cuvântul c'o să tac... șoviă Edd.

— Știai că ai de face cu un bandit, atunci când ți-ai dat cuvântul?

— Nu, nu! Nici prin cap nu mi-a trecut.

— Ei, dă-i drumul, atunci! Nu-i nici un rău să-ți calci cuvântul dat unui tâlhar.

Și Edd vorbi...

Se făcuse seară târziu. Orașelul Louisville părea mort, doar perechi de îndrăgostiți str[illegible] ulițele.

Edd Gribble sta în fața ca[illegible]a și ferestrele erau zăvorite.

Trebui să repete de vreo câteva ori bătaia în ușă, până ce fu auzit de Bud Small:

— Cine-i acolo?

— Eu! șopti Edd.

— Spune-ți numele, omule, altfel nu viu să deschid.

— Edd! prietenul vostru de azi dimineață!

— O clipă!

Se auzi sgomot de zăvoare și ușa se deschise.

— Te-a văzut cineva? Agentul secret se plimbă pe aici?

— N'am văzut nimic și pe nimeni.

— Cum ți-a mers cu „Omul din Noapte?"

— M'a crezut pe cuvânt. In cele din urmă a trebuit să-mi dea drumul.

Edd aruncă o privire prin încăpere și întrebă:

— Dar unde este Mister Jeffrys? Vreau să-i povestesc și lui cum mi-a mers cu Omul din Noapte.

— Mister Jeffrys?... Are o... vizită... Stai să-l întreb mai întâi dacă vrea să vorbească cu tine. Așteaptă aici până mă înapoiez.

* * *

— Da, Dick Jeffrys avea o vizită. Pe Mister Alfred Watson, care locuia în orășelul mexican Zacates, de lângă graniță. Watson era acela care-i trimisese pe cei doi japonezi și scăpase din ghiarele inspectorului.

După cum se știe, japonezii fuseseră arestați de Inspectorul Free, iar Waston dispăruse.

In Mexico nu se mai putuse înapoia, deoarece toate punctele de graniță fuseseră încunoștiințate de isprăvile sale.

Venise în Louisville de vreo jumătate de oră. Nu primise telegrama lui Jeffris, altminteri n'ar mai fi „expediat" japonezii.

Convorbirea fu întreruptă de Small:

— Mister Jeffrys. Edd Gribble a venit iarăși !

— Și ce vrea ? N'am timp de vorbă.

— E la ușe. Griggle ăsta trebue să fie un om și jumătate...

— De unde deduci asta ?

— Pentrucă Omul din Noapte i-a dat drumul.

— Hm... da... nu-i ușor să scapi din mâna inspectorului.

— Să-l las să intre ?

— Da ! Să vedem ce are să ne spună !

In timp ce mânca, Edd povesti celor trei complici cum decursese întrevederea sa cu inspectorul Free.

— Ce impresie ți-a făcut Omul din Noapte ?

— Am mare necaz pe el ! A vrut să mă lovească cu o cravașă, ca să vorbesc Credea c'o să mă înfricoșeze... pe mine ! N'am să-i iert niciodată această purtare...

Pauză Edd goli un pahar cu vin. Infine Jeffrys vorbi :

— Și ce ai de gând să faci acum, Edd ?

— Știu eu ? făcu el, ridicând din umeri.

— Vezi, tinere, aș vrea să-ți arăt recunoștința mea...

— Oh, Mister Jeffrys ! Nu mi-ai dat, oare, cei 5 dolari ?

— Doamne, câtă naivitate. Pe fața lui Watson se zugrăvi un rânjet drăcesc.

— Cum s'ar spune, ți-ar place să-i joci o festă blestematului acesta de inspector ? întrebă Dick mai departe.

— Numai una ? Spune mai bine o duzi

— Vrei să-ți dau eu prilejul ?

— Ai putea asta, Mister Jeffrys ?

— Cred că da...

— Dacă Mister Jeffrys poate ! făcu Bud Small aruncând o ochiadă admirativă șefului său, care, cu o privire, îl rechemă la ordine.

— Ai putea să dobori două muște cu o lovitură, Edd !

— Cum asta ? se miră Edd.

— Să-ți lichidezi socoteala ce-o ai cu Free și să mai câștigi vreo câțiva dolari.

Edd rânji satisfăcut, pocnindu-și degetele de bucurie.

— Asta e strașnic, Mister Jeffrys ! Ce am de făcut ?

— Uite ce e. Esti dispus să treci cu acest gentleman, — Watson îl cheamă — dincolo, peste graniță ?

— Da, sigur... Dar or să mă lase, oare, fără pașaport?

— Nu-i nevoe de pașaport. Cu Watson treci dincolo și fără hârtiile astea meschine

— Dincolo... în Mexic?

— Asta o să-ți lămurească Mister Watson când veți ajunge în Zacatos. Acum însă nu mai vă pierdeți vremea cu vorba. In ce te privește, vei fi foarte mulțumit cu noua ta ocupație.

Peste câteva minute, Alfred Watson și Edd Griggle părăsiau casa lui Jeffrys.

Cu tot întunericul ce domnia, inspectorul Free, care spiona nu departe, recunoscu în însoțitorul lui Edd, pe acela care „importase" japonezii.

Se luă după cei doi oameni și când văzu direcția spre care se îndreptau, alergă la un telefon și porunci funcționarilor săi ca în caz că se vor vedea două umbre în noapte, să le lase în pace, fără a lua vreo măsură.

Trecuseră deabia 6 ore decând inspectorul Free și Edd Griggle ajunseseră la o înțelegere pentru a-l distruge pe Jeffrys și organizația sa de contrabandiști.

6 ore... Edd Griggle îi făgăduise că-l va ține la curent cu tot ce va face și, acum, deodată, îl văzu în tovărășia unui om urmărit de justiție. Se înșelase oare în privința tânărului? Nu, nu se putea încă îndoi de el. Edd Griggle îi câștigase încrederea!... Trebuia să aibă, deci, răbdare.

* * *

Douăzeci și patru de ore mai târziu, inspectorul Free primi o scrisoare din Zacatos O scrisoare ciudată, alcătuită numai din cifre. Dar tocmai aceste cifre aștepta inspectorul.

După ce descifră scrisoarea, Omul din Noapte sări în sus. Pentru miezul nopții îi era anunțată o surpriză.

* * *

La vreun kilometru depărtare de locul unde adormise Edd Griggle, în noaptea când primise pachetele, se afla o fermă părăsită de mai mulți ani

Numai stelele cerului și iarba preriei puteau dovedi că în unele nopți, nenumărate făclii luminau casa părăsită... Și în noaptea aceea o făclie licărîa în casa părăsită. Bud Small, ajutorul lui Jeffrys, se plimba de colo până colo, consultându-și, din când în când, ceasornicul dela mână.

Era 12. Nervos, Bud Small își aprinse o țigară, trase câteva fumuri, o aruncă, apoi își aprinse alta.

12 și un sfert! O neliniște pe care Bud nu și-o putea lămuri îi udă tâmplele de sudoare.

Blestematul acela de Dick Jeffrys! Stătea acasă și-l trimitea pe el, pe Bud Small, să scoată castanele din foc...

Deodată, de undeva, din ceruri, se auzi sbârnăit de motor. Când în cele din urmă, descoperi sus în văzduh o mică scânteie, lansă câteva artificii, spre a arăta pilotului unde se află casa.

Din avion coborî același pilot care încredințase lui Edd Griggle, mai deunăzi, cele două pachete. Din avion mai coborî Alfred Watson și o a treia persoană care-l salută pe Bud cu multă prietenie

Alfred Watson deschise o mică ușiță și din strâmtul loc țâșniră afară trei siluete.

— Să intrăm în casă! propuse Bud.

Ajunși în casă, Small vorbi astfel noilor cetățeni ai Statelor Unite:

— Așa, acum sunteți în America, în Statul liber Texas. Dacă veți fi oameni cumsecade, nimeni nu vă va cere hârtiile. De aici trebuie, însă, s'o ștergeți imediat. Vă voi arăta eu în ce direcție s'o luați.

Watson luă cuvântul la rândul.

— După cum ne-am înțeles, trebuie să plătiți câte 700 de dolari de căciulă. Deoarece în Zacatos ați plătit numai jumătate, rămâne să-mi mai dați fiecare câte 350 de dolari.

Doi indivizi plătiră imediat, fără să spună o vorbă, al treilea însă făcu pe deșteptul:

— Acum sunt în Statele Unite. Ce mi s'ar putea întâmpla dac'aș refuza plata restului? Afar de asta eu gândeam că prin cei 350 de dolari plătiți la Zacatos, suntem chit. Vă pot mărturisi, acum, sincer, că nici n'am mai mult de 100 de dolari în buzunar și am nevoe de ei ca să mănânc și să-mi plătesc biletul de tren. Nu, nu voi plăti mai mult de 350 dolari.

— Prietene, răspunse Watson compătimitor, nu vreau să crezi că ai de a face cu banditi, dar nici cu niște proști. Dacă n'ai banii, nu-i nimic. Mai așteaptă o oră și te ducem îndărăt în Mexico, absolut gratis.

— Vreau să rămân aici! M'oi descurca cu cu cei 100 de dolari ai mei

Compătimirea lui Watson se ilustră îndată sub forma unui revolver pe care-l îndesă sub nasul îndrăznețului.

— Nu face pe nebunul, tinere! Ori plătești cei 350 de dolari, sau în cel mult două ore te afli îndărăt în Mexico, unde poliția arde de dorul tău.

O mică șovăială și Watson încasă și restul de 350 de dolari.

— Dece n'ai plătit imediat, tinere? Ți-era teamă că vei șoma în Chicago? Haideți, băcți, să vă arăt acum drumul spre gară.

Cei trei părăsiseră ferma de vreo zece minute numai, când deodată trei uniforme apărură ca prin farmec, lângă ei:

— Sus mâinile Poliția!

Ascultători, oamenii ridicară mâinile în sus

Repede ca fulgerul, grănicerii dezarmară oamenii.

— Culcați-vă la pământ! porunci un funcționar. La cel mai mic sgomot, vă împușc!

Cei trei tăcură chitic: plătiseră 2100 de dolari și nici nu ajunseseră bine în America și grănicerii îi prinseră.

Inspectorul Free avea o misiune mult mai grea. Se afla acum la vreo 50 de metri depărtare de fermă, numai cu trei ajutoare lângă el.

Târându-se, în cele din urmă cei patru oameni ajunseră pe verandă. Din spre casă se auzia sgomot de glasuri. Domnii hoți discutau liniștiți, fără teamă de a fi surprinși.

Din câțiva pași inspectorul străbătu veranda, se repezi asupra usei pe care o trânti cât colo și cu revolverul în mână se trezi în fața celor trei contrabandiști cari se certau de zor.

— Sus mâinile! tună el. Nimeni să nu miște!

In acelaș timp, pătrunseră în cameră și ceilalți polițiști.

— Omul din Noapte... horcăi Bud Small.

— Omul... din Noapte... spuse și Alfred Watson, dar în vocea sa nu se citia frica ce-o arăta Bud.

— Da, chiar eu sunt! Băeți, spuse el apoi ajutoarelor sale, ușurați-i de arme!

După o amănunțită percheziție corporală, apărură sumedenie de revolvere și pumnale. Ultimul cercetat fu Alfred Watson.

Cum sta, așa cu mâinele în sus, cu o mișcare fulgerătoare se năpusti asupra polițistului care-l percheziționa și-l aruncă peste inspectorul Free, care se prăbuși peste măsuța pe care se afla lampa. Se făcu întuneric și o tăcere apăsătoare. Niciun polițist nu cuteza să tragă, de teamă să nu nimerească într'un camarad.

Contrabandiștii se repezi ră spre ușă, dar aici se afla deacum Free cu arma în mână:

— Lumină, lumină! Cine încearcă să fugă, îl ucid ca pe un câine!

— N'o să tragi de teamă să nu-ți nimerești oamenii! vorbi Watson.

Contrabandiștii se repeziră spre ușă, să iscă un mic tărăboi și în cele din urmă un polițist isbuti să aprindă lampa.

Văzând lumina, banditii trebuiră să recunoască partida ca pierdută. Dar unde era al treilea contrabandist Watson?

Free se repezi spre avion, dar nici acolo nu-l găsi pe Watson. Unde era, oare?

N'avea nici o noimă să-l mai caute prin noapte. Cele câteva minute de întuneric fuseseră suficiente banditului ca să dispară fără urme.

Inspectorul Free ordonă reîntoarcerea în Louisville... după ce ușură motorul avionului de câteva piese, spre a-l face inutilizabil.

La trei kilometri depărtare de casă, se aflau caii polițiștilor, lăsați în paza unui coleg.

Free lansă un semnal luminos și peste zece minute trupa era în păr, inclusiv cei trei proaspeți cetățeni ai liberei Americe.

Escortați de către polițiști, cei șase arestați își începură drumul spre închisoare.

In urma lor, rămase avionul și lampa aprinsă pe masă, într'una din camerile fermei părăsite.

Albert Watson gonia pe drumul care ducea la Louisville, unde

era salvarea lui Dick Jeffrys ! Dick trebuia să-i dea bani şi mijloace ca să-şi ia tălpăşiţa.

Până în Louisville, erau 20 de kilometri. Străbătuse deabia trei kilometri şi simţia că nu mai poate s'o ducă. Prea fugise repede.

N'avea însă timp de pierdut. Poliţiştii erau desigur pe urmele lui. Deodată, Watson se opri, înlemnit.

Da, nu se înşela. Auzise nechezat uşor de cai.

„Un cal şi sunt salvat", îşi spuse banditul. Dar el mai ştia că acolo unde sunt cai, trebuie să fie şi oameni. Îşi luă în mână arma pe care poliţistul n'avusese vreme s'o confişte şi se târî cu atenţie. In întuneric, deslusi conturul unei siluete. Omul fuma. Nu departe de el se aflau vre-o opt cai.

Câţiva paşi uşori şi Watson se repezi ca o săgeată asupra omului :

— Sus mâinele !

Porunca fu executată întocmai şi nu mică fu uimirea lui Watson când văzu că necunoscutul din noapte era îmbrăcat în uniforma grănicerilor.

După ce-l uşură de arme, Watson îl legă fedeleş cu câteva căpestre luate de pe cai.

— Să-ţi mai bag un căluş în gură ?

— O să tac...

Contrabandistul îşi alese apoi cel mai bun cal şi se aruncă pe spinarea lui, nu înainte însă de a deslega ceilalţi cai, cari o luară la fugă speriaţi atunci când Watson slobozi în aer câteva focuri de revolver.

Aşa, Omul din Noapte şi oamenii săi nu vor putea să pună mâna, aşa uşor, pe el !

Cal şi călăreţ se îndreptară, în goană nebună, spre Louisville.

La răsărit, începuse să se crape de ziuă.

Adormit încă, Jeffrys privia pe Watson, fără să-şi dea seama de realitate.

— Scoală, Jeffrys ! Imbracă-te repede ! Omul din Noapte ne-a surprins ! Toţi sunt arestaţi !

— Omul... din Noapte ?

— Da ! Pe toţi dracii ! Ce, dormi încă ? Dă-mi bani, repede, vreau s'o şterg ! In cel mult o jumătate de oră, el va fi aici !

Watson îl împinse pe Jeffrys spre dormitor. Ştia doar că Dick îşi ţinea acolo banii.

— Aşa de prost stăm? lăcrimă şeful contrabandiştilor. Nu mi se poate pune nimic în spinare... Sunt cea mai cinstită fiinţă din Louisville...

— Du-te la dracu...

Watson descoperi cheile dela sertar, pe o măsuţă şi apucându-le, se repezi spre dulap.

Văzându-şi averea în primejdie, Jeffrys reveni la realitate.

— Dă-mi cheile!

— Am nevoe de bani!

— Nu dela mine, Watson! Ai şi aşa destule avansuri!

Cu o mişcare puternică, Watson îşi aruncă şeful la pământ şi cu un pumn, îl expedie iar în ţara visurilor.

Când Watson părăsi casa, avea în buzunar vreo 50.000 de dolari. In definitiv, ce-i mai trebuiau lui Jeffrys bani. In închisoare n'avea ce să facă cu ei.

Douăzeci de minute mai târziu, Dick Jeffrys zăcea încă la pământ. In creerul lui mai dăinuia încă impresia lăsată de straşnicul pumn al lui Watson.

Deodată, se auzi o gălăgie şi câţiva bărbaţi pătrunseră în cameră. Free şi câţiva din oamenii săi. De revolvere nu mai aveau nevoe. de „cloformizat" părea omul.

chiu cu vai, Jeffrys deschise ochii şi privi drept în faţă pe Free, care zâmbea batjocoritor:

— Hallo... inspectore... făcu el, frecându-şi bărbia.

— Poţi să-mi spui şi „Omul din Noapte" făcu Free punând cătuşe şefului contrabandiştilor.

— Ce s'a întâmplat, inspectore? De ce-mi pui cătuşe? Eu sunt cea mai...

— ...cinstită persoană din întregul Louisville! întregi Free. Mister Jeffrys, te arestez! Dacă ar fi după mine, te-aş instala imediat într'un cunoscut scaun, din care nu te-ai mai scula în viaţă...

Jeffrys se prăbuşi pe un scaun, în timp ce ochii săi nu mai părăseau dulapul prădat.

— Banii mei banii mei! Watson mi i-a furat! Inspectore arestează-l!

— Cu plăcere!... Să punem întâi mâna pe el! Spune-mi și tu Jeffrys, ce s'a întâmplat aici?

Și cu durerea în suflet, Jeffrys îi povesti atacul dat de Watson și urmările lui.

Pentru bani și pe dracu îl vezi dansând.

Deaceia, cu toate că granița spre America fu păzită cu și mai multă strășnicie, Alfred Watson isbuti să ajungă în Mexico. Granița o trecuse într'un elegant vagon Pullmann, cu ajutorul unui pașaport falș.

Socotind că, în Zacatos, poliția așteptă desigur pe cetățeanul american cu numele de Watson, își lipi un cioculeț care, deși nu era veritabil, era însă bine croit și își vopsi părul în culoarea ciocului.

Ceeace îl omora însă mai mult pe el, era întrebarea de unde știuse Omul din Noapte că Bud Small așteaptă câțiva prieteni din Mexico. La mijloc era numai și numai trădare!

Dar cine l-o fi trădat? Niciunul din bandă n'avea interes s'o facă. Vorba-i cine era trădătorul? Poate Edd Griggle! Da, numai el. Probabil că el era agentul mascat al grănicerilor și intrase în bandă cu misiunea de a o preda poliției.

Jocul lui era descoperit acum. Alfred Watson îi va încurca socotelile. Atenție, deci, Edd Griggle...

Zacatos era o localitate murdară, prea puțin interesantă, la granița americană. Era punctul de întâlnire a câtorva linii importante de cale ferată, iar prin mijlocul orășelului și o autostradă. Nenumărați americani veniau în fiecare zi, aici, cu automobilul, pentru a-ți astâmpăra cu alcool setea lor arzătoare. Deaceia în Zacatos găseai mai mulți americani, decât Mexicani.

Fiecare casă, se transformase într'un bar, iar pretutindeni nu se vedeau decât garaje și depozite de benzină.

In Zacatos, era sărbătoare în fiecare zi, deoarece la orice oră din zi și noapte localitatea era împănată de americani doldora de dolari, cari veniau să benchetuiască. Barurile nu se închideau niciodată. Cinematografele, saloanele de dans, orice local public, dar absolut toate, erau deschise în permanență.

Nici o mirare deci că locul era încărcat cu elemente dubioase... In Zacatos, își dăduseră întâlnire trișori și borfași, specialiști în furturi de automobile, excroci, cari locuiau în hotele de lux, dar

cea mai reprezentată specie era aceia a contrabandiștilor. Contrabandiști de alcool, stupefiante și oameni.

Locuitorii se furau unul pe altul : aceasta era deviza în Zacatos.

Zacatos mai avea și o poliție, dar aceasta sta întotdeauna cu ochii închiși, regretând că nu poate vedea nimic... Unde mai pui că autoritățile plătesc atât de prost...

Din când în când, însă poliția activa cu mai multă vioiciune atunci când se punea la preț capul vreunui răufăcător.

Tocmai din cauza asta se deghizase Alfred Watson. In caz că autoritățile americane îi vor pune capul la preț, prin deghizamentul lui va fi de nerecunoscut. Chiar dacă toată poliția din Zacatos s'ar fi dat peste cap căutându-l, numele lui era acum Notty și purta un cioculeț foarte elegant

Firește că Watson nu era atât de prost ca să se ducă direct la Griggle, căci acesta ar fi putut da poliției de veste.

Nepedepsit însă nu va putea rămâne. Își va aduna prietenii, cărora le va face cunoscut trădarea.

Bănuiala lui Watson în privința lui Griggle, nu sta pe picioare prea șubrede. Edd se afla într'adevăr în Zacatos, spionând operațiile contrabandiștilor, urmând ca la momentul oportun să-i demaște, predându-i inspectorului Free. Jocul lui era foarte primejdios. Dacă contrabandiștii băgau de seamă, viața lui nu mai valora nici o ceapă degerată.

Faptul că cei trei contrabandiști nu se înapoiară încă, îl neliniștise, firește.

Chiar în ziua următoare, contrabandiștii organizară o consfătuire, la care luă parte și Edd.

Necunoscând adevărul, făcură felurite propuneri. Trebuiau să trimeată pe cineva care să repare avionul. In acest scop, îl chemară pe Jeffrys, telefonic, dar nimeni nu se prezentă la aparat. Curios... Jeffrys sau Smull, unul din doi, se află întotdeauna acasă...

Unul din membrii bandei se urcă atunci în automobil și cu hârtii în regulă, trecu granița, pe cale legală.

Dar îndărăt nu mai veni. Grănicerii americani descoperiră prompt scopul acestei plăcute vizite. Cu puțin înainte de sosirea lui, Free primise o telegramă dela Edd Griggle, din Zacatos...

A doua zi după sosirea lui Watson în Zacatos, Edd găsi în cutia de scrisori un bilețel cu un cuprins foarte laconic:

„După amiază la ora 2 Leonidas".

Edd se înfățișă, foarte punctual, la ora convenită în camera din fund a Barului Leonidas. Erau prezenți patru membri din bandă; doi americani și 2 mexicani.

Când Edd se așează pe scaun, un mexican luă cuvântul:

— V'am chemat, pentru ca să vă vorbesc în privința soartei prietenilor noștri Alfred Watson, Steve Berger și Allan Pool. Toți trei sunt arestați. Omul din Noapte a pus mâna pe ei. Pe lângă aceștia a mai fost arestat Bud Small, precum și cei trei oameni duși dincolo. In cele din urmă, Omul din Noapte l-a arestat și pe Dick Jeffrys. Deasemenea Ben Higgins, care a plecat cu mașina spre Louisville, a pățit-o la fel. Știu toate astea dela un grănicer mexican care și el le-a aflat dela un coleg american.

După ce aruncă o privire asupra tovarășilor săi, continuă:

— E o lovitură grea... Nu numai că i-a băgat pe prietenii noștri la răcoare, dar Omul din Noapte a pus stăpânire și pe avionul nostru. Treaba e grea pentru noi, deoarece nu cred că centrala noastră din Chicago ne va pune la dispoziție un alt avion. Chicago o să ne întrebe desigur cum de s'au întâmplat atâtea arestări, când atâta vreme toate au mers ca pe roate. Chiar dac'ar trebui să pun mâna în foc, nu găsesc decât o singură explicație: TRADARE! Inspectorul Free, dușmanul nostru de moarte și-a întins pânza de păianjen, probabil, până aici. Altfel nu-mi pot explica lucrurile.

O nouă pauză. Oratorul respiră adânc și reluă:

— După cum știți, Centrala noastră din Chicago e puternică. Ne-a dovedit-o plasând un om de-al nostru, prin intermediul Guvernământului Texasului, într'un post important. Că omul acesta nu mai vrea să știe acum de noi, asta-i altă chestie... Ceeace am vrut să vă ilustrez, e că Centrala noastră e destul de puternică pentruca inspectorul Free să fie mutat în altă parte. In acest sens voi scrie la Chicago, atunci când îmi voi înainta raportul. Afacerile noastre, își vor continua, firește, mersul. După cum știți, eu sunt [illegible] prietenului nostru Allan Pool. Controlându-i hârtiile lăsate aici, am constatat ceva ce noi nu știam: că un oarecare Jack Sandy, proprietarul unui depozit de benzină din Louisville este indicat drept succesor al lui Jeffrys, în caz când acesta ar fi arestat

Altă pauză și o nouă privire circulară :

— Îl cunoaște careva din noi, pe acest Jack Sandy ?

Cei doi americani încuviințară. Edd neagă.

Mexicanul, succesorul lui Allan Pool, continuă :

— Trebuie să ne punem imediat în legătură cu acest Jack Sandy. Tu, Sam Sunning, și tu, Bud Hugh, deoarece îl cunoașteți pe Jack Sandy, veți trece granița la noapte. Notați-vă : plecarea din Zacatos la ora 11 jumătate. La orele 2, trebuie să vă înființați la acest Sandy. Prezentându-vă la depozit, îi veți cere lui Sandy 15 litri și jumătate de benzină. La această cerere, Sandy trebuie să vă răspundă următoarele : „Vă dau 17 litri !". Asta e parola pe care i-o voi telegrafia îndată. Dacă vă răspunde așa cum trebuie, puteți să începeți cu el discuțiile. Ca să nu vă duceți cu mâinile goale, veți lua cu voi două kilograme de „marfă albă".

Întorcându-se spre ceilalți doi, noul șef adăogă :

— Sam și Bud, voi mai rămâneți aici pentruca să vă mai dau ceva instrucțiuni. Tu, Como Huerta și tu, Edd Griggle, puteți pleca. O să vă chem, atunci când voi avea nevoe. Stați pe acasă, nu e exclus să am nevoe de voi chiar diseară !

Deabia părăsiră Come Huerta și Edd Griggle încăperea că Domingo Perez, mexicanul, se apropie de o ușă, o deschise și strigă :

— Poți să vii !

In cameră, pătrunse un om îmbrăcat în straie galbene. Purta un cioculeț frumos tăiat. Un străin ? Sam Sunning și Bud Hugh săriră în sus de pe scaun. Ce înseamnă asta ?

— Un străin... atunci când ei discutau chestiuni atât de importante ? tună Bud Hugh.

— Domingo, nu vrei să ne lămurești ce înseamnă ? vorbi și Sam Sunning.

Succesorul lui Allan Pool, mexicanul Domingo Perez isbucni în râs și străinul îl imită cu atâta neobrăzare, încât cei doi americani se simțiră vexați.

— Cum... nu-l cunoașteți ?

Cei doi se priviră, nehotărâți.

— Asta mă bucură ! făcu străinul. Imi dovedește că masca mea e foarte bună !

Domingo Perez curmă neînțelegerea, spunând :

— Ia loc, Alfred Watson și...

— Watson ! strigară Bud și Hugh în același timp. Domingo nu-a spus mai adineauri că Omul din Noapte te-a arestat !

— Am fost nevoit să joc o comedie, lămuri mexicanul. Acum, când Edd Griggle nu mai e aici, vă pot vorbi deschis. Am jucat toată această comedia asta, deoarece credem că Griggle e trădătorul ! Alfred Watson, isbutind să scape din ghiarele Omului din Noapte, s'a înapoiat la Zacatos cu ferma convingere că Edd e trădătorul, fiind agentul inspectorului Free ! Watson o să vă povestească mai târziu peripețiile arestării și felul cum a isbutit să se strecoare printre degetele polițiștilor. Acum toată strădania noastră trebuie să se îndrepte spre Griggle, spre a-i descoperi dublul joc. Eu și Como suntem ferm convinși că Griggle a comunicat toate chestiile lui Free, pe cale telegrafică. Deasemenea, mai suntem convinși că tot Griggle l-a trădat pe Ben Higgins, atunci când acesta a trecut granița spre Louisville, cu automobilul. Tot așa de siguri mai suntem că și voi, Sam și Bud, veți fi arestați de îndată ce veți trece granița. Fiți însă liniștiți, pentrucă n'o veți trece ! In ce privește depozitarul de benzină Jack Sandy, firește că el nu e succesorul lui Jeffrys.

— Dar omul acesta există, doar ! vorbi Sunning.

— Adevărat ! confirmă Perez, râzând. Există.

— Păi nu aruncăm un nevinovat în ghiarele poliției ? mormăi Sunning.

— Dacă Omul din Noapte află prin Edd Griggle, firește că-l va aresta ! se amestecă și Bud în discuție.

— Ei și... Sandy e un spion polițienesc, o creatură de-a lui Free. El este acela care a deschis ochii șerifului din Louisville asupra lui Jeffrys ! interveni Watson în convorbirea aceasta. In realitate, succesorul lui Jeffrys e altul. Despre el veți afla la timp. In ce-l privește pe Edd Griggle, acum cred că e pe drum spre Oficiul telegrafic, spre a-i comunica lui Free marea descoperire făcută. Ce-o să mai râdem !

Domingo luă din nou cuvântul :

— În cazul, Griggle nu face un pas fără a fi supraveghiat. Nu e [illegible]ghiat, însă de Como, ci de alți doi bărbați pe carl nu-i cunoaște. Dacă Griggle transmite ceva în America, o vom afla imediat prin unul din ei, în timp ce celălalt își va continua urmărirea. Dacă vom descoperi că într'adevăr el e trădătorul, o mașină va

pleca spre graniță. Vom fi în ea prezenți toți, afară de Watson. Din această plimbare Edd nu se va mai întoarce... Acum, Watson, dacă vrei, povestește-ne aventurile tale. Să afle și băeții prin câte ai trecut.

Edd Griggle și Como Huerta străbătură, tăcuți strada principală din Zacatos.

Sumedenie de americani veniseră în ziua aceia în Paradisul Alcoolului din Zacatos. Toată strada era plină de oameni care mergeau pe două cărări. Un polițist mexican se plimba liniștit, privindu-i râzând.

In definitiv, ce avea el cu ei? Americanii venind aici, aduceau o groază de dolari... și Mexico avea mare nevoe de ei. Ce bine ar fi fost dacă tot Mexicul ar fi un Zacatos!

Edd și Como intrară într'un bar, unde mexicanul obicinuia să facă partida lui zilnică de joc.

— Știi, Como? Mie mi-o sete. Bem un păhărel?

— Cu plăcere, Edd!

Toate mesele erau înțesate de jucători. Edd comandă la tejghea două whiskuri și-l privi pe Como, cu coada ochiului. Mexicanul nu pierdea din vedere mesele de joc.

— Noroc, Como! Unde te uiți? Ai chef de joc!

— Noroc, Edd. Cam așa ceva! Am mâncărime la degete când văd cărțile de joc. Facem o partidă?

Eu? Nu, Como. Mai bine mai beau un păhărel și privesc pe alții cum joacă. Dacă vrei, du-te! O să reviu după ce o să pierzi!

Como nu răspunse. Se îndreptă liniștit spre o masă și aruncă miza. Peste câteva minute, mexicanul era complect subjugat de patima sa.

Nimeni nu băgă de seamă, atunci când Edd dispăru, îndreptându-se spre colțul străzii, acolo unde știe că se află un Oficiu telegrafic. Nici prin gând nu-i trecea că printre numeroșii trecători se aflau ochii sfredelitori ai agenților lui Domingo.

Cum mergea așa, îngândurat, nici nu băgă de seamă că o mașină se alipește de bordura trotuarului. Din visarea lui fu deșteptat de o voce dulce, care-l umplu de bucurie.

— Daisy! Miss Sullivan! Ce cauți aici, în Zacatos?

— Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, ursule! Și apoi dece-mi

spui „Miss ?" Devreme ce m'ai sărutat, îmi poți vorbi cu tu ! Urcă-te în mașină, ursuie, altfel cine știe ce accidente de circulație mai producem !

Edd aproape înebunise de fericire văzând că frumoasa fiică a fermierului nu-l uitase. Se urcă deci repede în mașină și luă loc lângă Daisy. Fata puse piciorul pe accelerator.

— Stai, Daisy ! Uite colo e un oficiu telegrafic. O să mă ierți numai trei minute și apoi sunt cu totul la dispoziția ta.

— In regulă, Edd !

Fata îndreptă mașina spre oficiul telegrafic, în toată viteza, așa că cei doi agenți trebuiră să fugă în toată legea.

Edd se uită la Daisy cu ochi arzători. Era minunat de frumoasă și roșul subit care-i colora obrajii, o făcea și mai frumoasă. S'o mănânci, nu alta.

Fata stăpânea volanul cu multă autoritate. Edd admira brațele ei albe și se gândi ce bine'ar sta ele în jurul grumazului său.

Daisy... ce frumoasă era ea ! Și el ?... Ei, spălat și ras mai arăta a... Dar hainele !... Erau ferfeniță pe el... Daisy nu era fata care să se formalizeze.

Mașina se opri în fața Oficiului telegrafic.

— Trei minute, doar Daisy ! Strigă Edd, sărind afară din mașină.

In oficiu, mai intrară doi indivizi, foarte asudați. Unul din ei eși aproape imediat afară și luă numărul mașinei fetei.

Din căptușala pălăriei. Edd scoase afară un grătar cifrat și alcătui conținutul telegramei ce urma să-i fie remisă lui Free.

Chestia dură cinci minute, apoi Edd băgă cifrul iar sub pălărie. Funcționarul luă telegrama și peste taxă, Edd mai plăti ceva suplimentar, pentru remitere urgentă.

Inspectorul Free o să aibe de ce să se bucure ! Și Edd la fel, pentrucă cea mai frumoasă fată din America îl aștepta afară, în mașină.

Indată după plecarea lui Edd, individul plin de sudoare se apropie de ghișeu :

— Senor, ai avea vreo întrebuințare pentru acești 20 de pesoși ?

— Intrebuințare ? Minunată chiar ! Cu ce vă pot servi ?

— Uite ce e, senor. Sunt un om foarte curios. Dă-mi voie să

citesc și eu telegrama ce-ai primit-o acum. Uite aceia de colo sonor...

— Nu se poate! Secret profesional! N'am nevoe de banii D-tale.

— A, crezi că sunt prea puțini? Să spunem, atunci... 50!

— Nici o sută! Imi voi pierde postul, voi fi arestat și copii mei vor muri de foame.

— Câți copii ai?

— Patru, dintre care cel mai mare de zece ani.

— Strașnic! Ia gândește ce bucuroși vor fi copiii d-tale, atunci când te vei înapoia acasă cu 100 de pesoși! Soția te va săruta cu multă plăcere și-ți va găti mâncarea cea mai preferată... Nu e nimeni pe aici, care ne-ar putea vedea. Ține bancnotele și arată-mi telegrama, așa, din depărtare...

Convins, funcționarul ridică telegrama în așa mod, ca ispititorul să-i poată citi conținutul.

Acesta își scoase blocnotesul și copiă telegrama. De cheie, n'avea grijă. Văzuse doar unde o ține. Edd.

Cu o ușoară plecăciune, agentul dispăru.

In stradă, îl găsi pe tovarășul său.

— Au șters-o amândoi. Noroc că am notat numărul mașinei. Fetei îi spune Daisy. Tu ce-ai aflat?

— Că Mister Griggle se duce pe copcă!

— N'aș vrea atunci să fiu în pielea lui...

— Lasă fleacurile. Perez ne așteaptă. O să cam mârâie atunci când va afla că telegrama asta îl costă 200 de pesos.

— 200? Și câți au rămas în buzunarul tău?

— Din păcate, nimic...

— Curios... Foarte curios.

— Dece? întrebă celalt burzuluindu-se.

— Pentrucă sunt informat că ți-au rămas și ție 100...

— Banditule! râse primul. Vrei deci 50. Câți pesoși am dat deci funcționarului, când te va întreba Perez?

— Firește că 200... Am fost și eu de față!

Dominge Perez primi raportul în tăcere, iar cei doi indivizi mai primiră fiecare încă 50 de pesoși.

După ce agenții plecară, apăru Come Huerta.

Dominge Perez luă cuvântul:

— Griggle e trădătorul. Chiar acum a expediat o telegramă în-

spectorului Free. Probabil că i-a vorbit de proiectatul nostru raid. Come, du imediat scrisoarea asta acasă la Griggle. Să fie aici diseară la orele 10. La 12 din noapte, trădătorul nu ne va mai putea căşuna nici un rău, iar noi vom putea să repunem organizaţia noastră pe picioare.

Rămas singur cu Watson, Dominge mai spuse:

— Watson, uite ce-i! M'am răsgândit. In loc să scriu Centralei, voi pleca chiar eu acolo şi tu mă vei însoţi. Ai un paşaport în regulă şi sub deghizarea ta, nimeni nu te va recunoaşte. In ce mă priveşte, îmi voi face şi eu rost de hârtiile necesare.

Watson aprobă din cap şi eşi din cameră zicând:

— Aşadar, pe diseară, la orele 10! Intre timp, mă voi interesa cui îi aparţine maşina cu pricina şi cine e fata care răspunde la numele de „Daisy"!

Contrabandiştii părăsiră tăcuţi, camera din fund a barului Leomidas. Primul care plecă, fu Alfred Watson, care se îndreptă spre hotel. Portarul îl primi cu o adâncă plecăciune. Banditul luă loc în hoII şi porunci să i se aducă ceva răcoritor.

Se simţia foarte mulţumit. Bunii lui prieteni n'aveau de unde să ştie că toată averea lui Jeffrys se află acum în buzunarele lui. Dealtfel, nici n'aveau nevoie s'o ştie. Garantat că ar fi devenit invidioşi!

Maşina eşise din orăşelul Zacatos, unde alcoolul curgea în valuri, iar cocaina era luată drept... „praf de strănutat".

Cei doi tineri n'aveau nevoie de narcotice. Inimile lor sburdau de fericire, iar viaţa pulsa din fiecare clipire a ochilor lor tinereşti.

Deodată, maşina părăsi şoseaua şi se îndreptă spre umbra unui boschet.

Se priviră în tăcere şi cum niciun ochiu indiscret nu se afla prin împrejurimi, aproape imediat căzură unul în braţele celuilalt. Şi iar se simţi Edd fericit în braţele cele frumoase ale fetei şi cáldura buzelor ei moi îl transportară în al şaptelea cer.

Când se mai potoliră, Edd întrebă:

— Ei, dă-i drumul, fetiţo! Ce cauţi în Zacatos?

— Sunt cu tata! răspunse ea.

— Şi unde e el?

— La hotelul Atlantic. Rămânem aici până Luni.

— Şi tu ai sters-o?

— Nu. M'a trimis să fac o plimbare prin oraş. Mi-a spus să mă înapoiez atunci când s'o întuneca. Nu mi-a explicat dece vrea să rămână singur, dar eu ştiu dece... A întâlnit o veche cunoştinţă şi vrea să se mai răcorească puţin. Ştie că mie nu prea-mi place să-l văd când bea. O face foarte rar, dar când se pune pe băut... trece totdeauna măsura. Când mă voi întoarce diseară la hotel, beţia va fi în toi şi fireste că mă va trimite la culcare, pentruca el să poată continua cheful nestingherit.

— Şi ce va urma? întrebă Edd râzând.

— Mâine, pentrucă e Duminică, va dormi toată ziua şi nu se va trezi decât seara, pentru a-mi jura că nu va mai pune strop în gură, iar Luni dimineaţa, vom pleca. Aşa se întâmplă mai întotdeauna când vin cu tăticul aici. Eu sunt însă nespus de fericită că te-am găsit pe tine.

Dac'ar şti tăticul, ar bea şi mai mult.., de necaz.

— Ne putem vedea şi mâine... Vrei?

— Mai întrebi?... răspunse ea într'un suflet.

— Să ne întâlnim mâine dimineaţă la orele 10, în faţa oficiului telegrafic.

— In regulă. Şi acum, spune-mi ce cauţi tu în Zacatos?

Edd se întrebă dacă trebuie să-i spună fetei adevărul, apoi, evitând multe lucruri, îi mărturisi că se află în serviciul inspectorului Free, şeful grănicerilor din Louiaville. Şi ca să-i dovedească că nu e un terchea-berchea oarecare, destăinui fetei că el fusese însărcinat de către „Omul din Noapte" cu distrugerea bandei de contrabandişti din Zacatos.

Lui Daisy i se opri răsuflarea. Contrabandişti? Păi ăştia erau oameni foarte primejdioşi! O furtună de sărutări arzătoare acoperi faţa lui Edd. Iubitul ei era, dar, un erou!

Era foarte mândră. Dar ce căutase, oare, la Oficiul telegrafic? Repede îi puse şi această întrebare.

— Am telegrafiat lui Free că la noapte doi contrabandişti vor trece graniţa.

— Dar de unde ştii tu asta, Edd?

— Dela contrabandişti.

— Doamne sfinte! Eşti în legătură cu ei?

— Da... Ei cred că şi eu sunt un contrabandist...

— Edd, pentru numele lui Dumnezeu dacă s'ar afla că nu eşti...

— O să-mi frângă gâtul, atunci...

Daisy ţipă înspăimântată şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului iubitului, ca şi cum acesta ar fi fost ameninţat. Deodată, se desprinse de lângă Edd îngândurată.

— Edd... In timp ce tu ai intrat în Oficiul telegrafic, s'a apropiat de mine un om care m'a cercetat din cap până în picioare. Poate că şi acesta era un contrabandist!

— Cum arăta? întrebă Edd, îngrijorat.

Daisy îi descrise omul în amănunţime.

Edd se linişti Un om care arăta aşa, nu exista în bandă.

— O fi fost unul căreia i-au plăcut ochii tăi, Daisy! Şi-l înţeleg foarte bine! Şi mie îmi plac!

O trase spre pieptul lui şi îi risipi gândurile cu sărutările lui fierbinţi.

Când soarele începu să apună, tinerii se înapoiară la Zacatos. In faţa Oficiului telegrafic, Edd sări din maşină, fără să bage de seamă că e spionat de un om în straie galbene cu un mic cioculeţ.

— Mâine la ora zece dimineaţa aici!

— Vii sigur, Edd?

— Dacă nu vin, asta înseamnă că banditii mi-au sucit gâtul, glumi Edd.

Daisy se încruntă.

— Edd, dacă s'ar întâmpla asta, cred c'aş muri de durere... Noapte bună, iubitule, pe mâine, dar!

Când Daisy intră în hall-ul Hotelului Atlantic, Watson luase deacum loc într'un fotoliu.

— Capeţi un dolar, dacă-mi spui cine e fata aceia! spuse el unui picolo.

Peste câteva minute băiatul se înapoiă:

— O chiamă Miss Daisy Sullivan. Şi gentlemanul cu care vorbeşte acum e tatăl ei, fermierul Mac Sullivan din Beverly Texas.

Watson dădu băiatului dolarul promis şi îşi aprinse o ţigară.

— Daisy Sullivan... eşti foarte frumoasă şi-mi placi, gândi el. Mi-ar place să fiu urmaşul lui Griggle. Inima ta cred că nu bănuie că azi l-ai văzut pentru ultima oară... Eşti franceză, Daisy... Ţi-aş putea pune la picioare toţi dolarii lui Jeffrys... Ce roşii sunt buzele tale. Le-a sărutat oare Griggle?

Imbătat încă de frumoșii ochi ai fetei, Edd, când se înapoiă acasă, găsi un bilețel :

„La ora 10 la mine"

Deminge

Bilețelul îl deșteptă. O fi primit oare Free telegrama lui ?

Păcat că trebuia să se ducă la Perez. I-ar fi plăcut mai curând să se ducă la culcare, pentrucă a doua zi, când se va întâlni cu Daisy, să fie proaspăt și bine dispus.

La orele 10 fix, toată lumea era în păr : Perez, Huerta, Sunnig, Hugh și Griggle. Watson era invizibil, deoarece pentru Edd trebuia să treacă mereu drept arestat.

Huerta primi poruncă să aducă mașina, în timp ce Perez dădu lui Sunning și Hugh ultimile instrucțiuni. „Marfa albă" trebuia să sosească în câteva clipe".

Toată lumea luă loc în mașină și Edd băgă de seamă că automobilul apucă pe același drum făcut de dimineață cu Daisy.

După un drum de vre-o douăzeci de minute, mașina se opri înaintea unei ferme și toate luminile se stinseră.

Perez păși, primul, în casă, poftindu-i și pe ceilalți să intre.

La stânga lui Edd mergea Sunning, la dreapta Hugh și îndărăt venea Huerta.. Imediat ce ușa se închise în urma lor, înainte ca Edd să poată face vreo mișcare, simți cum ghiarele așazișilor săi prieteni i se înfig în vestminte, în timp ce Perez îi îndesă un pistol sub nas.

In doi timpi și trei mișcări, Edd fu dezarmat și legat fedeleș, după care Perez îi zmulse pălăria de pe cap.

In căptușeala pălăriei găsi cifrul secret, care îi înlesni desciframea telegramei.

— Ia ascultați prieteni, ce comunică Edd Griggle inspectorului Free, glăsui el, apoi, după ce sfârșise cu citirea telegramei :

„James Free U. S. A. Louisville.

„Jack Sandy, depozitar de benzină în Louisville, urmașul lui Jeffrys. Astă noapte la ora 2, contrabandiștii Hugh și Suning cu cocaină la Sandy".

Trimițător : Edd Griggle

— Ei, ce zloeți, băieți. Uitați-vă bine la acest nemernic spion.

Este acelaș individ trimis aici de Jeffrys, care a înlesnit arestarea acestuia, a lui Bud Small, a lui Steve Berger, Allan Pool și Ben Higgins. Este acelaș Edd Griggle care era cât pe ce să vă livreze și pe voi, Hugh și Suning, copoilor americani!

Urmă o tăcere adâncă. Indiferent, Edd răspunse rece:

— Ai uitat pe unul. Domingo Perez: eu cred că și Alfred Watson se află în arestul americanilor. Nu vreau să mă laud, dar ceeace e adevărat, trebuie să se știe.

Domingo Perez se apropie de prizonier și îi spuse batjocoritor:

— Inspectorul Free nu te instruește bine. Alfred Watson nu e arestat... ci se află aici, în Zacatos! Watson e acela care ne-a deschis ochii în privința ta. Astăzi ai căzut în capcană. Pentru „Omul din Noapte" va fi o crudă dezamăgire. Hugh și Suning nu vor veni la noapte, iar Jack Sandy nu e succesorul lui Jeffrys. Dimpotrivă, Sandy e un agent polițienesc! Multe lucruri surprinzătoare se vor petrece la noapte, în Louisville.

Și acum, Edd Griggle, te recunosti vinovat?

— Vinovat? In felul vostru... da! Pe mine mă bucură însă că am făcut inofensivi pe vre-o câțiva din voi. Dealtfel îmi și pare rău...

— Ce?

— ...că nu v'am băgat pe toți în cofă!

— Fricos văd că nu ești, Griggle... dar știi că răzbunarea noastră va fi cruntă?

— Vreți să mă speriați? Nici nu mă așteptam să mă pupați frățește, pe amândoi obrajii. Haide grăbiți-vă... Sunt obosit. M'ați legat fără milă...

— Răbdare! Mai am să-ți pun câteva întrebări.

— Și dacă nu voi răspunde? O să mă ucideți de două ori?

— Ești foarte glumeț, Griggle! E din cauza orelor frumoase pe cari le-ai petrecut cu Miss Daisy Sullivan?

Obrazul lui Griggle se coloră. Partida se anunța foarte grea.

— Și asta ați aflat? Perez te povățuesc să scoți numele acesta din joc, altfel te tratez cu un picior care o să-ți ia și văzul și auzul! Numele acesta e prea curat ca să se plimbe în gura ta nespălată!

— Oho... amorezul a fost atins? râse Perez, ferindu-se totuși să nu fie atins de piciorul tânărului. Cică Daisy asta e o fată foarte

frumoasă. spun prietenii noștri. Te pomenești că și ea e agenta lui Free?

— Ești prost ca oaia! Răspunsul ăsta trebuie să-ți ajungă!

— Ei bine. fie. Admit că fata n'are nici o legătură cu Free. Altceva nu mai am să te întreb. Ai vreo dorință pe care ai vrea să ți-o îndeplinim?

— Să terminați mai repede! Altceva nu vreau.

— Bine!

La un semn al mexicanului, contrabandiștii dădură la o parte o masă și din golul ei se văzu o ușă fixată în dușumea, dar înainte ca Edd să fie băgat în închisoarea subterană, i se goliră buzunarele, iar Perez, băgă în buzunar hârtiile de legitimație și diferite note ale tânărului arestat.

Jos, fu deslegat de legături. Pe colțul unei mese găsi câteva lumânări. Semn că voiau să-l țină mai mult timp acolo.

— Dece nu vreți să termi nați imediat cu mine?

— Pentrucă nu prea ne place să vedem sânge. Și apoi, noi tot mai nădăjduim să devii un contrabandist cumsecade. Curaj am văzut că ai. Și dacă n'o să vrei să devii de bună voe, vom ști să te silim.

Edd Griggle rămase singur. Iată-l deci și în închisoare. Dar cceace-l durea mai mult, era că Daisy îl va aștepta zadarnic a doua zi dimineața. la orele 10, în fața Oficiului telegrafic...

Intr'un colț al camerei, Edd descoperi o lădiță cu alimente. Carne. conserve. pastramă, ciocolată și câteva pachete de țigări. Tânărul își aprinse o țigară, apoi se aruncă pe cuicușul de paie.

Ora zece dimineața. Străzile orășelului erau străbătute de foarte puțini trecători... pentrucă cea mai mare parte din locuitori își mai cloceau încă beția de peste noapte, în paturile lor. O mașină se opri în fața Oficiului telegrafic. La volan se afla Daisy Sullivan, veselă și fericită în așteptarea iubitului ei.

Când ceasul arătă că e 10 și un sfert, zâmbetul de fericire de pe fața fetei dispăru, dând loc unei neliniști. Dece întârzia? Dece nu venea? Nu-i spusese el, oare, în ajun, că dacă nu va fi la timp, asta va însemna că banditii îi suciseră gâtul?... Dar la așa ceva nici nu voia să se gândească!

Firește că va veni! O jumătate de oră nu-i va adresa niciun

cuvânt, drept pedeapsă pentru întârziere... Sau poate numai zece minute... In tot cazul, dac'ar veni, i-ar cădea mai curând de gât și nici nu-i va aminti de întârziere...

— Iertare, senorita!

Daisy se înfioră. Lângă mașină se afla un individ cu pălăria în mână, care-i râdea prietenos, lăsându-o să-i admire două șiruri de măsele îngălbenite de nicotină.

— V'am speriat, senorita?

— Lasă-mă în pace, ori strig după ajutor, răspunse fata, încercând să dea drumul motorului.

Individul își duse laba murdară la piept și spuse repede:

— Il așteptați pe Edd Griggle, nu-i așa senorita?

Daisy își retrase mâna de pe volan și privi, neîncrezătoare, pe omul ce-i vorbea.

— De unde știi d-ta asta? Și de unde mă cunoști?

— Prietenul meu Edd Griggle m'a trimis aici.

— Atunci vorbește!

— N'am nimic de spus, ci scrisoarea asta de predat. Edd v'o trimite cu cele mai călduroase salutări senorita!

Daisy luă scrisoarea și dădu individului un bacșiș pe care acesta îl primi cu o adâncă plecăciune.

— Sărut mâna, senorita Sullivan! mulțumi el, dar mașina se pierduse deacum în colbul șoselei!

Daisy opri în fața Hotelului Atlantic, porunci să ducă mașina în garaj și cu inima svâcnind de emoție se repezi pe scări, în spre camera ei. Scrisoarea era bătută la mașină, numai iscălitura era cu creionul. Și iată ce citi ea:

„Daisy! Ai început să-mi devii o povară, deaceea prefer să-ți spun tot adevărul, poate c'o să te saturi astfel de dragostea mea. Tu crezi poate că eu sunt aci trimis de inspectorul Free să pun mâna pe contrabandiști? Ei bine, așa a și fost, dar acum fac și eu parte dintre contrabandiști, fiind unul din cei mai activi membri. Din partea mea, poți s'o spui și lui Free, întrebându-l dacă au sosit cei doi contrabandiști despre cari i-am telegrafiat. Mai întreabă-l dacă Jack Sandy s'a supărat pentrucă l-am acuzat de a fi și el contrabandist. Așa, Daisy, acum știi cine sunt. Iubirea ta a fost foarte mișcătoare, dar

m'am săturat de ea. Noi doi nu ne potrivim. Eu vreau să câștig bani, mulți bani... și pentru asta tu-mi stai în drum.

Edd Griggle

Daisy căzu într'un jeț, leșinată aproape. Toată camera se învârtea în jurul ei. Nu putea să creadă că Edd îi adresase o astfel de scrisoare. Totuși, o scrisese, dovada semnătura lui.

Cu pași șovăitori se îndreptă spre măsuță și scoase din poșetă un bilețel pe care Edd i-l trimisese pe vremea când mai era în slujba tatălui ei, atunci când schimbaseră primul sărut.

„Vreau să fiu singur cu tine doar un minut. Răspunde-mi unde te găsesc. Ard și mor după tine, fetițo!

Edd Griggle

Fata confruntă semnăturile și ajunse la concluzia că ambele aparțineau aceleași mâini.

Ochii i se umplură de lacrimi și pentrucă nu avea alta ce face, începu să plângă... să plângă...

Ca să-și mai liniștească nervii, spre amiază făcu o bae rece, apoi coborî jos în salon.

La masa tatălui ei, observă un bărbat cu barbișon, îmbrăcat în strae galbene.

— Hei, fetițo, strigă bătrânul Sullivan. Vino încoa! Îți prezint pe Mister Edgar Notty, un om și jumătate. L-am poftit să mănânce cu noi. Asta e fiica mea, Daisy. Mister Netty, soarele bătrâneților mele!

Alfred Watson se sculă, ca electrizat și sărută mâna fetei cu prea multă căldură, chiar.

Deabea acum băgă de seamă bătrânul ce schimbate erau trăsăturile feței fiicei sale.

— Ce-i cu tine, fetițo? Ești bolnavă?

— Da, tăticule... deaceia te-aș ruga să-mi dai voe să mă înapoiez în camera mea. Când pleci, tăticule? Aș vrea să ne reîntoarcem acasă!

Pe fața fermierului se întipări o grijă adâncă. Mâna lui uscată mângâie obrazul copilului drag.

— Imediat după masă, fetițo!

— Bine, tăticule. Orânduește ca în cel mult o oră să plecăm de aici. Până atunci, rămân în camera mea.

Watson se strâmbă nițel. Nu prea-i convenea ca bătrânul și fata să plece peste o oră...

Free era foarte îngândurat. Nu-i venia să creadă și pace că Jack Sandy, omul poliției, putea fi succesorul lui Jeffrys.

Cu neputință! Totuși, spre orele unu noaptea, el se postă în apropierea casei acestuia. Pe la vreo două și jumătate, ușa casei se deschise încetișor și în zorile ce se lăsău, inspectorul recunoscu silueta lui Sandy.

Free puse mâna pe armă. Sandy, după ce se convinse că nimeni nu era pe acolo, crăpă ușa mai tare și în cadrul ei apăru o fată, dela care tânărul își luă rămas bun, în termeni foarte călduroși. Free cunoaște fata asta și legăturile ei cu Sandy. După ce fata dispăru după primul colț, inspectorul se apropiă de casă.

Sandy fu foarte mirat văzându-l pe Free la ora asta, totuși îl lăsă să intre, fără să întrebe nimic.

— Sandy, îți supraveghez casa de peste două ore, începu inspectorul, lăsându-se să cadă pe un scaun.

— Cum asta, inspectore?

Fața lui Sandy era un mare semn de întrebare.

— Mă supraveghezi de peste două ore?... Dece? Recunosc c'a fost o fată la mine... dar ce-i interesează asta pe domnii grăniceri?

Free examină fața lui Sandy și ajunse la concluzia că Edd Griggle înebunise subit atunci când îi trimisese telegrama.

— Ei, uite așa, deși n'avea nevoe... Dar spune-mi dece Hugh și Suning n'au venit din Zacatos. Trebuiau să fie doar la d-ta la orele unu și jumătate!

Sandy căscă ochii la inspector. Inebunise, oare deabinelea?

— Ei, nu te mai holba așa la mine. Uite despre ce-i vorba. Am primit eri o telegramă dela omul meu de încredere din Zacatos, prin care îmi comunică, că un oarecare Jack Sandy conduce acum treburile lui Jeffrys. Și că la orele unu și jumătate noaptea voi putea găsi aici doi contrabandiști: Hugh și Suning.

Sandy râse, înveselit:

— Omul d-tale de încredere din Zacatos o fi înebunit!

— Mi-am spus și eu asta, atunci când am primit telegrama. Îți spun însă drept, că nu pot înțelege nimic...

Polițistul se îndreptă spre o măsuță și umplu două pahărele cu un binecuvântat lichid interzis.

— Noroc, Sandy. Dacă vei avea nevoe de un martor la cununie, gândește-te și la mine... Dar ce spui de omul meu din Zacatos?

— Mi-e teamă să nu fi fost intenționat indus în eroare...

— DAMNED! Văd acum afacerea cu totul sub o altă lumină. Poate că simțindu-l, au vrut să-l pună la încercare? Mă duc acasă să mă culc puțin, poate că mi se vor mai limpezi gândurile. Noapte bună, Sandy, mai bine... bună dimineața!

Somnul lui Free nu dură mult. Fu trezit la orele 7 dimineața. Primise o telegramă din Zacatos.

Inspectorul se grăbi să descifreze telegrama cu următorul conținut:

„Telegrama de eri trimisă pentru a vă induce în eroare. La primirea prezentei un transport important de marfă a trecut granița... în timp ce dvs. ați supravegheat pe sărmanul Sandy. Sincere condoleanțe, „Omule din Noapte". Sunt acum de cealaltă parte. Se câștigă mai ușor dolarii aici.

Edd Griggle

— Băiatul a înebunit, gândi Free, deși nu prea-mi pare convingător.

Foarte gânditor, inspectorul se băgă iar în pat, dar se gândea necontenit la Griggle.

Băiatul acesta curios prilejuise poliției arestarea a 5 contrabandiști, dintre cei mai de frunte, fără să se mai pună la socoteală avionul.

Cum putuse, oare, banda, să uite asemenea lovitură primindu-l pe Edd Griggle printre membrii activi? Se mai putea oare avea încredere într'un om care le dăduse o asemenea lovitură de grație?

Totuși telegramele fuseseră expediate cu cifrul convenit. Și dece insista acum Edd Griggle în privința înrolării sale din bandă? N'ar fi fost mai ușor pentru dânsul dacă-l lăsa pe inspector să

creadă că el era mereu omul său de încredere? In ce scop îi telegrafiase Edd Griggle înrolarea sa? Cu toată străduința, inspectorul nu-și putu lămuri punctul acesta întunecos.

Cel mai bun lucru ce avea de făcut, era să tragă o raită până dincolo și să-l caute pe Griggle. Din păcate nu știa unde locuește

In interesul cercetărilor sale, Free se hotărî să plece în spre Zacatos, dar nu în calitate oficială, ci ca simplu particular, deși știa că în cazul acesta n'avea să se aștepte la mare ajutor din partea poliției mexicane

Deabia intră inspectorul Free în biroul său, că i se anunță o vizită. Free se sculă foarte surprins de pe scaun, deoarece nu prea era obicinuit cu astfel de vizite.

— Numele meu e Daisy Sullivan. Tatăl meu are o fermă în Beverly, lămuri vizitatoarea.

— Vă rog să luați loc, Miss Sullivan. Cu ce vă pot servi?

Daisy respira adânc și întrebă, agale:

— Il cunoașteți pe Edd Griggle, inspectore?

Free deschise gura mare, apoi o închise iar.

— Da. Și ce e cu asta?

— Vă aduc o veste dela Mister Griggle...

De această dată, Free închise gura de mai multe ori, până catadixi să răspundă.

— Sunt direct uluit, Miss Sullivan.

Ochii plini de lacrimi ai fetei îl făcură pe inspector să creadă că-i vorba de o tristă poveste de dragoste și zise agale:

— Liniștiți-vă, Miss Sullivan... Mie puteți să-mi povestiți toate... sunt doar un om bătrân! Ce s'a întâmplat cu acest Griggle? Și care e vestea ce aveți să-mi comunicați?

— Mister Griggle era angajat la ferma noastră. Când tatăl meu băgă de seamă că ne iubim, Edd trebui să părăsească ferma...

Free își reaminti că Griggle îi povestise chestiunea aceasta. Daisy continuă:

— Ne pierdusem din vedere câtva timp și nu ne-am întâlnit decât alaltăeri, în Zacatos. Edd se grăbia să se ducă la Oficiul telegrafic, ca să vă expedieze o telegramă. Mi-a spus că a fost însărcinat de dvs. cu urmărirea unei bande de contrabandiști. Mi-a mai spus că dacă află banditii că el joacă un rol dublu, îi vor suci

gâtul, fără milă. Da, așa mi-a spus Edd. Asta a fost aîaltăeri seara. Edd era pur și simplu delicios. La despărțire, stabilirăm o întâlnire pentru a doua zi dimineața la orele 10. Il așteptai în fața Oficiului telegrafic, dar el nu veni. In locul lui, veni un mexican, care îmi dădu... o scrisoare... scrisoarea asta... îngrozitoarea asta scrisoare...

Daisy tăcu. Free întinse mâna.

— Pot s'o citesc ? Conține probabil vestea pe care trebuia să mi-o transmiți ?

— Da...

Fata șovăi. Trebuia oare să desvăluie matrapazlâcurile omului pe care-l iubia ?

— Dați-mi-o fără grijă. Știu să păstrez o taină. Vă rog să aveți încredere în mine.

Daisy suspină, dădu inspectorului scrisoarea, apoi își ascunse fața în mâini.

Free citi și văzu apropierea dintre scrisoare și telegrama recent primită.

— Când am citit scrisoarea, am crezut la început că e vreo glumă... Acum, însă... nu știu ce-mi spune că nu Edd Griggle a scris scrisoarea ! Și nici telegrama nu vine dela dânsul, inspectore ! E cu neputință ca un om să se schimbe așa în mai puțin de 12 ore ! Aș putea să jur că nu m'a mințit atunci când mi-a povestit toate tainele lui. Scrisoarea a fost scrisă de un altul, sunt sigură. Cineva știa că trebuia să ne întâlnim Duminică dimineața. Vedeți inspectore ? Vorbesc deși n'am dovezi. Simt însă că Edd nu e capabil de o faptă mârșavă.

Free urmărise atent toate vorbele fetei.

— Și eu cred în Griggle, Miss Sullivan. Deși multe puncte din telegramă și scrisoare sunt întunecoase, eu cred totuși că Edd a căzut într'o cursă întinsă de vrăjmașii săi. Dar nu vă speriați, Miss Sullivan, nu l-au omorît, ci l'au făcut doar inofensiv pentru moment...

— Inspectore, eu nu pot uita cuvintele lui Edd : „Imi vor suci gâtul"...

— Nu vă fie teamă, Miss Daisy. Contrabandiștii nu sunt oameni prea setoși de sânge. Acum, trebuie să încercăm să lămurim taina dispariției sale. Mâine dimineață, plec la Zacatos, să-l caut pe

Griggle. Ajutorul ce mi-ați putea da, mi-ar fi de mare folos. Puteți veni cu mine? Nu cred să avem nevoe de mai mult de două-trei zile, pentru a lămuri toate.

Propunerea inspectorului era tocmai ce doria Daisy mai mult. Intrebarea era ce va spune tatălui ei? In cele din urmă, se hotărî să-i spună bătrânului că pleacă a Louisville să-și viziteze o colegă de școală. Numai așa îi va îngădui Sullivan cele două-trei zile de lipsă de cari avea nevoe.

— Bine, inspectore, vă însoțesc și eu. La ce oră să fiu aici?

— La orele 9... dacă nu vi se pare că e prea devreme.

— In regulă. Vreți să vin cu mașina?

— Ar fi bine... căci mașina mea e foarte cunoscută. S'ar afla de venirea noastră înainte ca să ajungem acolo. Domnii contrabandiști își au spionii lor pretutindeni.

Grănicerii se uitară foarte mirați la „Omul din Noapte", atunci când acesta le prezentă pașaportul lui și al fetei. De când luase obiceiul vajnicul inspector să facă mici escapade?

— O mică escapadă la Zacatos, inspectore Free?

— Deloc... Nu mă ispitește cuibul acesta de borfași. Plecăm mai departe!

Mașina se opri în fața Hotelului Atlantic, unde Daisy ceru o cameră. Peste puțin, apăru și inspectorul, care luă și el una...

Stabiliseră că atâta vreme cât se vor afla în hotel, se vor purta ca doi străini. O femee în tovărășia inspectorului Free, putând trezi bănueli.

In timp ce Free se afla în hall, un bărbat se apropie de Daisy. Purta barbișon și haine de culoare deschisă.

Watson era tocmai pe cale să părăsească Zacatos, spre a pleca la Chicago, în tovărășia lui Dominge Perez. Mai trecuse pe la Atlantic într'o doară și avusese norocul să o vadă pe aceia care îi plăcuse atât de mult.

— Hallo... Miss Sullivan .. ce surpriză! Iar în Zacatos? Dar tatăl dvs. unde e?

— ... Mister Notty... Tata a rămas la fermă iar eu am venit aic... prietenă. Ne înapoiem mâine.

— Imi pare rău că nu pot rămâne și eu cu dvs... Căci și eu plec...

— Așa?.., întrebă ea mai mult de politeță.

— Da, trebuie să plec la Chicago. Peste trei săptămâni mă înapoiez și nădăjduesc să vă fac o vizită. Cred că n'aveți nimic împotrivă?

— Vai de mine!...

— Acum trebuie însă să plec. Expresul nu așteaptă...

— Drum bun, Mister Notty...

Watson se îndreptă spre ușă, în timp ce Daisy rămase locului, nu-și putea lămuri unde dispăruse inspectorul. Deodată acesta apăru pe neașteptate lângă dânsa:

— Urcă-te repede... sus!

Daisy ascultă, uimită de tonul schimbat al omului.

— Pleacă, nu-i așa? Am văzut servitorul cu valizele...

— Cine?

— Watson!

— Watson? Cine e?...

— Omul cu cioc...

— Păi pe ăsta-l cheamă Notty. Ce vreți dela el?

— Să știm încotro pleacă. A spus-o, poate?

— Da, pleacă la Chicago...

— Ciocul lui e falș. E un bandit care mi-a scăpat odată din mâini. Acum. Miss Sullivan, ascultă: ne înapoiem imediat la Louisville, cu mașina. Trebuie să fim acolo înainte de sosirea expresului. In drum, o să-ți explic toată chestia!

Inspectorul Free puse piciorul pe peronul gării din Louisville cu patru minute înainte de sosirea expresului. Cu el mai veniră șase grăniceri, ,cari se postară la toate ieșirile.

Șeful gării primi ordin să nu dea expresului semnalul de plecare, până ce nu va primi încuviințarea inspectorului.

Cu un minut înainte de sosirea expresului. în gară își mai făcură apariția alți doisprezece grăniceri chemați telefonic de către inspector.

Când expresul se opri în gară, jumătate dintre acești oameni ai legii se repeziră într'o parte a trenului, iar restul în cealaltă parte, neîngăduind nimănui să coboare.

Inspectorul Free începu să cerceteze trenul. compartiment cu compartiment și în cele din urmă îl descoperi pe Watson, care citia,

liniştit un magazin ilustrat. Când banditul ridică privirea se pomeni cu revolverul inspectorului sub nas.

— Sus mâinile, Alfred Watson ! tună el.

Acesta ascultă, dar spuse liniştit :

— Cine sunteţi şi ce vreţi dela mine ? Numele meu e Notty şi nu Watson !

— Şi eu sunt inspectorul James Free, poreclit „Omul din Noapte". Suferi probabil de amnezie mintală, Watson. Acum, lasă arma în pace... nu-ţi mai poate ajuta la nimic !

— Vreţi să mă arestaţi ?

— Da ! răspunse poliţistul aspru.

— Protestez, cu toată energia !... Sunt un cetăţean onorabil !...

— Fii cuminte, Watson, altmintrelea îţi smulg cioculeţul !

— Nu părăsesc trenul ! Eu... eu... ajutor, hoţi şi bandiţi ce sunteţi, ajutor, ajutor !

Un şuierat ascuţit şi doi grăniceri îşi făcură apariţia.

— Băeţi, ia luaţi-mi-l pe stimabilul acesta de aici.

Ferestrele tuturor vagoanelor se populaseră între timp. Toţi călătorii priviau scena. Deodată un hohot de râs isbucni printre călători ; Watson îşi pierduse barbişonul. Un funcţionar ridică cioculeţul de jos şi-l întinse, rânjind, lui Free :

— Arestatul şi-a lăsat barba aici, inspectore !

Şeful gării se apropie de Free :

— Pot da semnalul de plecare ? Până acum avem o întârziere de 7 minute !

— Da, da ! făcu inspectorul, împachetând cioculeţul falş într'o foaie de ziar.

Când trenul ieşi din gară, un călător se îndreptă spre vagonul restaurant, cerând un pahar cu apă rece.

Dominge Peerz, acesta era numele călătorului însetat. El bău cu nesaţ. Avea şi dece ! Niciodată, nu-i fusese atât de cald în viaţă !

Interogatorul lui Watson începu imediat.

— Erai aşteptat aici, Watson. Nu numai de mine, ci şi de Jeffrys. Pe Jeffrys l-ai lovit şi prădat de vreo 50.000 de dolari...

— Minte... încercă să protesteze arestatul.

— Crezi ? In noaptea când ai dispărut, am pătruns în camera lui Jeffrys şi l'am găsit pe jos în halul în care l'ai lăsat. El n'avea dece să mintă, tot nu mai putea scăpa.

La percheziția corporală făcută, Free adună din toate buzunarele costumului galben, cocheta sumă de 48.000 de dolari.

— Într'un timp atât de scurt ai cheltuit 2000 de dolari, Watson ? întrebă Free, aspru.

— Aici mai sunt vreo mie de dolari, se auzi vocea unui funcționar care examina un săculeț.

— Watson, Jeffrys o să se bucure foarte mult când va auzi pe ce pasăre am pus ghiara. Până acum ai fost acuzat pentru contrabandă de cocaină și oameni. Jeffrys te-a reclamat și de tâlhărie. Frumoasă colecție, nu ? Cum ți-ar place să fii condamnat ? Pentru rănire, sau tentativă de ucidere ?

Watson se frământă neliniștit, pe scaun.

— Nu vă pricep !

— NU ?... Te acuz atunci formal de complicitate la dispariția lui Edd Griggle !

— Edd... Griggle ?... Pot să vă spun că am vorbit cu acest Griggle chiar azi dimineață. Îi merge foarte bine și nu se consideră căutși de puțin „dispărut" ! Dimpotrivă ! Îi place printre prietenii mei. Și nouă ne-a plăcut până acum să ne facem nevăzuți și după cum vezi, Edd Griggle ne imită. Un contrabandist nu se afișează public iar Griggle o știe prea bine că nu i-ar folosi.

Acuzarea asta n'o vei dovedi niciodată, inspectore, așa că mai bine las-o moartă. Noi nu i-am făcut nimic și nici n'a dispărut din cauza noastră.

Edd v'a comunicat, doar, că merge acum cu noi. Ca să-mi cereți să vie el personal, la dvs., firește că nu mi-o puteți pretinde...

— Ei bine... tocmai pentrucă mi-a comunicat, nu-mi vine să cred. Când ți-ai început cariera de contrabandist ți-ai comunicat și tu poliției planurile ?

Dintr'un blocnotes al lui Watson scăpă o țidulă. Watson se repezi s'o apuce, dar fu împiedecat de cei doi grăniceri, cari îi puseră imediat cătușele.

Free ridică hârtiuța de jos și citi un cuvânt scris de peste douăzeci de ori : Griggle ! Și un copil ar fi putut să înțeleagă că cineva încercase să-i imite iscălitura și că se trudise pe această foaie de hârtie.

Inspectorul Free nu spuse nimic, ci adresând lui Watson un zâmbet batjocoritor, părăsi încăperea.

Intr'o altă cameră, se afla Daisy care aștepta să vadă ce-i va spune inspectorul și dacă se mai înapoiază sau nu la Zacatos?

— Miss Sullivan, ai la d-ta scrisoarea lui Griggle?

— Da... Poftim !...

Free compară semnătura de pe scrisoare cu acelea imitate pe hârtie, apoi înapoiă epistola.

— O poți păstra cu grijă, sau vrei să mi-o încredințezi mie?...

— Păstrează-o d-ta. dacă crezi de cuviință...

— Mulțumesc. Drept mulțumire îți aduc la cunoștință că Griggle nu numai că n'a iscălit scrisoarea, dar nici habar n'are de ea. Poftim dovada. Alfred Watson a scris-o. Probabil că avea vreun specimen de semnătură al lui Griggle și a încercat s'o imite. După cum mi-ai spus pe drum, „Notty" se invitase la ferma tatălui d-tale. Cu scrisoarea asta, el urmărea două scopuri: mai întâiu, voia să motiveze dispariția lui Griggle, apoi socotea că prin ea va nimici dragostea ce i-o păstrezi flăcăului. După cum cred, Watson te iubește și venind la fermă scopul lui era să te cucerească.

Daisy făcu ochi mari.

— Dar Edd... unde e Edd? L-or fi ucis, bestiile... Dacă Watson voia într'adevăr să mă cucerească, atunci Griggle trebuia să fie pentru el o piedică prea importantă ca s'o neglijeze...

Free tăcu. Fata avea perfectă dreptate.

— Voi examina mai întâiu hârtiile lui Watson, poate c'o să găsesc ceva. In tot cazul, părerea mea e că Edd mai e încă în viață. Cred că în cel mult două ore voi afla dela Watson tot ce trebuie să știm. Vrei să mă aștepți? Vom pleca apoi din nou, împreună, la Zacatos.

— Da... vreau să fiu acolo unde și Edd e! Trebuie să-l găsim negreșit, inspectore!

Free se înapoiă la Watson.

— Cunoști scrisoarea asta?

— Nu.., adică da. Edd ne-a citit-o!

— Și cine a iscălit-o?

— Edd Griggle, firește.

— Și cine a încercat să-i imite semnătura?

— Tot Griggle.

— Ce interes avea să-și imite propria semnătură? Și de unde și până unde se află hârtiuța asta în blocnotesul tău.

— Habar n'am... Am pus-o acolo fără să bag. probabil de seamă...

Pauză. Free frunzări blocnotesul și râse:

— Poftim, aici stă scris tot conținutul scrisorii! Și e scris de mâna ta. Ce spui de asta, Watson?

Inspectorul Free începu să examineze mai atent hârtiile lui Watson, care devenia din ce în ce mai neliniștit. In cele din urmă, Free găsi ceva foarte interesant:

„M'am răsgândit: ne vom întâlni la Chicago, dar nu la Centrala din Michican Avenue. Aș vrea să stăm mai întâiu noi doi de vorbă. Nu departe de gară se află un restaurant italienesc Acolo ne vom întâlni imediat după sosirea trenului.

Dominge.

Free întoarse foaia și citi pe verso data. Purta data din ziua aceia.

Din rapoartele lui Edd. Free cunoștea pe toți membrii bandei. Dominge era desigur mexicanul Perez Dominge.

Inspectorului îi venia să-și tragă palme. In tren se aflase și mexicanul. Acum își aminti de el. Un tip bronzat cu o cicatrice deasupra ochiului drept; părea să fie lăsat de un glonte.

— Luați prizonierul de aici, porunci Free gânditor. Rămâne deocamdată la noi... nu-l trimitem la închisoare!

Alfred Watson fu băgat într'o celulă special amenajată în clădirea Corpului Grănicerilor.

Free se îndreptă spre gară, unde avu o scurtă convorbire cu șeful gării. Voia să știe la ce punct ajunsese expresul. Ttoate stațiile primiră ordin telegrafic să caute călătorul cu fața bronzată și cicatricea deasupra ochiului drept.

Și Chicago fu încunoștiințat. Perez asistase probabil la arestarea lui Watson, așa că nu mai era de crezut că, după sosirea sa în Chicago, se va duce la restaurantul italienesc.

Poliția din Chicago primi deasemenea instrucțiuni pentru supravegherea restaurantului italienesc și Centralei din Avenue Michican.

Free ar fi vrut să se repeadă el până la Chicago, dar cel mai important acum era să găsească vreo urmă de-a lui Edd. Se în-

dreptă deci spre închisoare și porunci ca toți contrabandiștii arestați să-i fie aduși de a le vorbi.

— Edd Griggle a căzut în ghiarele prietenilor voștri din Zacatos, le spuse el. Imi puteți da vreo indicație care să mă ducă la descoperirea lui?

Dar niciunul nu vorbi. Nici măcar atunci când aflară că și Watson fusese arestat. Numai Jeffrys arăta o mare bucurie la auzul acestei știri... și întrebă, foarte firesc, despre soarta banilor săi

Peste o oră, în timp ce inspectorul discuta cu Daisy, sosi o telegramă. O stație din drumul expresului, comunica:

„Călătorul cu cicatricea sărit pe fereastră în momentul arestării Pus în urmărire. Bagajele retrimise la Zacatos — primiți cu primul tren".

Măgarii! mormăi Free. Așadar, a fost totuși Perez Dominge! Să vedem ce va face acum Chicago!

Dădu imediat o telegramă la Chicago și se înapoiă la Daisy.

— Acum putem pleca spre Zacatos! îi spuse el.

In a patra zi a deținerei sale, Edd Griggle fu deșteptat din somn. In fața sa, cu revolverele pregătite, se aflau Suning, Hugh, cei doi americani și Huerta, mexicanul.

— Ți-am adus prânzul. Grăbește-te, căci peste o jumătate de oră te luăm de aici.

— Pot să întreb, unde? căscă Edd.

— Vom călători vreo câteva ore cu automobilul... apoi îți vom da drumul.

— Adevărat? Foarte frumos din partea voastră.

Cei trei contrabandiști îl lăsară singur și el începu să mănânce. Când se înapoiară peste douăzeci de minute, Edd părea adâncit în somnul cel mai greu. Mai mult de jumătate din mâncare rămăsese neatinsă.

Contrabandiștii începură acum o operație foarte curioasă. Edd fu desbrăcat cu desăvârșire și îmbrăcat cu alte haine, iar părul tăiat foarte scurt.

Astfel transformat, captivul fu scos de către doi oameni la lumina zilei.

Como Huerta îi băgă în sân un portofel foarte murdar, iar în deget îi puse un inel. Sunning privi în dreapta și'n stânga: pe stradă nu se vedea niciun om, niciо mașină.

— Aduceți-l încoa! spuse el.

Cu mare greutate, Huerta și Hugh îl târâră spre un Ford rablagit pe care un negustor de antichități n'ar fi dat nici zece dolari și, în sfârșit, isbutiră să-l introducă în mașină. Hugh încuie casa și luă loc la volan, în timp ce Huerta și Sunning îl încadrară pe Edd.

Pocnind din toate mădularele, mașina își luă valea.

In urma lui lăsa un fum gros, înecăcios. Mașina hodorogită își arunca ocupanții în toate direcțiile, totuși rabla își vedea de drum. Mergea cu aproape 80 kilometri, apoi 100 de kilometri. Orice bun cunoscător ar fi rămas cu gura căscată văzând astfel de minune.

Străbătură nenumărate localități, dar Sunning și Huerta n'aveau ochi decât pentru adormitul lor tovarăș de drum. Drumul acesta drăcesc dură patru ore și, în cele din urmă, mașina se opri înaintea unui indicator care arăta că până la Larede mai sunt trei kilometri de drum.

Ceeace urmă se petrecu acum cu iuțeala fulgerului. Huegh privi în jurul lui : nu se vedea țipenie pe șosea. Cellalți doi îl apucară pe cel adormit și cu mare greutate îl instalară pe locul șoferului, după care Hugh, luând o sticlă plină de Whisky turnă conținutul în gura lui Edd, pe șosea și stropi chiar mașina.

Scena era acum aproape veridică. Un șofer beat, adormit la volanul mașinei sale. Cei trei își priviră opera mulțumiți și se îndreptară, în graba cea mai mare, spre Larede.

Peste o jumătate de oră, după ce pătrunseră în oraș, cei trei intrară într'o cafenea, pentruca Huerta să poată trage un telefon.

— Domnule comisar, începu el, la o depărtare de tre ikilometri de oraș, pe șosea, se află o mașină. Șoferul pare mort.

Și fără să mai aștepte vreun răspuns, agăță receptorul și se înapoiă la masa complicilor săi.

Doi polițiști motocicliști sburară spre locul indicat. Mort? Nu, șoferul era doar beat. Principalul era însă să miște mașina din loc, deoarece lăsată acolo în timpul nopții, putea da naștere la accidente.

Unul din polițiști luă loc la volan și demară, în timp ce al doilea îi urma cu motocicleta.

Edd fu condus la comisariatul de poliție și băgat într'o ce-

lulă. Acolo trebuia să se trezească „îmbătatul" pentru a plăti amenda obicinuită de 50 de pesos.

La percheziția corporală ce i se făcu, cei doi polițiști găsiră un portofoliu murdar. Hârtiile găsite în el arătară comisarului că e vorba de renumitul Carlo Oriza.

— Carlo Oriza! urlă comisarul și începu să danseze tontoroiul. Pe Carlo Oriza l-am prins!

Se repezi în celulă, spre a-l examina mai bine și descoperi la arătătorul adormitului un inel pe care se afla gravat un „C. O.". Așadar, Carlo Oriza!

— Puneți-i cătușele! porunci comisarul. L-am prins pe Oriza... eu, eu!... Deabia aștept să se trezească, ca să-l pot saluta cum se cuvine...

Ce mai ochi o să facă, el!... A știut întotdeauna să ni se strecoare ca un țipar printre degete! De data asta, am pus laba pe el! Ce-o să mai plângi, tu, Carlo! Dar va fi prea târziu! Comisarul Manilla a pus ghiara pe tine! Zece ani de muncă silnică te așteaptă și comisarul Manilla va fi mutat însfârșit în Mexico City, unde funcționarii își primesc leafa la timp!

Comisarul era atât de mulțumit, încât tratâ pe cei doi polițiști cu țigări. Subalternii mulțumiră, foarte măguliți de această mare cinste.

Edd Griggle, firește, habar n'avea de toate astea. El își vedea mai departe de somn. Carlo Oriza era o celebritate a orășelului Laredo. Brigandul, întotdeauna mascat, apărea regulat acolo unde era ceva de șterpelit. Fiecare doria să-l cunoască, dar nimeni nu-l văzuse până atunci. Se vorbea numai de masca sa, de părul tuns scurt și de inelul din deget, care arunca sclipiri de-ți luau ochii.

Ceeace era însă curios, Oriza, cu tot numele său mexican, vorbia limba engleză. Deaceia se spunea că Oriza nu e mexican, ci american sadea.

Cu toate astea, Oriza avea mulți simpatizanți în Larede, căci după vechea metodă haiducească el prăda numai pe cei certați cu justiția. Circula și svonul că haiducul ajutase mulți oameni săraci.

Firește însă că oamenii cari primiseră ajutoare din partea lui Oriza se feriseră să colporteze vestea, de teamă să nu cadă pradă răzbunărei acelora cari îl urau pe haiduc.

Vestea arestării lui Oriza se lăţii cu iuteala fulgerului Comisarul Manilla primi sumedenie de telefoane.

— E adevărat ?... Oriza...

— Da... l-am arestat mai adineauri ! lămuri comisarul mândru. A fost o luptă pe viaţă şi pe moarte. In cele din urmă, i-am tras o lovitură atât de năpraznică, încât banditul a căzut în nesimţire. Şi acum zace neînsufleţit în celulă...

— E bine păzit ?

— Cei mai buni oameni ai mei îi supraveghează.

Vestea arestării îi bucură pe duşmanii lui Oriza, dar aduse tristeţea în sufletul prietenilor săi, cari îşi propuseră să-l salveze, cu orice preţ...

Stropit cu apă rece din belşug, „Oriza" se trezi, încătuşat, în cabinetul comisarului Manilla.

— Te salut din toată inima, Oriza ! spuse comisarul în spaniolă. Vrei să-ţi bag o ţigară în gură ? N'am curajul să-ţi iau cătuşele jos, deoarece eşti prea primejdios.

Edd se uită, surprins, în jurul lui şi văzu mutrele rânjitoare ale poliţiştilor şi figura prostească a comisarului care pentru un asemenea eveniment fericit, îşi pusese uniforma de sărbătoare. Pe piept, avea etalate sumedenie de decoraţii, de a căror origină şi naţionalitate nimeni n'avea habar. Manilla pretinde că le are dela o mare personalitate europeană. Răuvoitorii pretindeau însă că decoraţiile erau doar nişte tinichele cu cari primăriile îşi numerotează câinii...

Firește că Edd nu pricepu nimic din cele spuse de Manilla Ţigareta o primi însă, cu plăcere. Trase deci vârtos, câteva fumuri şi vorbi pe englezeşte :

— Dacă nu ştii englezeşte, atunci păcat că ne mai pierdem vremea. Eu cunosc spaniola tot atâta cât pricepe o vacă geometria...

— A.. hai! răspunse Manilla, amintindu-şi că Oriza vorbeşte numai limba engleză. Te salut, iubitul meu Oriza !

Edd clipi din ochi şi privi mirat pe cei doi poliţişti.

— Cu cine vorbeşti, inspectore... sau ceeace eşti !...

— Eu sunt comisarul Manilla ! Nu m'ai văzut niciodată ? Nu mă mira, pentrucă nici eu nu te-am văzut vreodată...

— Cum aşa ?...

— Păi nu porți regulat o mască neagră pe obraz? Acum însă, ești în puterea noastră. Te-am găsit într'o mașină...

Cu toată bunăvoința, Edd nu pricepea totuși, nimic.

— Mă rog, știi cine sunt eu?

— Da, da! râse comisarul, din toată inima. Chiar dacă nu ți-aș fi văzut hârtiile, tot te recunoșteam! Când e cineva atât de renumit, ca d-ta... Știi că am primit zeci de telefoane prin care eram întrebat dacă te-am arestat într'adevăr?

— Așa?... Așa de renumit sunt?... Fire-ar al dracului și capu-mi arde de parcă ar fi stropit cu gaz!... In definitiv, dece m'ai arestat?

Manilla se prăpădea de râs. Cei doi polițiști mai mai să se tăvălească pe jos de atâta distracție.

— Spune-mi, domnule comisar, nu cumva oamenii d-tale m'au cules beat de pe jos?

— Chiar așa, chițcăi comisarul. Vezi că devii mai înțelegător?

— Am fost grosolan cu ei?

— Deloc... blând ca un mielușel...

— Atunci, pe toți dracii, dece m'ai încătușat? Și pe deasupra mai sunt ud leoarcă! Păi dacă n'am făcut altceva decât că m'am îmbătat, cred că-mi vei da drumul acum?

— Da, totuși...

— Totuși?...

— Nădăjduesc că peste zece ani...

— Spanac! Ia-mi jos cătușele, altmintrelea...

— Oriza, fii cuminte, altfel îți pun cătușe și la picioare!

Edd deveni cuminte pe dată și întrebă:

— Cum ai spus? Oriza? Numele acesta l-am mai auzit eu odată. Ce înseamnă asta?

Manilla râsese îndeajuns. Acum se supără deabinelea.

— Mă crezi așa de prost, Oriza?

— Iar „Oriza"! Ce înseamnă asta? Spune-mi mai bine pe nume. Il știi, doar, din actele mele! Numele meu e Edd Griggle și sunt american! Și dacă nu-mi dai imediat drumul, fac praf din tot Zacatos!

— Dece Zacatos? Te afli doar în Lareda! Că-ți dai acum un alt nume, asta mă lasă rece. O fi adevărat că ești american, dar pe

mine mă interesează numai fărdelegile pe cari le-ai comis aici, la noi, în Mexico!

Edd, încercă să-şi adune gândurile zăpăcite. Se întreba cu teamă dacă nu fusese arestat odată cu contrabandiştii.

— Domnule comisar, nu ştiu, dar mi se pare că sunt foarte zăpăcit. Cu toate acestea, oricât m'ai acuza de ceva eu n'aş avea decât un singur răspuns: Deşi aparenţele m'ar prezenta drept complicele unei găinării, în realitate nu sunt decât un agent al poliţiei americane. Prin activitatea mea, servesc şi interesele Mexicului. Mai deunăzi am trimis la închisoare cinci indivizi cari făceau contrabandă cu avionul!

Un fior rece trece prin şira spinării vajnicului Manilla. Oriza înebunise oare?...

— Ţi-ai pierdut minţile Oriza din cauza alcoolului. Ascultă-mă deci pe mine ce am să-ţi spun!

— Bine, bine, vorbeşte!

— Numele d-tale e Carlo Oriza şi eşti spaima localităţei Laredo...

Şi comisarul povesti arestatului toate fărdelegile brigandului Oriza.

— Te-am găsit beat mort într'o maşină şi te-am adus aici. Că d-ta şti Oriza, asta nici nu mai încape îndoială. Maşina e a d-tale, pe deget porţi inelul cu iniţialele C. O. ai hârtiile omului cu masca neagră şi părul ţi-e tuns chilug, aşa ca al haiducului. Eşti îmbrăcat la fel cu el, vorbeşti numai limba engleză şi deabia mai adineauri ai spus că eşti american şi nicidecum mexican.

Ei, admiţi, da ori ba, că eşti Oriza?

— Domnule comisar, te-am lăsat să vorbeşti, deşi nu mi-ai spus decât prăpăstii. Acum, o să vă spun şi eu câteva cuvinte. Cele ce-ţi voi spune, ţi se va părea fantastic, dar va fi adevărul gol, goluţ. Ascultă deci!

Perez avea la dânsul foarte puţini bani, deoarece cea mai mare parte din averea lui şi-o lăsase în geamantanul părăsit în tren, iar biletul de tren pentru înapoiere se afla în pardesiu. Şi geamantanul ca şi pardesiul, se găseau acum în mâinile poliţiei.

Cu zece dolari în buzunar, nu putea să ajungă până la Chicago. Se hotărî deci să se înapoieze la Zacatos şi să-şi facă rost

acolo, de alți bani. Pașaportul pe un nume fictiv, îl avea mereu în buzunar. Își propuse să treacă granița în cursul nopții, deoarece ziua îi era teamă să i se vadă cicatricea, iar prin întuneric nimeni n'ar fi remarcat-o.

Trebuia însă să treacă granița printr'un punct ce intra în itinerariul „Omului din Noapte". Și acest punct era Beverly.

Soarele scălda preeria cu razele sale arzătoare. Obosit de drumul făcut pe jos, Perez se întinse pe iarbă. Nu mai putea de sete. Și, pe deasupra, n'avea în buzunar decât zece dolari.

Nădăjduind într'o minune, scoase portofelul din buzunar, crezând că poate va mai găsi vreo bancnotă. Niciuna. In schimb găsi hârtiile lui Edd Griggle.

Se sculă în picioare și reluă drumul.

Se întunecase demult, atunci când Perez ajunse la o mică localitate din preerie. Intră în singurul restaurant ce se găsia. Comandă o masă copioasă și bău apă rece. Alcool nu deoarece acesta moleșește. Ceva mai odihnit, Perez se gândi să pornească mai departe la drum, prin noapte.

Și după ce hangiul îi descrise drumul ce-l avea până la Beverly, Perez plecă, cu o țigară în colțul gurii.

A doua zi, pe la amiază. Dominge Perez ajunse la o fermă. Mărșăluise toată noaptea și acum era complet istovit. Doi dulăi se repeziră înaintea lui, primindu-l cu un lătrat năpraznic.

Perez se opri, în timp ce un om apăru din casă. Fermierul își chemă câinii, cari, părăsindu-l pe străin, se năpustiră spre stăpânul lor.

— Ar fi cu putință să rămân peste noapte aici? Fircște că plătesc.

Fermierul, privi pe străinul bine îmbrăcat și-și duse mâna la pălărie.

— De rămas, puteți rămâne, dar de plătit nu e nevoe. Poftim în casă!

După ce se spălă cum se cuvine, Perez luă loc la o masă pe care se afla lapte, pâine, unt și carne.

— Mâncați tot ce vă dorește inima, îl pofti fermierul. Numele meu e Mac Sullivan...

— Griggle... răspunse străinul, dar vocea îi era atât de înceată, încât fermierul nu-i auzi bine numele.

Perez bău atâta lapte, încât fermierul isbucni în râs.

— Vă place, nu?

— Foarte mult! Felicitările mele, aveți o fermă de mâna întâia.

Complimentul acesta plăcu fermierului.

— Am băgat în ea douăzeci de ani de muncă grea și istovitoare. Astăzi trebuie să muncim din greu...

— Câți oameni aveți aici?

— Iarna n'am nevoe decât de vreo patru ajutoare, dar acum nici douăsprezecee nu-mi ajung. Și eu trebuie să pun mâna la treabă. Mai am și o fiică... Dar fetei nu-i arde de altceva decât să se gătească frumos și să se plimbe cu mașina. E plecată pentru vreo câteva zile la o prietenă. Dar d-voastră cu ce vă ocupați? Sunteți orășan, se vede după port...

— Eu... da... sunt reporter la un ziar din Chicago și-mi petrec concediul cutreerând vestul sălbatec. Acum mă îndrept spre graniță, deoarece vreau să fac o mică escapadă, dincolo în Mexico, după care, înapoindu-mă acasă, voi începe să public o serie de reportaje. Firește că nu voi uita să spun ce ospitalieri sunt fermierii pe aici.

Mac Sullivan râse și pe dată apăru o sticlă de whisky pe masă. Ei de, nu prea ai întotdeauna ziariști la masă!

„Reporterul" stătu de vorbă cu fermierul până se înseră povestindu-i fel de fel de snoave și șotii. Sticla se golise de mult și cei doi bărbați deveniră acum prieteni la cataramă.

Cu toate acestea, Sullivan tot nu cunoștea încă numele musafirului său.

Daisy se înapoiă acasă în zorii zilei, foarte descurajată. Cu toate sforțările supraomenești ale inspectorului Free, nu putură descoperi nicio urmă a lui Edd Griggle.

Bătrânul își primi fata cu multă căldură.

— Dar ce e cu tine, fetițo? Ești bolnavă? Arăți rău...

— Nu-ți face griji, tăticule... La prietena mea a fost o mică petrecere și am dansat probabil prea mult. Am și băut... și știi că eu nu prea știu să beau...

— Avem un musafir, fetițo... Un reporter din Chicago... Un băiat cumsecade, dar îi place să doarmă prea mult. E în concediu și vizitează vestul. Pleacă după amiază, dacă vrei să-l vezi, vino cu mine.

Fata își urmă tatăl, deși n'avea nicio poftă să facă cunoștințe, dar nu voia să-l supere pe bătrân.

Domingo, care lua tocmai dejunul, văzând fata, se ridică, foarte cuviincios, în picioare.

— Asta e fiica mea! lămuri bătrânul, mândru. Daisy, dumnealui e reporterul din Chicago... Mister... dracu să mă ia, dar nu îmi pot aminti de numele d-tale, Mister res...

In aceeaș clipă, se iscă afară un tărăboi teribil. Câinii lătrau de zor. Fermierul ieși în grabă afară, spre a vedea cauza.

— Deoarece tatăl d-tale n'a avut timp să mă prezinte, să-mi fie îngăduit s'o fac și singur: numele meu e Edd Griggle...

Lui Daisy i se păru că sute de pumnale îi sfârtecă inima. Se sprijini cu greu de un scaun și fața zâmbitoare a mexicanului îi dispăru de dinaintea ochilor.

In cele din urmă, își reveni.

— Mă rog, mâncați mai departe.. Tata mi-a spus că sunteți reporter?

— Do. Reporter în Chicago...

— Foarte interesant. Imi pare bine că i-ați ținut tatei de urât.. Trăim foarte izolați și e o adevărată sărbătoare pentru noi când ne vizitează cineva... După cum am auzit plecați după prânz?

— Da, concediul meu e pe sfârșite... Afară de asta n'aș vrea să abuzez prea mult de bunătatea dvs... Mă simt foarte umilit că nu mă pot revanșa și eu. Tatăl dvs. n'a vrut să primească nicio plată dela mine...

— E deajuns plătit stând de vorbă cu un om atât de cult ca dvs... Și când mă gândesc că pe vremuri visam și eu să mă fac reporteră...

Ca într'un vis, ea reluă:

— Reporter în Chicago... E o meserie foarte interesantă...

Pofta de mâncare îi trecu subit. Fata era atât de frumoasă, încât mexicanul uită și de mâncare și de înapoierea lui la Zacatos

— ...am avut atâtea aventuri, Miss... Miss.... Haha! Trebuie

să mărturisesc că am uitat numele dvs., tot așa cum și tatăl d-tale l-a uitat pe al meu.

Daisy râse amuzată și răspunse :

— E foarte ușor de reținut : Smith !

— Adevărat, Smith ! „S"-ul ăsta îmi stă pe limbă. Vedeți, Miss Smith, poate m'așI hotărî să rămân până mâine... dar...

— Foarte frumos din partea dvs. Mister Hickle ! Foarte frumos ! Sper c'o să-mi povestiți și mie câteva din pățaniile dvs ?

Perez râse în sinea lui. Fata îi spunea „Hickle" ! Dece nu ? Și Hickle e un nume frumos !

— Cu plăcere, Miss Smith, cu plăcere !

— Atunci mă duc să-i spun și tatei ! strigă Daisy, de partea cealaltă a ușei, deacum.

Dela Free, fata aflase că voiajorul cu cicatricea deasupra ochiului drept, e în realitate contrabandistul Domingo Perez. Perez, acela care era amestecat în dispariția lui Edd !

Văzând că tatăl ei revine dela grajd, fata se repezi în întâmpinarea lui.

— Tăticule, Mister Hickle...

— Cum îl cheamă ?

— Hickle, tăticule !

— Insfârșit, aflu și eu cum îl cheamă ! Ce e cu el ?

— L-am rugat să rămâie până mâine. Știi, doar, tăticule ce mult îmi place să stau de vorbă cu oameni culți. Te supără ?

— Deloc. Mister Hickle știe să povestească lucruri foarte frumoase. Dar fetițo, aș vrea să știu dece adineaurea arătai atât de rău și acum ești schimbată cu totul ?

— Nu întreba, tăticule. Ce, nu-ți dai seama câte săptămâni vor trece până vom primi iar vreo vizită ? M'am schimbat, pentrucă îmi pare bine că avem un musafir.

— Firește ! Și mie îmi pare bine de asta. Vezi tu, fetițo, un reporter din Chicago mi-ar conveni mai curând ca ginere, decât un coate-goale ca Edd Griggle...

— Încă ceva, tăticule...

— Ce anume ?

— Vezi tu, nici eu nu pricep... Mister Hickle ne-a uitat numele... așa că... tăticule, să nu te superi... dar eu i-am spus că ne chamă Smith. Știi, m'am gândit la numele mamei. Așa că te rog,

tăticuțule iubit. nu-i spune lui Mister Hickle că numele nostru e Sullivan ! Lasă să rămâie Smith. Mâine, pleacă și nu-l vom mai vedea niciodată. Așa dar... ne chiamă Smith, nu-i așa, tăticule ?

Bătrânul își privi fata, zâmbind. Ce mai idei năstrușnice avea ea câteodată ! Ei dar n'ai ce-i face... Viața fetelor e mult mai complicată decât aceia a cailor...

— Bine. fetițo, dacă'ți face plăcere, până mâine ne vom numi Smith !

O oră înainte de miezul nopții.

In camera de primire, Sullivan și Perez se amuză, la masă, trăgând, din timp în timp, câte o duscă. Două sticle goale de whisky arătă că oamenii nu stătuseră, degeaba până atunci.

Daisy, care se îndepărtase de vreo zece minute, reveni :

— Tăticule, patul e făcut. Și patul dvs. vă așteaptă, Mister Hickle. Haide, duceți-vă la culcare.

— Bună seara, făcu Perez, luând cam nesigur, mâna fetei. A fost o seară minunată. Cele două zile petrecute la ferma dvs. nu le voi uita niciodată.

Braț la braț, cei doi bărbați, cherchelițî în lege, părăsiră camera, urcând, cu mare greutate treptele ce duceau spre camerele lor.

Ajuns sus bătrânul își aminti că nu dăduse „noapte bună" fiicei sale.

— Fetițo !

— Da, tăticule !

— Voiam să-ți spun doar : Noapte bună !

— Noapte bună, tăticule !

Daisy aștepta până ce totul se liniști, apoi, după ce își consultă ceasul și văzu că e 11 jumătate, se îndreptă spre camera sa, luă pardesiul și mănușile de piele și după ce se convinse că ambii bărbați sforăiau în lege, o sbughi afară.

Câinii lătrară ușor, dar tăcură de îndată ce-și recunoscuseră stăpâna. Mașina o scosese afară încă de pe vremea când tatăl ei și străinul se cinsteau în casă.

Se așeză la motor și îi dădu drumul. Firește că motorul făcu ceva sgomot demarând... Peste câteva minute, mașina sbura pe șosea.

Louisville. Daisy se opri în fața clădirei grănicerilor.

— Unde e inspectorul Free ? întrebă fata pe cei doi polițiști de veghe.

— In inspecție, Miss Sullivan ! răspunse unul din ei, recunoscând-o.

— Unde, pentru numele lui Dumnezeu ? Mașina mea e afară, veniți cu mine. Trebuie să-l găsim negreșit.

— Nu-mi pot părăsi postul...

— TREBUIE ! Preiau orice răspundere. Free trebuie să aresteze pe un răufăcător ! Mexicanul cu cicatricea deasupra ochiului drept !

— Pe acesta ? Atunci viu, Miss Sullivan !

Mașina sbură iar în noapte, dar Free era de negăsit. Tremurând de enervare, Daisy opri... Deodată răsună o voce în noapte :

— Sus mâinele!

In timp ce polițistul asculta porunca (deși știa cui aparține vocea din noapte), Daisy se repezi spre Freee, căci și ea îi recunoscuse vocea.

— Stai pe loc, sau...

Daisy, de enervare, nu ascultă imediat și un glonte vâjâi pe la urechile ei.

Fata rămase pe loc, țipând de spaimă, în timp ce polițistul interveni :

— O'Neill e aici, domnule inspector !

Free lumină cu lanterna pe noii veniți.

— Miss Sullivan, strigă el înmărmurit, ce cauți aici ? Și tu, O'Neill ?

Daisy lămuri și Free, fără vorbă multă sări în mașină, poruncind polițistului să-i însoțească.

Domingo Perez, zăpăcit încă de alcoolul pe care-l înghițise, sta la o fereastră, respirând cu nesaț aerul curat al nopții.

Deodată, din depărtare, văzu farurile unei mașine ce se apropia. Se cutremură : recunoscuse la lumina farurilor uniforma poliției de graniță. In mașină, se afla și o femeie.

Mașina se opri și polițiștii coborâră. Demingo se îmbrăcă în grabă, coborî scările în goană, cu revolverul în mână și se ascunse într'un șopron.

Daisy își liniști câinii, îl apucă de sgardă și toți se îndreptară spre casă. Domingo urmărise atent toată scena.

Ca un zănatec se repezi, în pași mari spre mașina părăsită în mijlocul șoselei și se năpusti spre volan.

Degeaba trimise inspectorul Free câteva gloanțe după fugar. Peste câteva clipe, mașina dispăru în întuneric.

Comisarul Manilla se văzu nevoit să-l lege pe Edd Griggle de mâini și de picioare, nevoind să creadă că acesta nu este celebrul brigand Carlo Oriza.

Degeaba încerca se Edd să-i dovedească, prin toate mijloacele posibile că el nu e decât americanul Griggle, comisarul nu se încredea decât în dovezile cari îi arătau că are de a face cu haiducul Oriza și basta!

Comisarul râse cu poftă atunci când Edd îi ceru să cheme la telefon pe inspectorul Free și refuză, foarte net. Poliția americană n'avea dece să se amestece în treburile poliției mexicane.

În schimb, chemă zece cetățeni cumsecade din Larede — toți jupuiți de Oriza — cari, toți recunoscură în cel arestat pe temutul bandit mascat și cu părul tăiat scurt.

— Oriza, el e!

— Senores, sunteți siguri? întrebă comisarul.

Nici nu mai încăpea discuție. Toți îl recunoșteau.

— Pe ce vă bazați?

— Pe îmbrăcăminte!

— Ochii.

— Părul!

— Domnule comisar, făcu un alt martor. Atunci când banditul m'a prădat, am văzut că buzunarele sale se încheiau cu niște nasturi mari, de alamă. Convingeți-vă dacă e adevărat!

Comisarul se apropie de cel încătușat și văzu că informația este exactă.

— E adevărat. Dar bag de seamă că nasturele lipsește dela buzunarul stâng.

— Adevărat, râse martorul triumfător. Nasturele lipsă se află la mine. Când Oriza, s'a apropiat de mine, cu cuțitul în mână, în lupta care a urmat, i-am smuls nasturele. Oriza nu m'a împușcat, ci m'a făcut „knock-out" cu pumnii, așa cum obicinuiesc americanii.

Martorul respiră adânc și continuă:

— Când îmi revenii, Oriza plecase cu toți bănișorii mei. Nasturele îl păstrai însă, deoarece eram convins că acesta îl va costa capul! Acum îmi pare atât de bine c'ați pus mâna pe el, încât voi plăti, cu plăcere și frânghia cu care va fi spânzurat.

Pauză. Edd Griggle nu înțelesese nimic din toată povestea aceia cu nasturele. Comisarul Manilla îi traduse mărturisirea martorului și-i arătă nasturele trădător.

Edd examină nasturele, foarte atent.

— Omul se poate să aibă dreptate... Dar eu ți-am mai spus, Domnule comisar, că hainele astea nu sunt ale mele... În ce privește tipul care m'a tuns, să pice el numai în mâna mea și veți vedea dvs. Este cea mai mare mișelie să-i tai, cuiva, părul.

Și privindu-l drept în ochi pe Manilla, el adăogă:

— Domnule comisar, dă-mi mai bine drumul, ca să mă duc să-mi văd de treabă.

Comisarul nici nu catadicsi să-i răspundă, ci se adresă martorilor:

— Domnilor, grație ajutorului dvs. Oriza a fost identificat. Nasturele rămâne la mine, la dosar.

Când cei zece martori părăsiră camera, Edd voi din nou, să vorbească, dar comisarul i-o tăie scurt:

— Ia slăbește-mă cu poveștile d-tale. Nu se prinde la mine. Tribunalul va decide. Luați pe arestat de aici!

Edd își pierde răbdarea și o mică scărmăneală se încinse între el și polițiști. Când se înapoiă în celulă, arestatul avea pe frunte un cucui vânăt.

Comisarul porunci să fie legat cu strășnicie și cinci polițiști isbutiră, în cele din urmă, cu chiu cu vai, să se conformeze

La punctul de graniță Beverly, Domingo arătă hârtiile lui Edd și putu trece frontiera nestingherit.

Inspectorul Free telegrafiă autorităților mexicane spre a-l pune în urmărire, dar telegrama ajunse numai pe jumătate la Laredo, deoarece iată ce citi comisarul Manilla:

„Domingo Perez, mexican, furând un automobil a trecut granița în Mexico. Perez are o cicatrice deasupra ochiului drept, păr negru, tăiat scurt și-și spune Edd Griggle. Perez e con-

ducătorul unei bande de contrabandiști".

Fără să vrea, Manilla tresări:

— ...și-și spune Edd Griggle.

Comisarul reținu aceste cuvinte, pe cari le repetă arestatului.

— Oriza, activul d-tale se mărește acum. Automobilul în care te-am găsit, l-ai șterpelit în Statele Unite. Acum mai știu că te numești Domingo Perez și ești conducătorul unei bande de contrabandiști. Mi-ai spus să mă interesez la autoritățile americane despre d-ta. Și acum americanii d-tale îmi telegrafiază să te arestez.

Și căutând să facă pe vicleanul, comisarul întrebă:

— Oriza. parcă îmi spuneai adineauri că te numești Edd Griggle?

— Da! Acesta este adevăratul meu nume, răspunse flăcăul.

— Și despre asta ne-au telegrafiat americanii d-tale. Dacă însă ei pretind că ești mexican și te numești Domingo Perez, asta înseamnă că se înșală. deoarece eu știu că te numești Caro Oriza! Perez sau Griggle, astea sunt nume sub cari îți ascunzi alte fărdelegi. Voi raporta imediat americanilor tot adevărul în privința ta. Dacă se va dovedi că ești american, după ce-ți vei ispăși pedeapsa aici, te vom trimite îndărăt în patrie.

— Atunci am o singură rugăminte. Înaintează raportul Corpului de poliție dela graniță. Sau, dacă vreți să-mi mai faceți un serviciu, scrieți toate acestea inspectorului Free!

— Asta e împotriva regulamentului. In primul rând, te-am recunoscut zece oameni că ești Oriza... celelalte nu mă privesc.

Edd ar mai fi avut poftă să-i spună ceva, dar de ușa biroului comisarului se apropiară patru polițiști, astfel că tăcu. Polițiștii îl luaseră în primire și-l conduseră în celula lui.

Lui Manilla nu-l plăcea că americanii se interesau de prizonierul lui. Avansarea îi era în primejdie.

In celula lui, Edd făcu fel de fel de planuri de evadare și, în cele din urmă, o idee luminoasă îi străfulgeră prin creer. In fața celulei lui, se afla un paznic.

— Spune-i comisarului că vreau să-i fac o mărturisire.

Numai cuvântul „mărturisire" înțelese paznicul din toate cele spuse de Edd, așa că, peste câteva minute, acesta se afla în fața comisarului.

— Domnule comisar, adineauri am visat ceva! Un vis groaznic!

— Un vis? tună comisarul. Gândeam că vrei să faci o mărturisire.

— Tocmai... pentrucă am visat! Pot să povestesc? Oh, e groaznic. Visam...

— Dar pe mine nu mă interesează asta!

— Nu? Păcat... Și când te gândești că voiam să mărturisesc că eu sunt Carlo Oriza!...

Edd își lăsă rușinat capul în jos privind parcă podeaua.

— Recunosc absolut totul. Recunosc că am comis aici în Laredo fel de fel de fărdelegi!

— Ei, vezi? Așa îmi placi? Dar banii furați unde i-ai ascuns?

— Domnule comisar, dac'aș mărturisi asta, pedeapsa mea va fi ceva mai ușoară?

— Cred și eu, Oriza! O să pun eu o vorbă bună pentru tine. Așadar, dă-i drumul, repede, repede! Îți garantez cel puțin 4-' ani mai puțin.

— Domnule comisar, atunci când m'ați arestat, eu reveniam dela locul unde mi-am ascuns toată comoara. Din cei vreo 100.000 de pesos furați de mine, nu va lipsi prea mult!

— Și unde e comoara? întrebă comisarul, gândindu-se la răsplata ce-o va primi.

— La graniță... într'o lădiță grea de fier... îngropată în pământ...

— La graniță? Pe pământ mexican?

— Nu, american...

— Blestem! Și dece n'ai îngropat-o aici?

— Voiam să mă retrag din afaceri și să-mi clădesc în America o căsuță... Dar visul meu...

— La dracu cu visul tău. Și ce-i facem acum?

— Plecăm acolo, desgropăm comoara și revenim aci!

— Crezi că e așa de ușor... Oriza, spui adevărul?

— Tot atât de adevărat pe cât mă numesc Oriza! răspunse Edd, ducând mâinele încătușate la inimă.

— Oriza, dacă crezi c'o să-mi scapi în drum, te înșeli.

— Pe legea mea că tot atât de adevărat pe cât mă numesc Oriza, vă voi arăta locul comoarei.

Comisarul socoti în gând cam ce răsplată poate căpăta pentru

înapoierea sumei furate, apoi, așezat la biroul său, raportă celor în drept.

Peste două ore, Manilla primi dela autorităților grănicerești americane, următoarea decizie:

„Poliția americană îngăduie arestatului Carlo Oriza să pășească pe pământ american, cu condițiunea ca autoritățile mexicane să admită inspectorului Free consultarea arestatului care-și dă numele de Edd Grigle și Domingo Perez".

Comisarul Manilla fu de acord, urmară câteva convorbiri telefonice și în cele din urmă se ajunge la următoarea înțelegere: A doua zi dimineața, comisarul se va înfățișa la Corpul Grănicerilor, însoțit de Carlo Oriza și de doi polițiști. După ce vor desgropa banii. Free va lua arestatului Oriza un interogatoriu.

— Luați-i cătușelee dela picioare, porunci comisarul văzând că arestatul merge foarte greu. Și cătușele dela mâini, urmă comisarul binevoitor. Oriza a devenit cuminte, nu vedeți?

Inima ui Manilla se mai înmuiase... așteptând răsplata. Oferi chiar o țigară pe care Edd o primi cu plăcere.

— Mâine dimineață la ora cinci plecăm, Oriza!

— Numai să n'am iar vise urâte. la noapte!

— O să dormi liniștit, pentrucă ți-ai descărcat conștiința Afară de asta, țin să-ți mai comunic că inspectorul Free vrea să te interogheze asupra unui carecare Edd Griggle. Cine e acesta?

— Habar n'am cine o fi și ăsta Cu ani în urmă am avut niște acte pe numele acesta, dar le-am pierdut.

— In tot cazul, vezi să nu ne pierdem vremea pe acolo cu vorba... vreau să ne înapoiem cât mai de grabă în Mexico!

— N'avea grijă. sfârșesc eu repede asigură Edd.

Intr'adevăr, Edd visă noaptea. Dar o visă pe Daisy.

Privirea lui Free scrută întunerecul nopții După o zi călduroasă, urma o noapte răcoroasă, furtunoasă chiar.

Își luă, apoi mantaua de piele și se îndreptă spre granită Ploua cu găleata.

Deodată se opri. Urechea sa fină prinsese un sgomot

Tăcut, își scoase revolverul din buzunar și aștepta. Nu [illegible] de el se auzeau sgomote de pași în noroiul cleios.

O rază de lumină scălda subit pomul în dosul căruia se adăpostise. Necunoscutul părea că-şi pierduse ţinta.

Silueta din noapte era îmbrăcată într'o mantilă de ploaie. Sub mantilă, Free zări ceva, dar nu prea desluşit. Îşi propuse atunci să-l urmărească...

Necunoscutul părea că se simte în largul lui, deoarece nu-şi dădea osteneala să ascundă urmele paşilor săi.

După ce trecu printr'o mică pădurice, o luă repede spre Louisville.

Deodată, inspectorul se aruncă la pământ. Necunoscutul se oprise şi după ce cercetă, cu lanterna, împrejurimile, scoase de sub mantaua de ploaie o sapă şi începu să sape.

In cele din urmă, necunoscutul îngenunchie şi începu să scormonească pământul cu mâinile. După câteva minute, Free îl văzu scoţând o casetă din pământ. din al cărei conţinut ceva trecu în buzunarele noctambulului... apoi, cu cea mai mare atenţie îngropă caseta iar în pământ.

Odată caseta îngropată din nou, străinul îşi scoase din buzunar o ţigară pe care o aprinse, de parcă ar fi fost omul cu cea mai nepătată conştiinţă din întregul Texas.

Străinul se opri în faţa unei maghernițe de scânduri dela periferia Louisvilului.

Când inspectorul Free se apropiă de o crăpătură, îl văzu pe străin stând pe o ladă. luminat de o lumânare lipită pe o masă. Era ocupat cu întorsul unui ceasornic. Părea că aşteaptă pe cineva.

— Pare să fie mexican, gândi Free, văzând ce faţă bronzată are.

Deodată Free auzi sgomotul unor paşi. Urma un fluierat

Uşa se deschise şi o siluetă pătrunse în casă.

— Hallo, Bill!

— Eu sunt, Carlo! A draculuj vreme! Ce se aude prin Zacatos?

— Domingo Perez se află cu oamenii săi la Chicago. Pretinde că pentru un alt avion are nevoe de 40.000 de dolari.

— All right... o să-i dau banii aceştia.

— Tu, Carlo? Ai atât de mulţi?

— Da... Dar dacă-i dau banii, firește că vreau ceva în schimb. Dealtfel acest Perez a făcut greşeli peste greşeli. „Omul din Intu-

neric" i-a arestat pe cei mai buni oameni și i-a stricat un avion. Încă puțin și zăcea și el într'o celulă numerotată. Trebuie să vadă, însfârșit, că treaba e prea grea pentru dânsul și să mă lase în pace. Avem nevoe de oameni cari să știe să-și facă treaba singuri. Nici de centrala din Chicago n'avem nevoe. Și dac'o fi nevoe de capital... Carlo Oriza are mai mult de 40.000 de dolari.

După o clipă de gândire, cel ce se numea Carlo Oriza, continuă :

— Și de două avioane pot face rost. Bill, tu vei deveni succesorul lui Dieck Jeffrys. Cu asta suntem înțeleși. Ești băiat deștept și știi să te descurci. Ei, Bill, pe cine-l preferi ? Pe Perez, sau pe mine ? Como Huerta e de partea mea, Hugh și Sunning deasemenea. Numai Domingo ne mai stânjenește încă. Ei ?

Bill — ajutorul șerifului din Beverly — nu părea deloc grăbit să dea răspunsul.

— Carlo, ești un om așa cum îmi place și mie, dar n'ar fi, totuși, mai bine dacă te-ai înțelege cu Perez ? Nu trebuie să te certi cu el. Nu-i datorezi lui, oare, faptul că ești acum liber, în timp ce un altul e arestat sub acuzarea de a fi haiducul Carlo Oriza ? Gândește-te bine, Carlo !

— Pentru treaba asta, n'am plătit o groază de dolari ?

— Da, recunosc...

Inspectorul Free nu pierdea o iotă din cele ce vorbeau cei doi oameni.

Planul lui fu întocmit fulgerător. Cei doi bandiți trebuiau făcuți inofensivi. Nu departe de casa pe care o spiona acum, se afla depozitul de benzină al lui Jack Sandy ! Făcu vreo câțiva pași, dar se răsgândi. Ceva îi spunea că trebuie să se întoarcă.

Puțin timp după înapoierea sa la postul de observație, Bill plecă și aproape imediat ieși și Carlo.

Free se luă pe urmele lui. Peste câtva timp, urmăritul și urmăritorul se aflau pe pământ mexican.

Urmărirea dădu cele mai bune roade. Inspectorul știa acum unde se aflau toți contrabandiștii. Inainte însă de a porni la luptă, contrabandiștii aveau să se înapoeze pe pământ american.

Ceeace-l uimia, mai mult, acum, era că nu vedea nici urmă de patrulă americană. Unde dispăruseră grănicerii ?

Deodată, văzu doi grăniceri ce se sfătuiau sub pomul de unde-l

observase el, pentru întâia oară, pe Oriza. În mână aveau propria lui şapcă pe care o pierduse în cursul urmăririi.

— ...Dacă eu îţi spun că şapca este a „Omului din Noapte" !

— Fleacuri. „Omul din Noapte" nu lasă asemenea urme.

— Damned ! Chestia mi se pare foarte curioasă. De obiceiu la ora asta „Omul din Noapte" se află în Louisville şi consultă rapoartele noastre.

— Nu crezi oare...

— Să ştii că l-au răpit contrabandiştii. Poate că se află acum în ghiarele lor.

— Eu cred să dăm alarma şi să cotrobăim prin toate colţurile şi cotloanele pădurei...

— Nu vă mai daţi atâta osteneală, băeţi ! se auzi o voce şi Free îşi făcu apariţia.

Cei doi grăniceri înlemniră privind mutra veselă a inspectorului.

— Haideţi, băeţi. Ne aşteaptă vânatul.

Peste puţin, Free se afla acolo unde Oriza săpase peste noapte. Ceru o sapă şi unul dintre grăniceri i-o aduse în grabă.

După ce săpară, poliţiştii scoaseră afară o lădiţă de fier, în care se găsea o alta.

— Haideţi acum băeţi, mai avem şi alte chestii de rezolvat astă noapte.

Free deschise lădiţele atunci când se afla în biroul lui. Conţinutul era cel aşteptat : bani mexicani şi americani. Firește că găsi şi bijuterii — diamante şi briliante — precum şi o bară de aur masiv, ,totul într'o valoare de aproximativ 80.000 de dolari !

La ora 9 fără zece, inspectorul se afla în clădirea grănicerilor.

La ora 9 fix, o maşină închisă se opri în faţa clădirei poliţiei grănicereşti. Din ea, coborî comisarul Manilla, în uniforma sa de sărbătoare, cu nenumărate decoraţii pe piept.

— Comisar Manilla din Larede. Am onoare... începu el.

— Numele meu e Free. Imi pare bine că vă cunosc, Mister Manilla. A dracului vreme, nu ?

— Da. Carlo Oriza se află în automobil. Pot să...

— Mă rog... răspunse inspectorul, apropiindu-se de maşină...

Atunci aproape că rămase fără suflare văzând zâmbetul batjocoritor de pe obrazul arestatului... și Free izbucni într'un hohot nebun de râs.

— Edd ! Edd Griggle ! Băete, tu ești banditul mexican Carlo Oriza ? Edd ! Edd !

Sărută și îmbrățișă pe presupusul bandit. De bucurie că-l vedea în viață, sărmanul inspector aproape că nu mai putea să scoată un sunet, măcar.

Manilla și însoțitorii săi stăteau cu ochii căscați.

— Mister Manilla, deoarece ești oaspetele meu, tac... deși și în scris aș mărturisi că ești cel mai mare b... dar... vezi că n'o fac ! Dar dacă nu iei imediat cătușele lui Edd Griggle, care e cel mai bun flăcău de pe pământ... zău că nu știu ce se va întâmpla !

— Mister Free... acesta e doar Carlo Oriza, celebrul bandit. A mărturisit totul...

— Așa e, domnule comisar, răspunse Edd, dar numai ca să pot ajunge până aici, altfel inspectorul Free n'ar fi știut că eu mă aflu arestat în Lareda. Dece nu mi-ai îngăduit să-i scriu ? Aveai nevoe de un Carlo Oriza și m'ai găsit pe mine, deși nu eram adevăratul ! Dacă nu mi-ar fi venit în cap ideea cu comoara, cine știe cât aș fi zăcut la închisoare !

Inspectorul Free tăcea. O tăcere foarte primejdioasă.

— Comisar Manilla, te rog să mă însoțești în birou. Și tu, Edd !

Cei doi însoțitori mexicani rămaseră afară.

— Comisar Manilla, înainte de a vorbi mai departe, cer ca arestatul să fie descătușat.

— Regret, inspectore, dar nu pot...

Trăsăturile feței inspectorului se înăspriră.

— Comisar Manilla, îți poruncesc să părăsești imediat teritoriul american, luând cu d-ta și pe deținut. Iar tu, Edd, fi fără grijă. Telegrafiez imediat Ministrului de Justiție, iar comisarul Manilla va locui mâine în celula pe care tu o vei părăsi.

Telegramă Ministrului de Justiție ! Cuvintele astea făcură minuni, deoarece, peste câteva minute, Edd era liber.

— Mulțumesc, Mister Manilla, făcu Free, oferind mai întâiu lui Edd, apoi comisarului, câte o țigară. Și acum să luăm oc și să vorbim, căci cred că avem să ne spunem multe. În ce te privește

pe d-ta, iubite colega, îți garantez că-l voi prinde pe Carlo Oriza al d-tale... firește însă că pe cel veritabil.

Ochii comisarului străluciră.

— Mister Free.. hm... iubite colega... Mi-ați spus că acest om nu e Carlo Oriza... Unde se află deci adevăratul?...

— Află, dar...

Free povesti în puține cuvinte aventura din noaptea trecută și conchise:

— ...L-am urmărit până în Zacatos, dar lucrul acest ami-a isbutit cu prețul a nenumărate greutăți. In Zacatos, a vorbit cu un bărbat, căruia îi spunea Como. Din cele discutate cu acesta, am înțeles că toată banda se va găsi astăzi, la orele 12 a. m. în camera din fund a barului Leonida. Toți contrabandiștii vor fi prezenți, chiar și Carlo Oriza cel adevărat.

Comisarul asculta amănuntele acestea cu gura căscată.

— Dacă îl arestezi pe Oriza și pe complicii săi, îți repari cu vârf și îndesat greșala de a fi arestat pe ajutorul meu Edd Griggle. Deasemenea îți făgăduiesc că autoritățile americane vor face o adresă frumoasă superiorilor d-tale, lăudându-te... astfel că ai putea căpăta vreo răsplată oarecare. Arestează-l deci pe Oriza, precum și pe tovarășii săi. Aceștia, fiind americani, voi îngriji eu de extrădarea lor.

Manilla, scuturând mâinele inspectorului, era în culmea fericirei, nu alta.

— Mister Griggle, ești liber, căci nu pot să nu mă încred în cuvintele stimatului meu coleg. Ai fost o victimă nevinovată și dacă toate s'or întoarce cum trebuie, îți voi arăta recunoștința mea. La ora 12 ai spus, iubite colega? Peste două ore, deci. Sbor la Zacatos. Comisarul de acolo e un bun prieten al meu. Voi lua cu mine cincizeci de oameni și puțin după ora 12 înconjur barul...

— Mister Manilla, lucrează cu grijă, altfel îți sboară pasărea din mână. Lovitura s'o dai pe la vreo 12 jumătate, căci se poate ca vreunul din bandă să întârzie. Pe la vreo unu, voi telefona la comisariat și nădăjduesc că voi avea plăcerea să aud că și Domingo Perez a fost arestat.

Inspectorul Freee și Edd rămaseră singuri. Bătrânul îl luă pe Edd de mână:

— Ai avut zile grele, Edd. Le-ai trecut... acum vine și răs-

plata. Vino la mine acasă. Acolo o să te speli și o să te bărbierești. Părul o să-ți crească la loc, n'avea grijă. Haide, și pe drum o să-mi povestești ceeace încă nu știu.

Edd îl urmă cu pași șovăelnici. Gândul lui sbura la Daisy dar vulpea de inspector îi ghici gândul.

— Știi unde ne vom duce pe urmă, Edd?

— La Zacatos...

— Nu, ar fi prea devreme. La Daisy! Vrei?

Dai... sy... Ce știi d-ta despre Daisy, inspectore?

— Atâtea lucruri despre cari tu habar n'ai!... Fata e acasă și varsă lacrimi amare... pentru tine!... Pungașule!... Vrei să te căsătorești cu ea?

— Da... dar bătrânul asmute câinii impotriva mea și nu vrea să mi-o dea...

— Așa? Atunci mai bine povestește-mi aventurile tale. In tot cazul să știi, că, oricum, ești ginerele lui Sullivan.

Lui Edd nu-i venea să creadă. Dar inspectorul părea foarte serios.

— Inspectore, ard să-mi spui tot ce știi!

— Ce vrei să-ți spun? Daisy l'a făcut pe tatăl ei moale... moale a... aș spune ca brânza de putină, dar nu știu dacă se potrivește. Bătrânul te vrea... mi-a spus-o și mie! Îți ajunge, ei? Haide. Orice lacrimă ce pică din ochii fetei din cauza ta, e direct o crimă. Măi, și are fata asta niște ochi, frumoși ca...

— Brânza de putină!... urlă băiatul, repezindu-se spre mașina poliției, ce aștepta la scară.

Edd se spălă acasă la inspector, care îi mai dărui haine, cisme și alte mărunțișuri.

Mașina sbură apoi spre Beverly, dar nădăjduim că bugetul Statelor Unite a știut să acopere această risipă neobicinuită de benzină.

— La înapoiere l-aș putea lua cu mine și pe Bill, noul ajutor al șerifului din Beverly, gândi Free, care deasemenea se afla în mașină.

Nu-i bine să cazi peste ușă și nici nu trebuie să prezinți logodnicul unei logodnice care zile și nopți întregi a plâns din cauza lipsei acestuia. Femeile sunt niște ființe atât de slabe, încât de cele mai multe ori, când se bucură leșină.

Ca să evite asemenea lucruri, Free opri mașina nu departe de casă. Edd trebuia să aștepte în mașină.

Când Free intră în casă, tatăl și fiica stăteau la masă. Bătrânul îl salută sgomotos.

— Ce noutăți se aduce inspectore? Bune.

— Da, Mister Sullivan, răspunse inspectorul privind-o pe Daisy cu coada ochiului.

Fata roșise subit.

Dela Edd? întrebă ea repezindu-se spre polițist.

— Da, dela Edd, Miss Sullivan. Dar o să-ți spun dacă o să fi cuminte...

Free simțea bine că fata-l urăște acum, pentrucă nu vorbise mai repede.

Ochii ei erau plini de lacrimi.

— Sunt cuminte, Mister Free... dar vorbește mai repede... Unde e Edd?

Bunul inspector ar fi vrut să spună altceva, dar de pe buzele lui țâșniră cuvintele:

— Afară... în mașină.

Afară! Daisy rămase cu gura căscată. Credea că inspectorul își râde de ea.

— Hai, du-te la el! strigă Free, deschizând larg ușa.

— Daisy!

— Edd!

Daisy voi să se repeadă spre băiat, dar puterile o părăsiră. Dintr'un salt, Edd fu afară din mașină și fugi spre fata lui dragă, cu cel puțin 100 de kilometri pe oră.

Acum amândoi stăteau îmbrățișați. In ochii lor, sclipia toată fericirea în care se scăldau inimile lor tinere. Și dacă între timp n'ar fi venit și câinii să-l salute și ei, în felul lor, credem că ar fi trecut și prânzul și ziua fără ca ei să-și fi dat seama.

Când cei doi tineri pătrunseră, braț la braț, în casă, Sullivan și inspectorul goliseră deacum o seamă de pahare în sănătatea tinerei perechi.

— Edd, să ai grijă ca fata mea să fie întotdeauna atât de fericită ca acum, făcu bătrânul, punându-i mâna pe umeri. Uită că altădată am spus că ești sărac. Trebuie să fii foarte bogat, devreme

ce știi s'o faci atât de fericită pe Daisy a noastră. Dolarii, or fi ei buni să-i facă fericirea cuiva, dar nu ajunge numai asta.

Peste o oră, avu o despărțire foarte dureroasă. Daisy nici nu voia, dealtfel, să se despartă de Edd al ei.

— Ce mai cauți în Zacatos? Rămâi aici... îți voi pregăti camera ta.

Dar Edd nu se lăsă învins.

— Trebuie să plec cu inspectorul Free la Zacatos. Mai am o socoteală cu tipul care m'a tuns. Totul i-aș ierta... numai asta nu. Treaba asta cere răzbunare. Peste puțin timp sunt înapoi la tine, Daisy!

Daisy, în teama ei, îl lua pe inspector la o parte și se rugă de el:

— Vegheați asupra lui, Mister Free!

— N'avea grijă, fetițo! Ți-l aduc înapoi viu și nevătămat. Pregătește o masă bună, căci în Laredo o să ni se facă foame.

Asta era o idee, Daisy, sbură spre Edd:

— Eddy, vii îndată înapoi, nu-i așa? Avem niște cotlete ceva extra... așa cum îți place și ție!

— Cotlete? Nu mai spune!... O să mă grăbesc!

— Și fasole verde, Eddy!

— Fasole verde? Mă, drăcia dracului... o să mă grăbesc și mai mult!...

Pot Hicke, șeriful din Beverly se afla la masă, împreună cu ajutorul său, atunci când inspectorul Free pătrunse în casă.

— Hallo, inspectore? interes de serviciu? întrebă șeriful.

Free se convinsese mai întâiu că brâul cu revolverele lui Bill este agățat în cui, răspunse liniștit:

— Exact, șerifule...

— Ce anume?

— Trebuie să-ți cauți un nou ajutor...

— Dece? Bill e aici de scurtă vreme și lucrează bine!

— Prea bine, chiar... Bill, te arestez!

Bill, repede ca fulgerul, se repezi spre revolverele sale, prea târziu, însă deoarece Free le avea pe ale lui în mâini.

— Nu face prostii, tinere. In clipa asta, Carlo Oriza, Domingo Perez și compania se află în aceeași situație. Șerif, pune-i cătușele.

E un contrabandist, succesorul lui Dick Jeffrys. L-aș fi arestat încă astă noapte, atunci când discuta cu Oriza, dar m'am gândit că nici acum n'o să fie prea târziu.

Edd se afla afară în mașină.

— Acesta e Edd Griggle, făcu inspectorul, arătându-l pe Edd lui Bill, care n'avea de unde să-l cunoască.

Cel arestat fu dus la închisoare în Louisville. Acolo, Free lepădă uniforma militară și peste câteva minute, întovărășit de Edd trecu granița, spre a lua parte la arestarea banditilor.

In fața barului Leonidas, patrulau doi polițiști cari interziceau apropierea străinilor de casă. Mulțimea vorbia de lupta ce avusese loc, de arestările făcute, etc.

— Imi face impresia că treaba a isbutit! făcu Free, îndreptându-se apoi, cu Edd spre comisariatul de poliție.

Comisarul Manilla îi primi cu mare bucurie. In ochii lui ardea flacăra izbânzii.

— Ah, prietenii mei din America! Bun venit în Zacatos! Acum o oră - fost căldură nu glumă în barul Leonidas. S'a dat o luptă în toată regula. Puțin a lipsit să fiu și eu atins! Veniți domnilor, să vă prezint prizonierii mei!

Intr'o cameră se aflau, bine încătușați, Carlo Oriza, Come Huerta, Hugh, Sunning, păziți de vreo duzină de polițiști.

— Unde e Domingo Perez?

Această întrebare țâșni de pe buzele lui Free și Edd în același timp. Manilla făcu o mutră de parcă l-ar fi călcat cineva pe bătătură.

— A sburat?... Dă-mi voe să telefonez, ca să se dea alarma la toate punctele de frontieră.

In timp ce Free telefona, Edd se apropia de Huerta:

— Huerta, cine mi-a tăiat părul? Spune-mi adevărul! Altfel îl rog pe comisar să mi te predea mie numai cinci minute!

Huerta nu răspunse nimic, ci îl privi semnificativ pe Sunning.

— Sunning, tu m'ai tuns?

Sunning tăcu o vreme, dar în cele din urmă, răspunse:

— Așa mi-a poruncit Perez. Am trebuit să-l ascult. Fie-ți milă! Edd, vezi doar ce vânăt sunt... pe deasupra m'au și rănit, câinii!

Intr'adevăr mâna dreaptă a banditului era umflată și plină de sânge.

— Bucură-te deci, Sunning, că în starea asta nu poți boxa cu mine ! Cât despre Perez, mă socotesc eu cu el. Părul meu cere răsbunare.

Încolțit de poliție, Perez alerga din loc în loc. In situația lui disperată, nu putu găsi nici mașină, nici motocicletă și nici cal măcar.

Foarte nervos străbătu cartierul locuit numai de supuși americani. Voia să treacă granița în America, deși era sigur că mai toate punctele de graniță îl așteptau, alarmate, cu brațele deschise. Astâmpăr însă nu avea, deoarece în buzunar îl ardeau cei 40.000 de dolari încasați. Ce viață plăcută ar fi putut duce cu banii aceștia.

Dar acum n'avea vreme de pierdut. Trebuia să-l facă pe dracu patru și s'o șteargă dincolo.

Edd Griggle, logodnicul Daisey, locuia acum la fermă. In noaptea aceia dispăruse calul Daisey, un animal de preț. Fata plânsese mult și el îi promise să-l găsească. In zori, fără vorbă multă, Edd își luă un lasso și benoclul și sărind pe spinarea unui armăsar, dispăru curând din vedere. După o jumătate de oră de galop nebunesc, călărețul smuci frâul calului.

Duse benoclul la ochi, scrută zarea, dar nu văzu nimic. După ce goni iar calul o bucată de vreme, descoperi ceva ciudat atunci când duse din nou benoclul la ochi. In depărtare, se vedea un om singuratec, un om care i se părea foarte cunoscut.

Descălecă, își lăsă calul îndărătul unei stânci și așteptă.

Omul se apropia din ce în ce mai mult : nu mai încăpea îndoială ! Era Domingo Perez !

Edd desfăcu arcanul, și așteptă înfrigurat. Părul lui striga răzbunare...

Domingo Perez isbutise să treacă granița și acum își vedea de drum, obosit și însetat. Era fericit ; complicii lui fuseseră arestați, iar banii bandei îi avea el. O viață plină de distracții și plăceri îl aștepta.

Deodată, se auzi un vâjâit prin aer și arcanul lui Edd veni să se încolăcească, ca un șarpe, în jurul mexicanului.

Câteva minute mai târziu, Edd Griggle și Perez Domingo se aflau față în față.

— Domingo Perez! De astăzi înainte nu vei mai avea prilejul să tunzi oameni cumsecade. Altminteri, nu mă mai chiamă Edd Griggle!

Inspectorul Free sta la snoavă cu Mac Sullivan și Daisy. Deodată, câinii lătrară în așa chip, încât bătrânul și fata fură convinși că numai un intim al casei se apropie de fermă.

— Edd trebuie să fie! făcu Mac Sullivan, privind pe fereastră.

Bătrânul deschise fereastra, scrută depărtarea și răspunse:

— Da, el e... și...

— ...calul meu? voi Daisy să știe.

— Cu calul tău, nu... dar totuși singur nu e... Primim vizite, Daisy... pune pe masă tot ce ai mai frumos și mai bun, căci acum îți vei căpăta darul de logodnă! Ia privește, inspectore!

Daisy și Free, se apropiară foarte curioși de fereastră.

— Perez! urlă inspectorul, nebun de bucurie, care simți nevoia să bată pe cineva pe umăr.

— Au! făcu Daisy... căci pe dânsa o nimerise.

Tustrei ieșiră în grabă dincasă.

— Hallo, Edd! strigă inspectorul, admirativ.

— Eddy! strigă și fata.

— Mă, da blestemat e flăcăul ăsta, își murmură bătrânul Sullivan în barbă.

— Hallo!

Edd aruncă lui Free capătul arcanului și sări sprinten de pe cal.

— Inspectore, am prins pe nelegiuitul care m'a tuns! Am vrut să prind dobitocul Daisey și uite ce animal mi-a intrat în ochiul arcanului!

— Bună pradă, totuși, răspunse inspectorul punând banditului cătușele. Acum să intrăm în casă, căci vreau să schimb o vorbuliță cu Perez.

La percheziția corporală făcută, Free găsi cei 40.000 de dolari, actele lui Edd și sumedenie de alte acte și notițe a căror examinare luă polițistului mai mult de o oră.

— Edd, îți amintești de Centrala din Chicago? Acum, mulțumită actelor găsite la Perez, putem pune ghiara pe restul bandei. Aici am toate numele și adresele complicilor. Acum, nu mai e vreme, dar mâine dimineață pornesc la drum și arestez pe stimabili la repezeală, până ai spune pește.

— Bine, inspectore, dar cu asta n'am sfârșit. Vreau să știu ce dar de logodnă ne dai... mie și lui Daisy.

— Și cam ce fel de dar ai vrea?

— Ia-mă cu d-ta la Chicago, inspectore! Aș vrea să fiu de față atunci când „Centrala" va holba ochii! Strașnic dar ar fi acesta!

— Vrei să mă însoțești? Deoe nu? All right, Edd! Te voi numi ajutorul meu și îți voi da o împuternicire în toată regula. Mâine dimineață plecăm!

Domingo Perez, care tăcuse până atunci, luă cuvântul:

— Inspectore, înainte de a pleca la Chicago, ai mai putea aresta pe cineva aici, în Beverly. Nu pot înțelege deoe până acum Bill se mai plimbă în libertate. Noul ajutor al șerifului din Beverly e succesorul ui Dick Jeffrys. Arestează-l!

— Mulțumesc, răspunse Free râzând, dar Bill se află arestat de câteva zile. Zace acum la închisoare. Alte informații îmi mai poți da? Spune, Perez, nu vrei să-ți ușurezi vina?

— Nu... Alte nume nu mai dau. In Zacatos se mai află câtiva agenți de-ai noștri, dar cum au lucrat în umbră, nu le cunosc numele.

La cheful ce avu loc la prânz, Daisy îl pofti și pe Perez, dar banditul răspunse, întunecat:

— Mulțumesc... n'am poftă...

—SFARȘIT—

O crimă a lui Napoleon

de **Henri Robert**

Viața dramatică a tânărului duce de Enghien ar putea fi înfățișată într'o serie de tablouri, diferind între ele foarte mult ca lumină și compoziție, în cari ar fi prinse — începând cu leagănul princiar din Chantilly și sfârșind cu groapa sinistră dela Vincennes — întâmplările felurite și uimitoare ale acestei scurte existențe fără noroc.

Ducele de Enghien s'a născut în castelul dela Chantilly, măreața locuință a prinților de Condé, la 2 August 1772.

Mama sa, ducesă de Bourbon, fiica lui Ludovic Filip de Orléans, trăsese cu două luni înainte o spaimă destul de puternică, despre care ne vorbește într'o scrisoare încântătoare adresată d-nei Moncalm, unde se zugrăvește atât de bine grația spirituală galantă și ușurateca a moravurilor din acel timp, încât nu pot rezista plăcerii de a vă cita câteva pasagii.

Ea povestește că, fiind suferindă, în urma unui pas greșit, socrul său, principele de Condé, trimese să cheme în grabă pe cei doi medici ai săi dela Paris, Sorden și Millot, care sosiră la Chantilly la miezul nopții.

Dar neliniștea și dispăruse, iar cei doi medici, după ce prevestiseră că fericitul eveniment va avea loc abia pe la sfârșitul lui Iulie, se mărginiră s'o sfătuiască să nu părăsească odaia timp de patruzeci și opt de ore.

Chiar în seara următoare, printul de Condé avu galanteria să scoată din această întâmplare neplăcută, prilej pentru o distracție gingașă și grațioasă.

„Fui transportată, scrie ducesa, de sunetele unei muzici care mi se păru cerească. Deschisei fereastra și zării o barcă pe jumătate luminată, plină de muzicanti, care cântau aria: Deșteaptă-te, adormită mândră! După prima arie, domnul de Auteuil cântă cele două cuplete pe care ți le trimet. Atenția aceasta mi se păru că nu putea veni decât dela printul de Condé. Fui mișcată! Toate aceste lucruri sunt făcute ca să înduioșeze o inimă care nu este nesimțitoare".

Iată unul din cele două cuplete improvizate potrivit situatiei:

Dormi păpușă drăgălașe —
Gingaș pui ce va să vie!
Nu trezi-o pe mămica!
Viața știu că te 'mbie.
Cu comori de bucurie,
Dar așteaptă, nu-i nimica,
N'avem încă naș și nașă
Și nici scutece, nici fașă,
Dormi cuminte puișor —
Nu da zor!....

Vai! soarta care aștepta în viată pe această „păpușă drăgălașă" avea să desmintă amar optimismul poetului de curte, care-i făgăduia „comori de bucurie".

Dar cum să fi prevăzut așa ceva? Cine ar fi putut crede atunci că, șaptesprezece ani mai târziu, puternica și glorioasa familie de Condé va fi silită să părăsească în grabă locuința strămoșească, pentru a se sustrage furiei ucigătoare a răzbunării publice? Cine ar fi crezut că tânărul duce de Enghien n'o să-și revadă patria decât ca să-și găsească moartea ingrozitoare sub gloantele franceze ale plutonului de execuție?

Primii ani ai vieții lui fură așa cum trebuiau să fie, potrivit rangului și nașterii. El și-i petrecu la Chantilly sau la Versailles, în cadrul fermecător în care aristocratia vechiului regim, ametită de o veșnică sărbătoare, nu simtia nici de cum apropiindu-se catastrofa și agonia inevitabilă

Dela vârsta de cinci ani avu un profesor, „un perceptor", abatele Millot dela Academia franceză, un distins istorid: Două ore dimineata, două ore seara, el se consacră cu conștiintiozitate însărcinării, la început aridă și ingrată, de a forma spiritul tânărului prinț și de a-i insufla gustul pentru studii.

„Aveam de ce să mă necăjesc", mărturisește abatele fără înconjur. Apoi vorbește, nu fără groază, „de capul umplut cu grăunțe" al elevului său, neînstare să-și fixeze atentia asupra unui obiect, plictisindu-se la prima greutate, ne voind să asculte nimic și vărsând râuri de lacrimi.

Isteția savantului profesor . răbdarea lui neobosită, biruiră în cele din urmă plânsetele, reaua voință și neastâmpărul firesc al elevului.

Incercând cu el un sistem de învățământ foarte blajin, foarte variat, utilizând valoarea educativă a fabulelor lui La-

fontaine, pe care le dădea elevului să le învețe și să le comenteze, pentru a-i exercita totdeodată „memoria, spiritul și gustul" silindu-se, fără încetare, să-l amuze prin mici dialoguri viu scrise, și în același timp să-l instruiască, învățându-l în sfârșit latina fără gramatică dela vârsta de șase ani, prin metoda vie a conversației, abatele Millot izbuti în câțiva ani să facă pe tânărul duce să câștige „mai multe cunoștințe și mai ales mai multă judecată" decât se întâlnește deo bicei chiar la o vârstă mai înaintată.

De tânăr, ducele de Enghien stăpânea temeinic latina și scria în franțuzește într'un stil viu, spiritual, plin de vervă găsind în mod firesc trăsătura justă, expresia izbitoare și, la nevoe, plină de sevă.

In Ianuarie 1788, la vârsta când licienii noștri își trec bacalaureatul, ducele de Enghien, însoțit de tatăl său, ducele de Bourbon, se duse la Versailles, unde fu primit cavaler al Ordinului Regelui.

In această primă perioadă a vieții, tânărul duce nu cunoscu decât „plăcerea de a trăi".

Prin naștere, era destinat să aibă soarta cea mai strălucită, fără să aibă măcar nevoia să-și dea osteneala de a o merita. Copilăria și prima tinerete i se scurseră ca într'un vis fermecător, în decorul minunat dela castelul Chantilly, în mijlocul unui lux nemai auzit, aiintat, lingușit, servit de o mulțime de oameni care se întreceau să-i fie pe plac, să-i împlinească cele maimici dorințe: din leagăn auzia murmurându-i-se denumirea de „monseniore" însoțită de plecăciuni și de un respect pe acre vârsta lui nu părea să le prea îndreptățească.

La șaptesprezece ani, în momentul când se deschidea viața înaintea lui mai frumoasă și mai atrăgătoare decât o visase, în momentul când aveau să i se ofere toate seducțiunile unei existențe princiare, tabloul se schimbă, focurile apoteozei se sting, cerul se acopere de nouri întunecoși și tragici... Și deodată, ca un bubuit de tunet, izbucnește răscoala populară care trebuia-să aducă la 14 Iulie 1789 luarea Bastiliei.

Doamna Elliot, această încântătoare scoțiană, care devenise la Paris prietena ducelui de Orléans, după ce fusese multă vreme, în Anglia, ceeace printului de Galles, ne a lăsat, în Memoriile sale atât de pline de viață, povestirea acestor prime zile de răscoală.

La 12 Iulie 1789, într o Duminică seara, întorcându-se cu ducele de Orléans și cu câțiva prieteni dela o plimbare pe care o făcuse la țară la castelul de Raincy, în pădurea Bondy, în

clipa când trăsura se opria la intrarea în Paris, la Poarta Saint-Martin, avu uimirea să găsească orașul pe care îl părăsise de dimineața calm și liniștit, plin de tumult și de zăpăceală.

Află că toată ziua se petrecuseră scene de dezordine și de violență, mari adunări și îmbulzeli, manifestări zgomotoase în favoarea ministrului Necker, pe care regele tocmai îl concediase. Mulțimea, foarte îndârjită, străbătuse Parisul strigând: „Trăiască Necker! Trăiască ducele de Orléans!

Trebuise să intervie cavaleria, și avuseseră loc ciocniri sângeroase.

Odată cu seara, fierberea nu se liniști. Teatrele fuseseră închise, dar străzile erau pline de lume, de zgomot și de agitație. Trupe, cu arma la picior, ocupau piața Ludovic XV.

A doua zi, la 13 Iulie, turburările reîncepură mai puternice decât în ajun. Autoritatea fusese copleșită și în curând începu să curgă sânge; Foullon și Flesselles, staroște de negustori, fură asasinați. Toată noaptea capul lui Foullon fu plimbat în vârful unei țepe pe străzile Parisului, de către o bandă de răsculați beți, la lumina sinistră a torțelor.

In sfârșit, la 14 Iulie, Bastilia fu luată. O mulțime furioasă măcelări pe invalizii care-i formau garnizoana. Guvernatorul, domnul de Launay, căzut viu în mâinile răsculaților fu asasinat cu nepăsare. D. Berthier, intendentul Parisului, adus cu sila dela casa sa de țară de către o bandă de turbați, fu ciopârțit, sfâșiat cu săbiile și plin de sânge, pe jumătate mort, fu spânzurat de un felinar!

Aflând aceste grave dezordine și aceste crime nepedepsite, prințul de Condé, ducele de Burbon și ducele de Enghien săriră pe cai și se îndreptară în mare grabă dela Chantilly la Versailles, ca să vorbească cu regele și să organizeze, în înțelegere cu el, rezistența și înăbușirea răscoalei.

Când ajunseră la castel. Ludovic XVI, bunul și slabul Ludovic XVI, capitulase de formă. Cedând amenințărilor, speând să evite alte vărsări de sânge, mângâindu-se că va potoli răscoala și va readuce poporul la sine, promisese să recheme pe Necker și să se ducă singur la Paris.

In zadar încercară prinții să-i arate primejdiile atitudinii și capitulării sale. Prințul de Condé era indignat și rănit de hotărîrea regală, la care nu se așteptase de loc. Încercă să facă pe Ludovic XVI să înțeleagă că concesiile sale neîndemânatice consfințeau triumful revoluției și supuneau regalitatea puterii nelegale a violenței

Ducele de Enghien notează în amintirile sale:

„Regele începea să cedeze, fie sub uneltirile atâtătoare ale lui Necker, fie târît de bunătatea sa obişnuită. Prin aceasta poporul deveni şi mai întreprinzător. Încurajat de slăbiciunea regelui, hotărî să-l aducă la Paris singur, fără gardă, ca un prizonier, care apare în faţa judecătorilor.

Această umilinţă, precum şi refuzul regelui, care nu voi să permită bunicului meu să-l urmeze la Paris, hotărîră pe părinţii mei să iasă din regat şi să caute mijloace de vindecare pentru suferinţele Franţei".

Astfel după spusa ducelui de Enghien, prinţul de Condé şi familia sa nu luau grava hotărîre de a emigra, decât pentrucă disperaseră de a salva situaţia cu concursul lui Ludovic XVI, care refuza „să domnească prin violenţă". El părăsiră Franţa ca să-şi păstreze libertatea de acţiune şi, fără îndoială, ca să-şi păstreze libertatea de a trăi.

Prinţul de Condé era socotit ca şef al reacţiunii. Din această cauză, opinia populară era foarte asmuţită în contra lui şi a familiei sale.

Scenele sângeroase din 12, 13 şi 14 Iulie, capitularea regelui în faţa răscoalei victorioase, nepedepsirea asasinilor, făceau pe prinţul de Condé să creadă că el şi ai săi nu mai erau în siguranţă la Chantilly.

— Trebuie să aruncăm în Oise pe prinţi şi pe prinţese! urlau conducătorii înşetaţi, în cârciumile din apropierea castelului.

D-na Elliott, martoră a evenimentelor care se desfăşurau cu o iuteală fulgerătoare, scrie în memoriile sale:

„Aveau deplină dreptate să plece, căci ar fi fost cu siguranţă gâtuiţi, — dar pe vremea aceea desigur că nu credeau că-şi părăsesc ţara pentru totdeauna".

La 17 Iulie 1789, dis de dimineaţă, două trăsuri, cu blazoane ascunse, din prudenţă, sub un strat de vopsea, părăsiră Chantilly-ul pe ascuns, şi se îndreptară spre frontiera belgiană.

Era o căldură înăbuşitoare. Fugarii trebuiseră să se îngrămădească câte şase în trăsuri de patru locuri, pline şi de arme, şi de bagaje. Caii, supraîncărcaţi, nu înaintau decât încetişor, sub soarele arzător.

La Valenciennes trăsură o spaimă cumplită.

Cele două trăsuri, oprite un moment în oraş, până să întrebe de drum şi să răsufle caii, fură îndată înconjurate de o mulţime duşmănoasă şi ameninţătoare. De jur împrejur se ridicau strigăte.

Cine erau aceşti călători necunoscuţi? Unde se duceau? De ce plecau?

Deja, un curios dădea ideia că se putea ca nişte blazoane să fi fost acoperite de văpseaua proaspătă şi că, spre a se încredinţa, trebuiau să răcâie vopseaua de pe tăbliile portierelor.

In sfârşit, cu chiu cu vai, călătorii putură pleca — mai fericiţi decât familia regală la Varennes — şi graniţa fu trecută.

La 19 Iulie ajunseră la Bruxelles, unde rămaseră cincisprezece zile, apoi se duseră la Spa. De aci în Elveţia şi în Italia.

Nu trebuie să credem că seniorii emigraţi găseau o primire călduroasă la suveranii străini. Ducele de Enghien ţinea note de călătorie, unde se găseşte acest curios pasaj asupra stării de spirit a străinilor în epoca aceea. Să nu uităm că cel care scrie este un principe, plin de principiile monarhici dreptului divin.

„Este foarte ciudat felul democratic de a gândi al celor mai mulţi suverani.

„In acel moment ei iubeau revoluţia. (Să ne amintim primul entuziasm al Caterinei, împărăteasa Rusiei). Ei găseau principiile, sublime, cşicum dacă aceste principii ar fi fost recunoscute n'ar fi adus dela sine şi ruina lor. Când grozăviile care s'au petrecut în Franţa i-au silit să-şi schimbe felul de a vedea, frica i-a făcut, pe cei mai mulţi, să nu-şi schimbe purtarea".

Dacă primirea făcută de suverani era rece şi rezervată, cea a burghezilor, a ţăranilor şi chiar a nobililor, era deadreptul duşmănoasă.

Emigraţii erau aproape totdeauna foarte rău primiţi. Se fereau care mai de care, să le dea adăpost. Erau socotiţi supărători şi compromiţători. Le-o dădeau a înţelege, sau chiar le-o spuneau fără înconjur.

Aproape peste tot, în Germania, se vedeau stâlpi purtând această inscripţie: Este interzis vagabonzilor şi cerşetorilor să se stabilească aici.

Emigranţii puşi astfel, ca nişte inşi nedoriţi, între vagabonzi şi cerşetori, n'aveau decât a alege: în care din aceste două categorii le părea mai puţin insultător să fie rânduiţi. De altfel, se întâmpla că, chiar în lipsa stâlpilor indicatori, primirea să nu fie mai măgulitoare. „Suntem jigniţi atâta cât este cu putinţă", scrie domnul de Chateaubriand.

Şi ce existenţă de plâns pentru toţi aceşti fugari carecau urmat exemplul prinţului de Condé, al ducelui de Bourbon sau al ducelui de Enghien, fără să mai socotim pe fraţii regelui, conţii de Provence şi de Artois! Erau rari cei ce putuseră lua bani sau bijuterii ca să facă faţă cheltuelilor traiului. La Londra sau la Coblentz, situaţia lor era tot atât de sărăcăcioasă; unii duceau o viaţă de trândăvie şi de lipsuri, alţii, mai curajoşi, cereau dela

o muncă cu care nu erau obişnuiţi, mijloace de trai de azi pe mâine.

Ca să putem înţelege ce erau emigranţii francezi din timpul revoluţiei, n'avem decât să privim în jurul nostru; Ruşii refugiaţi la Paris ne oferă spectacolul dureros şi viu al penibelelor suferinţe prin care au trecut şi aceia.

De abia la începutul anului 1791, după îndemnul vicontelui Mirabeau, emigranţii se hotărâră de a se organiza într'o armată contra-revoluţionară, sub ordinele prinţului de Condé.

„Gruparea noastră, scrie un ofiţer, d. de Saint-Romain, se compune nu numai din gentilomii şi din militarii veniţi din toate provinciile, ci şi din magistraţi, negustori, burghezi şi chiar din cultivatori, care ard toţi de dorinţa de a libera pe rege din lanţuri.

„O, Revoluţie! La ce extremităţi reduci tu pe adevăraţii copii ai patriei! Pentru ea, pentru a o mântui pe ea, toţi acesti tovarăşi de arme au întreprins cruciada cruciadelor cea care are drept obiect gloria lui Cristos şi drepturile monarhului".

Iată starea de spirit a emigranţilor. Ei îşi închipuiau că pleacă în cruciadă! Uitau că cruciadele din timpul lui Ludovic cel sfânt combăteau pe Sarazini şi pe necredincioşi, nu pe francezi.

Ca să apreciezi şi să judeci cu dreptate purtarea emigranţilor, nu trebuie să pierzi din vedere, cum cu drept a remarcat un mare istoric, Albert Sorel, „că regele prezenta Francezilor, însă-şi imaginea vie a Franţei. Iubirea de patrie era una cu devotamentul pentru rege".

Când se constitui armata lui Condé, în Februarie 1791, încă, nu fusese declarat război duşmanilor Franţei. Patria încă nu fusese proclamată în primejdie. Emigranţii voiau, la început, să nu datoreze nimic ajutorului străinătăţii. „Este o chestie de forţă" zicea ducele de Enghien, suntem siliţi să ne unim ca să opunem puterii brutale puterea dreptăţii".

Când emigranţii au devenit aliaţii străinului coalizat împotriva Franţei, au înjosit şi compromis cauza. In adevăr, zicea Malouet: „Proscrierea proclamată împotriva noastră justifică toate mijloacele de apărare"; — este totuş un sacrilegiu să ridici armele împotriva patriei.

Drapelul alb, cu flori regale de crin, emblemă glorioasă a Sfântului Ludovic şi a lui Henric IV care, dealungul a zece secole de istorie fălfâise pe drumul gloriei si al onoarei, fu întunecat de o umbră dureroasă când, purtat de mâini franceze, se duse să se alăture de drapelele duşmane, ca să combată Franţa.

A trebuit să fie pus mai apoi între roşu şi albastru, în fa-

durile drapelului tricolor, ca să-şi regăsească albiciunea lui nepângărită.

Emigranţii, după cum ştim, găsiseră o primire rea în străinătate. Electorul de Maienţa şi municipalitatea din Worms îi rugară să se ducă aiurea să caute azil,—de teama unor atacuri ale granitei de către revoluţionarii francezi

La 2 Ianuarie 1792 fură siliţi să se refugieze pe malul drept al Rinului la Ettenheim, în domeniul senioral al cardinalului de Rohan, prea faimosul cardinal din *Afacerea colierului* — care dădu dovadă, în această împrejurare, de un curagios spirit de familie.

Dezamăgirile erau abia la început; rău echipaţi, rău înarmaţi, prea puţin numeroşi, rău serviţi de împrejurări, emigraţii îşi dădură curând seama că trebuiau să renunţe la iluziile de a face ei singuri o contra-revoluţie.

Ei sondară Austria, crezând că-i vor obţine sprijinul ca să salveze pe Maria Antoineta şi pe rege. Chiar şi Mercy-Argenteau, care fusese multă vreme ambasadorul Mariei Tereza la Versailles, răspunse cu cinism: „Puterile n'or să facă nimic de geaba". Emigranţii se amăgeau cu ideia că o să li se vie în ajutor de dragul dreptăţii şi voiau, înainte de orice, ca întregimea teritoriului francez să fie cu sfinţenie garantată.

— Toţi principii casei de Bourbon ar prefera un exil veşnic, decât o micşorare a ţării lor, zicea cu mândrie prinţul de Condé.

Totuşi, când în Aprilie 1792 guvernul „Convenţiei" din Paris declară război Austriei, armata lui Condé se hotărî să intre în campanie alături de duşmanii Franţei! Era o hotărâre gravă şi cu atât mai nesocotită, cu cât regele o combătuse. El trimisese pe Mallet du Pan la Frankfurt „ca să sfătuiască pe fraţii săi să nu ia parte la războiul străinilor".

Principii hotărâră să nu asculte de aceste înţelepte sfaturi şi nu-şi dădeau seama cât era de penibil ca, în momentul când Franţa întreagă, la sunetele Marsiliezei se ridicase să respingă pe cotropitor, ei să se găsească amestecaţi în rândurile duşmanilor.

De altfel nu avură să se felicite de hotărârea aceasta: renegaţi şi blestemaţi de Francezi ca trădători de patrie, erau trataţi ca nişte candidaţi neglijabile de Austriaci, care îi puneau sub tutelă şi îi lăsau în neactivitate. Toată campania din 1798 trecu, pentru armata principilor, în jurul Liége-ului, fără să li se permită să intervină într'adevăr.

In tot acest timp, trebuiau să facă trebuinţelor trupelor, ceeace era o grea sarcină pentru ducele de Bourbon, ale cărui mijloace se sleiau.

Lipsea pâinea, lipsea ovăzul. Ducele de Enghien scrie plin

de tristețe: „Tata se află în neputință de a păstra comanda unui corp pe care nu-l mai putea nici hrăni, nici întreține".

Umilitoarea lipsă de bani începu să se facă greu simțită pentru cei mai mulți emigranți, reduși, în curând, să implore ajutoare dela străini.

In zadar Caterina II le întinde o mână milostivă: soarta lor rămâne dureroasă și inscripția care pune pe emigrați între vagabonzi și cerșetori devine o tristă realitate.

Moralul lor este crud atins de durerea exilului. Sunt urmăriți de părerea de rău după un trecut plin de farmec, de dorul după Franța depărtată, de grozăvia orei prezente, de influența deprimantă a inactivității silite și de nesiguranța chinuitoare a zilei de mâine.

In adevăr, înțelegem emoția sfâșietoare simțită de ducele de Enghien când margraful de Baden îi arată în depărtare, turnurile catedralei din Strasbourg... Ceeace zărește în zarea albastră este ceva din chipul iubit al patriei... Ca un nenorocit naufragiat, se stăpânește să nu strige: „Pământ!" în fața acestei viziuni dureroase, „dar mi-era teamă să nu fiu nepoliticos, notează ducele de Enghien, și un suspin îmi înăbuși acest sentiment în fundul inimii".

Este cu neputință, aici, să urmez în amănunt campania armatei lui Condé, în timpul celor nouă ani cât a stat sub arme.

In această nenorocită epopee, dela 1792 la 1801, tânărul duce de Enghien fu neîncetat în primele rânduri, cucerind admirația și simpatia chiar a dușmanilor, prin voia lui bună, prin simplitatea, prin veselia sa atât de franceză, în mijlocul încercărilor și al primejdiilor, precum și prin avântul și prin bravura lui cavalerească și prin precocele lui sânge-rece.

La 2 Decembrie 1792, la Bersheim, șarjează în fruntea a două escadroane și se întoarse, seara, plin de sânge, prăfuit, dar măreț, în vestmintele sfâșiate de sabie. Văzându-l, bătrânul prinț de Condé recunoaște sângele rasei lor eroice. „Iată niște fapte care cer să fie împodobite cu crucea Sfântului Ludovic, exclama el; o să i-o cerem regelui". Și prințul bătrân, atât de puțin expansiv de obicei, strânge la piept și îmbrățișează lung pe nepotul său.

La 2 Octombrie 1796, la Biberach, vitejia și îndemânarea ducelui de Enghien și a unicei sale trupe scapă armata austriacă de un dezastru. „Fără această mână de emigrați, zicea generalul Moreau, cu tot atâta ciudă cât și admirație, armata austriacă ar fi fost a mea".

Ducele de Enghien devenise popular chiar printre trupele franceze, care îi supranumiseră „Ducele Hai-cu-inimă".

Generalul guvernului revoluționar Abbattuce îi făcu într'o

şi complimente. Acest general ceruse să aibă o întrevedere pe un pod al Isarului, care separa trupele vrăjmaşe, pentru ca să discute condiţiile unui armistiţiu.

Contele de Puymaigre ne-a lăsat acest frumos tablou al întrevederii:

„Vedem înaintând, din două părţi opuse, doi oameni călări. Sunt fără escortă... Unul are douăzeci şi şase de ani; după eşarpa albastră, după panaşa tricoloră, recunoaştem pe generalul de brigadă republican Abbattucci. Celălalt, mai tânăr cu doi ani, are pană albă la pălărie şi eşarfă împodobită cu crini pe braţul stâng. Este un Condé, este ducele de Enghien. Amândoi bravi strălucitori, generoşi, rivali în glorie. Se stimează pentrucă au luptat adesea unul contra altuia...

— Monseniore, îi zice Abbattucci; n'ai fi avut nevoie să te naşti prinţ; de-ai fi fost fiu de cărbunar, ai fi avut acelaş grad în armata franceză.

Ducele de Enghien ar fi putut răspunde prin această frază pe care îi plăcea s'o repete: „Valoarea Francezilor regalişti nu este egalată decât de valoarea Francezilor republicani".

In 1796, scrie despre soldaţii francezi: „Nu mai sunt oamenii din 93, sunt zei!"

Vai! de ce atâţia oameni bravi, făcuţi să se înţeleagă atât de bine, se ciocneau în lupte fratricide, pe care străinul le exploata fără ruşine!

Ducele de Bourbon îşi dădea seama de târguelile, de reaua credinţă, de lăcomia rău deghizată a aliaţilor şi era adânc iritat.

„Văd mereu acelaş plan din partea puterilor, scria el la 31 Decembrie 1796; să ne ţină sub tutelă şi să nu ne lase să lucrăm. Austria ţine la planul ei de desmembrare, Anglia la acela de a pune mâna pe insulele noastre; iată ce-i interesează mai mult".

Şi mai notează: „Englezii ne pun fără încetare noi bețe în roată şi nu întreprind nimic, sub pretexte puţin întemeiate.

Anglia promisese corăbii, ca să debarce un corp de emigraţi în Vandeea. După lungi amânări, planul de debarcare care, pentru a izbuti, trebuia ţinut în taină, fu aprobat.

Mijloacele puse la îndemână pentru execuţia acestui plan erau neîndestulătoare şi rău calculate... Se cunoaşte tragicul desnodământ al expediţiei dela Quiberon şi părăsirea mişelască a emigraţilor de către flota engleză, pe care Sheridon o judecă cu acest cuvânt atât de sever: „Onoarea engleză s'a scurs atunci prin toţi porii".

Nenorociţii de emigraţi fură victimele unui calcul al Angliei, interesată mai ales să înjosească Franţa, rivala ei în ceeace priveşte imperiul mărilor, dornică mai curând să întreţie dezordinea decât să restabilească regalitatea.

Nu este oare conform politicei tradiționale a Englezilor să profite totdeauna de certuri, la nevoie să le facă să nască și să le cultive, ca să domnească în mai mare siguranță?

Armata lui Condé trecuse prin cele mai grele încercări, le suportase cu bravură și tânărul ei șef, ducele de Enghien, nu-și pierduse nici avântul, nici încrederea.

Nici moartea prin decapitare a lui Ludovic XVI nu le putuse înfrânge curajul. În bisericuța din Villingen, întruniți pentru un serviciu solemn în jurul unui închipuit mormânt, emigrații, în lacrimi, ascultară pe bătrânul principe de Condé scoțând cu entuziasm acel strigat tradițional al monarhiei ereditare: „Regele este mort! Trăiască regele!" Cu toții, într'o inimă și-un glas, făcură întreitul și solemnul jurământ de a răzbuna pe Ludovic XVI de a scăpa pe micul Ludovic XVII din lanțuri și de a înapoia Franța regelui ei.

Doi ani mai târziu, la 8 Iunie 1795, Ludovic XVII murea și el în închisoarea din Templu și mica trupă a emigraților se adună în pădurea unde era cantonată în acel moment, ca să audă pe prințul de Condé proclamând pe contele de Provence rege, sub numele de Ludovic XVIII.

O singură dată, acești emigrați, pe care nimic nu-i descuraja și care voiau să continue a lupta și a spera în ciuda oricărei speranțe; văzură pe tânărul lor șef abătut, deprimat, abandonându-se celui mai negru pesimism: ducele de Enghien scrise tatălui său o scrisoare descurajată, al cărei refren era: „Toate merg rău, foarte rău, pretutindeni".

O stare de spirit atât de nefirească la el, își găsi în curând explicația: ducele de Enghien, a cărui tinerețe nu era încă destul de otelită, avusese de îndurat prea multe osteneli și lipsuri. Era bolnav, foarte bolnav chiar.

Doctorii care îl examinară nu ascunseră bunului său vis lor neliniștile... Ducele avea nevoe de îngrijiri îndelungate și atente, care nu se puteau da într'un cantonament improvizat. Prințul de Condé nu șovăi; ceru cardinalului de Rohan să binevoiască să dea adăpost nepotului său până se va însănătoși. Ducele de Enghien, însoțit de un medic, porni îndată spre Ettenheim. Ajunse, sleit, ars de friguri, cu figura pământie, cu ochii adânciți în orbite, aproape muribund.

Îi trebuia o soră de caritate, o infirmieră. Princesa Charlotte de Rohan, nepoata cardinalului, se instală la căpătâiul lui.

Era o fată încântătoare, de douăzeci și șase de ani, blondă, fină, distinsă, cu un surâs fermecător, puțin melancolic, cu ochii mari, frumoși, de culoarea cicoarei, plini de blândețe și de visare

Fiică a Monseniorului Charles-Jules-Armand de Rohan, prinț de Rochefort, mareșal al Franței, frate cu cardinalul, ea era, prin bunica sa, verișoara ducelui de Enghien.

Îl cunoştea din copilărie, dar de doi ani nu-l mai văzuse.

Charlotte de Rohan se zăpci, recunoscând sub trăsăturile slăbite ale acestui bolnav amorţit sau tremurând de friguri, pe tânărul frumos şi plin de viaţă, de foc şi de avânt combativ, pe care îl lăsase cu doi ani înainte, atât de încrezători amândoi în succes, în cât işi dăduseră întâlnirea... la Versailles! Cu devotamentul unei mame, deşi avea de abia vârsta unei surori mai mari, se instală la căpătâiul bolnavului zi şi noapte, săptămâni de-arândul, fără să se simtă niciodată obosită sau descurajată; ea luptă împotriva boalei şi izbuti să-l zmulgă pe duce dela moarte.

Fata care se făcea ajutătoarea vieţii, infirmiera, capătă asupra inimii şi a sufletului celui pe care l-a îngrijit şi l-a salvat o putere deosebită. Cum se putea să fie altfel? Timp de mai multe săptămâni, bolnavul sau rănitul, prea slab ca să lucreze singur, depinde atât de mult de devotamentul celei ce i s'a închinat!

Nu recapătă el speranţa, nu găseşte el energia de a lupta şi nu citeşte el fericita noutate a vindecării—în ochii infirmierii?

Când aceşti ochi sunt ca cei ai princesei de Rohan, plini de tinereţe, de farmec şi de duioasă afecţiune, cum s'ar putea ca recunoştinţa să nu se schimbe într'un sentiment mai blând şi mai duios?

Primăvara renăştea, ducele de Enghien putu în fine să iasă, sprijinit de braţul frumoasei sale verişoare...; şi începu lecţia de dragoste în parcul Ettenheim!

Era începutul cast, începutul de neuitat, al acestui roman de dragoste şi de pribegie pe care numai moartea ducelui de Enghien avea să-l întrerupă, dar amintirii căruia inima princesei îi va rămânea tot atât de credincioasă, până în ultima zi.

Prinţul de Condé, înştiinţat curând, voi să depărteze pe nepotul său de o verişoară prea mult iubită şi-i făcu cunoscut să plece în Rusia, la ţarul Paul I.

Ducele promisese Charlottei de Rohan să n'o părăsească; dar în timpuri ca acelea nu se discutau ordinele unui bunic, când făcea apel la sentimentul de datorie către nume, neam şi cauza regală.

„O! dumneata care eşti totul pentru bătrâneţele mele, îi scrise prinţul, dumneata în care sângele Condé nu s'a dezmin-ţit în ce priveşte vitejia, ai să te abaţi oare acuma când e vorba de principii şi sentimente?

Ducele de Enghien îi răspunse: „Mă supun, dar cu amară durere".

Princesa Charlotte nu înţelese, sau nu voi să înţeleagă sentimentul datoriei care silea pe duce s'o părăsească. Ea crezu

într'o ruptură şi scrisorile ei arată decepţia şi durerea care o cuprinse.

Iată una din aceste scrisori; este atât de frumoasă în cât nu mă pot împotrivi plăcerii de a o cita în întregime.

„Iţi cer iertare de a nu te fi înţeles mai curând. Ţi-aş fi evitat o corespondenţă care te costă, fără îndoială. Trebue să fie penibil să exprimi ceeace nu mai simţi. Iţi mulţumesc pentru sentimentul care te-a făcut să prelungeşti o eroare căreia îi datorez câteva clipe de fericire, fericire care nu putea dura; nu te ţin de rău că ai făcut-o să înceteze.

„Să te schimbi, este o nenorocire, să înşeli, ar fi o greşală; francheţa dumitale, oricât de sfâşietoare este, îţi dă cel puţin dreptul la stima mea. Era şi necesară. Toate sfaturile care mi s'au dat, toate adevărurile crude care s'a crezut că e neovie să mi se spuie, nu făcuseră nici cea mai uşoară impresie asupra inimii mele. Numai dumneata puteai să mă luminezi asupra dumitale însuţi. Astăzi sunt luminată şi scrisoarea aceasta este ultima pe care o mai primeşti de la mine. Ţin mult să le păstrez pe ale dumitale. Ţiu la singurul bun care-mi rămâne. Totuşi, dacă şi acest sacrificiu este necesar, dacă le vrei, o să am şi acest curaj.

„Cât despre cele ce-ţi rămân de la mine, ele nu mai interesează inima dumitale, dar îţi mai pot măguli amorul propriu. Cu titlul acesta n'ai să vrei să le păstrezi. De altfel, nu-ţi cer nimic în această privinţă, ai să faci ceeace ai să vezi că trebue să faci.

„Să nu mă uiţi de tot. Să crezi că, în toate locurile, în toate timpurile, inima mea o să fie totdeauna aceiaşi. Sunt unele impresii cere nu se şterg, sunt uneel amintiri pe care îţi place să le păstrezi.

„Adio! Fii fericit, dumneata... care mai poţi fi fericit. Numai fericirea dumitale mai poate să mă mângâie pentru tot ce am pierdut. Adio! Adio! Cât de rău îmi face acest cuvânt!... Se poate oare să fie ultimul?"

Scrisoarea asta nu este ea o capodoperă de sensibilitate, de rezervă şi de pasiune stăpânită!

Sentimentele ducelui de Enghien nu se schimbaseră, după cum ne dovedeşte pasagiul acesta dintr'o scrisoare către tatăl său:

„Este cu neputinţă să aibă cineva o purtare mai nobilă, mai amabilă, mai duioasă, mai perfectă în totdeauna şi sub toate raporturile, decât a avut pentru mine în toate împrejurările cineva pe care îl ghiceşti bien, de care ţi-am vorbit adesea.

„Prin îngrijiri cu adevărat mişcătoare, acest cineva mi-a încătuşat inima. O iubesc, nu ca pe o iubită, ci ca pe o prietenă,

şi după cinci ani, când orice iluzie a dispărut, orice beţie a simţurilor e pusă la o parte, cred ca sunt absolut sigur că până la moartea unuia sau a altuia o să fim totdeauna uniţi unul de altul numai prin legaturile încrederii şi ale prieteniei. Nici unul nici celălalt n'am vrea să contractăm altele, cu toate câte s'au crezut şi se vor crede, până la căsătoria mea"...

In 1810 armata lui Condé fu dizolvată, după ce bătrânul principe, foarte mişcat, dădu binecuvântarea sa tuturor tovarăşilor de arme; ducele de Enghien se reintoarse la Ettenheim, lângă ceea pec are o iubea.

Inchiriă, lângă biserică, o casă cu două etaje, confortabilă dar simplă, cu o grădină mare, unde îi plăcea să-şi îngrijească florile.

Vânatul în Pădurea Neagră din apropiere, florile, grădinăritul, o corespondenţă destul de activă şi intimitatea încântătoare cu verişoara sa, acestea sunt ocupaţiile ducelui, în cadrul armonios şi liniştit unde aveau să se scurgă ultimii ani ai scurtei sale existenţe.

Cu toată afecţiunea princesei, care face, zice el, „fericirea vieţii mele interioare", lipsa de ocupaţie îl apasă. Se plânge de situaţia ce o are. „Orice e mai bine decât să fii prinţ emigrat Această stare este cea mai nenorocită din câte cunosc; în fiecare zi, noi umilinţi... Numele fatal pe care îl purtăm ne condamnă la o nulitate ruşinoasă".

Singura sa mângâiere este iubirea pentru principesa Charlotte, pe care prinţul de Condé ar vrea să-l facă să o părăsească ca să încheie o căsătorie mai avantagioasă, aceasta chiar în momentul când fata este întristată şi dezorientată prin două dolii succesive: moartea unchiului său, cardinalul de Rohan, ucis în nouă zile de o congestie pulmonară şi cea a vechei şi credincioasei sale amice, d-na de Marsan, doborât de aceiaşi boală.

Ducele de Enghien, ca să-şi mângâe prietena, vrea să-i dea o dovadă a neclintitei sale afecţiuni şi încheie cu verişoara sa o căsătorie secretă, binecuvântată de abatele Weinhorn, căsătorie ai cărei singuri martori au fost baronul de Grünstein şi marchizul de Thumery.

Primul consul, Napoleon Bonaparte, urmărit de ambiţia fainică a rangului de împărat, căuta în tot chipul să îndepărteze definitiv de la tron familia regală şi se lăuda că va obţine renunţarea lui Ludovic XVIII, plătindu-i o rentă de două milioane, pe care i-o propuse, după îndemnul lui Talleyrand, prin mijlocirea preşedintelui Meyer.

Dar însemna că cunoştea rău pe contele de Provence, care răspunse printr'un refuz categoric, în care se puteau ceti aceste fraze trufaşe:

„Eu nu confund pe domnul Bonaparte cu cei ce l-au precedat. Îi apreciez valoarea și talentele militare. Îi sunt recunoscător pentru mai multe acte de administrație, căci binele care se face poporului meu îmi va fi totdeauna scump. Dar se înșeală dacă crede că o să mă ademenească să stau la tocmeală asupra drepturilor mele. Departe de așa ceva; prin demersul ce-l face în acest moment, le-ar stabili chiar el, — dacă ar mai fi nevoe.

Toți prinții de sânge își dădură cu zgomot aprobarea formală la acest mândru răspuns, adus la cunoștință publică. Presa engleză reproduse de asemenea și scrisoarea călduroasă, scrisă de la Ettenheim de ducele de Enghien lui Ludovic XVIII.

Bonaparte spuma de ciudă.

Ducele își dădu seama de efectul produs. „Poți fi sigur că Bonaparte n'o să uite și n'o să ierte niciodată ceeace numește el nerușinarea noastră nebună", scrie el bunicului său.

Începând din ziua aceea, — 23 Martie 1903, — poliția primului consul va avea ochiul mereu țintit asupra Ettenheim-ului și agenții ei vor trimite usupra intrărilor și eșirilor și a pretinselor „conspirații" ale ducelui de Enghien, rapoarte peste rapoarte, — toate egal de complecte, de detailate și de mancinoase.

In Franța, și chiar și în Anglia ,se răspândi zvonul că tânărul prinț trece adesea granița și că se duce pe ascuns la Strasburg și chiar la Paris.

Prințul de Condé se neliniștește și scrie, dela Londra, nepotului său: „Aici se spune, dragă băete, că ai făcut o călătorie la Paris„ alții spun că la Strasburg. Trebue să recunoști că îți riști viața și libertatea cam zadarnic". Prințul mai adaugă și aceste rânduri profetice; de care îndrăznețul nepot nu avea să ție nicidecum seama:

„Ești foarte aproape de ei. Ia seama și nu neglija nici o măsură de prevedere, ca să fii înștiințat la timp și să te poți retrage în siguranță, în caz când i-ar trece Consulului prin cap să te răpească".

Iată răspunsul ducelui de Enghien:

„De bună seamă, mă cunosc foarte puțin cei care au putut spune, sau au încercat să facă să se creadă, că am pus piciorul pe pământul republican, altfel decât cu rangul și la locul în care întâmplarea a făcut să mă nasc. Sunt prea mândru ca să-mi plec capul în chip josnic, iar primul consul ar izbuti poate să mă distrugă, dar n'o să mă facă să mă umilesc"...

La recomandația de prudență a bunicului său, el răspunse cu o nepăsare cutezătoare:

„E lesne să trimeți un glonte de pușcă. De aceea asta mă

preocupă puţin. Cât despre o răpire, ies rar din oraş fără să fim doi sau trei, fiecare cu o puşcă cu două gloanţe.

„Aşa fiind, vezi că ocaziile de a pune eftin mâna pe mine sunt rare; iar dacă vreo persoană suspectă ar trece Rinul, de pe malul din faţă, cred că aş fi prevenit".

Imprudentul! Nici nu bănueşte că, chiar de pe atunci este spionat; scrisorile-i sunt surprinse şi citite, poliţia caută să stabilească participarea lui la numeroasele comploturi pe care jacobinii sau regaliştii le urzesc, rând pe rând, împotriva vieţii lui Bonaparte.

Atentatul din strada Saint-Nicaise şi cel de la Operă, maşina infernală care fusese atât de aproape să atingă pe Napoleon, proectul de a răpi pe primul consul dela Saint-Cloud sau dela Malmaison, marea conspiraţie a lui Moreau, Pichegru şi Lajolais, îi dădeau lui Bonaparte motivul, sau pretextul legitimei apărări.

Voia să dea un exemplu, ca să arunce groaza în duşmani şi să-şi apere viaţa ameninţată. In loc să pedepsească un vinovat, avea să sacrifice un inocent.

Contele de Artois, sufletul tuturor acestor comploturi, nu putea fi prins. Bonaparte hotărî atunci să pună mâna pe ducele de Enghien.

Primul consul nu se putea să nu ştie în momentul execuţiei, că lovia un inocent, în pofida tuturor legilor şi a oricărei justiţii, în dispreţul umanităţii.

In adevăr, Réal, şeful poliţiei consulare, pusese mâna, cu puţin înainte, pe o scrisoare a ducelui de Enghien către marchizul de Vaubore, care îl înştiinţase să se păzească de un atentat; această scrisoare zicea: „Cunosc măsurile care au fost luate ca să se spioneze în mod deosebit persoana mea... Dar îţi mărturisesc că niciodată teama de a întâlni un derbedeu plătit să mă omoare, nu mă va îndemna să fac nici măcar un pas mai mult sau mai puţin. Nu sunt supărat, — dacă au crezut nimerit să-mi deschidă scrisorile, — de faptul că au văzut din ele felul meu de a privi lucrurile şi de a gândi, precum şi dezaprobarea continuă pe care am dat-o totdeauna măsurilor furişe, nedemne de cauza pe care o servim, măsuri care au făcut atâta rău"...

Intr'o scrisoare către contele de Marans, scria: „Nu cunosc nici un cuvânt din toate istoriile voastre. Toate astea sunt o grămadă de prostii care nu-mi spun nimic bun şi în care n'o să mă amestec niciodată, căci le disprețuesc, nu merg drept înainte pe calea mea şi dacă trebue să mă expun pentru stăpânul meu, am făcut-o şi o s'o mai fac cu dragă inimă, fără să mă ascund".

Din nenorocire, el era singurul dintre prinții de sânge la îndemâna lui Bonaparte. In zadar încercase Savary, săptămâni întregi, să atragă pe contele Artois într'o cursă, pe stâncile de la Biville. Cursa fusese simțită. Bonaparte devenia nerăbdător. Trebuia un exemplu ărsunător, cu care să semneze groaza între dușmani, trebuia sângele unui Bourbon ca să înece comploturile regaliste... Dacă ducele de Enghien era singura pradă cu putință, trebuia să plătească pentru toți ceilalți!

Din ordinul primului consul, la 1 Martie 1804, Réal scrie prefectului de Strasburg: „Ducele tot mai este la Ettenheim?"

Mareșalul de jandarmi, Lamothe, fu trimes să facă o anchetă la fața locului. Fu bine dăscălit; bietul om nu prea avea simț politic și spiritul său strâmt era foarte dispus să creadă basmele cele mai absurde.

La 9 Martie Lamothe trimete un raport ciudat. Ducele are lângă el la Ettenheim pe generalul Dumouriez și pe un nume Smith, de curând sosit din Anglia. Intreține o corespondență foarte activă cu numeroși ofițeri emigrați, care sunt adunați la Ofenburg și la Friburg. O revoluție trebue să izbucnească cât de curând în Franța.

Câte cuvinte, atâtea erori!

Lamothe, înșelat de accentul alsacian, înțelesese Dumouriez când i se spusese Thumery, — bătrânul marchiz de Thumery, unul din martori la căsătoria ducelui. Englezul Smith cunoscut de poliție pentru că mai conspirase împotriva primului consul, era, în realitate, un locotenent alsacan din armata lui Condé, Schmidt. Restul raportului era la fel...

Efectul acestui extraordinar document fu fulgerător asupra spiritului lui Bonaparte, Dumouriez! prietenul lui Pichegru! englezul Smith, erau la Ettenheim, lângă ducele de Enghien! Iată dovada că ducele era sufletul unui nou complot, ale cărui cheltueli erau suportate de aurul englezesc.

— Dar bine, domnilor, exclamă primul consul, izbind cu putere în birou, în fața lui Talleyrand și a lui Réal, sunt câine eu, ca să aveți atât de puțină grijă de siguranța mea!... La ce folosește poliția?... Cum de n'a cunoscut și n'a semnalat ea prezența lui Dumouriez la Ettenheim?... Iată cum sunt servit! Trebue să dăm fără întârziere o lovitură hotărîtoare!

Imediat, Bonaparte, adună un consiliu unde figurează Cambacérès, Lebrun, Regnier, Fouché și Talleyrand. Vicleanul și veninosul Fouché, care e neîntrecut când e vorba să-și lingușească stăpânul, este pentru violență și pentru crimă.

Cambacérès face câteva obiecții timide: „Bonaparte, care fusese destul de fericit să rămână străin de crimele Revoluției, trebuia, zicea el, să se ferească de a cădea în astfel de crime".

Se pretinde că îşi atrase această bicluitoare aluzie la votul lui de pe vremuri moartea cu amânare — dat cu ocazia condamnării lui Ludovic XVI: „Ai devenit foarte zgârcit cu sângele Bourbonilor!"

Astea se petreceau la 10 Martie 1804.

Repede, expediţia fu organizată în toate amănunţele. Generalul Ordener avea să ceară garnizoanei din Schlestadt trei sute de dragoni. Apoi avea să se întâlnească cu generalul Fririon la podul plutitor de la Rhinau, la opt ore seara, ca să treacă Rinul cu ajutorul a cincisprezece pontonieri. Un căpitan, un locotenent şi vreo treizeci de jandarmi trebuiau să se unească cu dragonii şi să meargă împreună la Ettenheim. Trupe de susţinere şi de artilerie aveau să stea pe Rin, gata să intervie în caz de nevoe.

In noaptea de la 12 spre 13 Martie, generalul Ordener soseşte la Strasburg şi are o conferinţă cu colonelul de jandarmi Charlot. La 14 Martie, doi agenţi de poliţie sunt trimeşi în recunoaştere la Ettenheim. Cum dădeau târcoale în jurul locuinţei prinţului, mişcările lor fură observate de cei doi valeţi, care alergară să dea de ştire stăpânului lor. Acesta, din nenorocire, nu luă în seamă informaţiile. Totuşi, locotenentul Schmidt merse drept spre cei doi necunoscuţi suspecţi şi-i întrebă. Aceştia făcură stânga împrejur şi se depărtară, dar în direcţia opusă graniţei, ceeace risipi bănuelile locotenentului Schmidt şi-l făcu să renunţe la urmărire.

Agenţii se întoarseră la Strasburg şi dădură socoteală de însărcinare generalului Ordener, care hotărî să lucreze în noaptea următoare.

La 14 Martie, generalul Fririon primi ordinul să treacă Rinul şi să răpească pe ducele de Enghien; la Ettenheim, în ziua aceea generalul luă masa la un fost emigrat, domnul de Stumpf. Ordinul îi fu adus de ordonanţă, în timpul prânzului. Citindu-l, se făcu palid, se ridică de la masă şi făcu semn gazdei să-l urmeze în odaia vecină. Acolo, fără a spune un cuvânt, întinse domnului de Stumpf ordinul pe care-l primise şi-i spuse:

„Nici o vorbă despre toate astea, nu-i aşa? Nu ţi-am spus nimic, n'ai văzut nimic. Dar dacă îţi este cu putinţă să previi la timp pe cel interesat, fă-o, ai să-mi faci un serviciu, evitându-mi o corvoadă penibilă". Imediat, domnul de Stumpf scrise d-lui de Roesch, care se găsea la Rhinau şi-i trimise biletul printr'un om sigur.

Baronul de Roesch, fost emigrat, rămas regalist înflăcărat, trecu Rinul şi se duse la Ettenheim în goana calului. Ducele de Enghien era plecat la vânătoare pentru toată ziua şi nu avea să se întoarcă decât târziu seara. Baronul de Roesch scrise o

scrisoare ca să-i explice scopul vizitei şi, pentru mai multă precauţie, vorbi cu prinţesa Charlotte şi o rugă să intervină pe lângă duce ca să părăsească Ettenheimul încă în seara aceea. Plecând, baronul întâlni un ţăran de care era sigur şi-l ceru să ducă prinţului alt bilet de înştiinţare.

Ducele de Enghien, întors târziu de la vânătoare, obosit şi flămând, nu voi să asculte nimic. Ceru să mănânce şi să doarmă înainte de orişice.

Nici biletul primit în pădure, nici scrisoarea găsită la întoarcere, nici rugăminţile prinţesei şi ale celor din jurul lui nu izbutiră să-i învingă incorigibilul său optimism.

Ducele ssuţinu că trupele franceze n'or să violeze neutralitatea teritoriului Badenului anume ca să-l răpească pe Iânsul; că, de altfel, chiar dacă ar vrea s'o facă, n'or să poată căci locuitorii din Ettenheim l-ar apăra; că, pe deasupra, expediţia n'o să aibă timpul să se organizeze în noaptea aceea, iar a doua zi de dimineaţă va pleca negreşit. Ingădui numai să se încarce puştile şi lăsă pe baronul de Grünstem şi pe locotenentul Schmidt să se culce într'o cameră alături de a lui. La cinci dimineaţa fură deşteptaţi de un zăngănit confuz de săbii şi de un zgomot înăbuşit de copite. (Avuseseră prevederea să învelească picioarele cailor).

Ducele, pe jumătate dezbrăcat, se repezi la puşcă şi deschise geamul. Zări nişte jandarmi sărind zidul:

— Cine porunceşte aici? exclamă el.

— N'avem să-ţi dăm socoteală! răspunse colonelul Charlot.

Prinţul îl ochi şi tocmai era să tragă, când baronul de Grünstein îi zise: „Zadarnic ne-am împotrivi. Sunt prea numeroşi". Ducele aplecă puşca. Cu o minunată prezenţă de spirit avu grijă să ardă scrisoarea compromiţătoare a baronului de Roesch. Deja jandarmii în vremea aceea, spărgeau uşa şi năvăleau în cameră, cu pistolul în mână.

— Care-i ducele? întrebă colonelul Charlot.

— Trebue să-l cunoşti, răspunse prinţul.

— Duceţi pe toţi domnii ăştia afară din oraş, porunci ofiţerul, jandarmilor.

In timp ce trupa străbătea Ettenheim-ul, câţiva locuitori deschiseră ferestrele şi protestară.

— E cu învoiala suveranului vostru, răspunse cu îndrăzneală colonelul Charlot.

Apoi ceru unui Badez să-i arate pe duce, căci tot nu-i putuse identifica. Acela refuză cu energie. Cum jandarmii stăruiră, şi-l ameninţară, prinţul interveni şi spuse cu noblete.

— Eu sunt ducele de Enghien.

La 15 Martie la patru ore după amiază, prinţul fu închis în

cîtadela din Strassburg, Principesa Charlotte alergă într'acolo şi se multiplică în demersuri ca să-şi scape bărbatul. Dar la 18 Martie o trăsură de voiaj, escortată de jandarmi, duse pe duce la Paris. El călătoria sub numele de Plessis, şi fu prezentat drept un conspirator primejdios. In două zile, cu douăzeci de popasuri, trăsura sosi la Paris, la trei după prânz.

Ducele de Enghien era încredinţat că va fi pus în prezenţa primului consul şi că îi va putea lesne risipi bănuelile nedrepte. Impotriva aşteptărei sale însă, trăsura, după o scurtă oprire în faţa ministerului afacerilor străine, de unde văzu eşind pe Talleyrand, care-l evită, reluă drumul spre Vincennes, unde sosi la cinci şi jumătate seara, în ziua de 20 Martie.

Toate ordinele erau date pentru ca deznodământul să aibă loc repede. Comandantul castelului din Vincennes, Harel, primise de la Réal ordinul să asigure secretul cel mai desăvârşit asupra identităţii prizonierului. Ordinul zicea: „Un individ al cărui nume nu trebue să fie cunoscut, va fi condus la castelul a cărui comandă îţi este încredinţată. Intenţia guvernului este ca tot ce va fi relativ la dânsul să fie ţinut secret şi să nu i se facă nici o întrebare, nici asupra a ceeace este, nici asupra motivelor detentiunii. Dumneatea însuţi trebue să nu ştii cine este... Primul consul contează, cetăţene comandant, pe discreţia dumitale şi pe exactitatea cu care vei executa aceste diferite dispoziţii".

Generalul Murat, guvernatorul Parisului, primi, la şapte ore seara, ordinul să desemneze pe membrii comisiunei militare însărcinată să judece pe prizonier.

Bonaparte îi dădea, cu mâna sa, instrucţiuni precise şi formale, indicându-i chiar pe cei mai mulţi din ofiţerii care trebuiau să judece.

„Să numeşti pe generalul Hulin ca prezident al Comisiunii... Poţi numi ca acuzator pe aghiotantul-major al jandarmeriei de elită".

Urma acest pasagiu teribil:

„Fă pe membrii Comisiunei să înţeleagă că trebue să termine încă în noaptea asta — şi dă ordin că dacă sentinţa, — cum nu mă pot îndoi — îl va condamna la moarte, pedeapsa să fie executată la moment şi condamnatul să fie îngropat într'o curte din fort. Dau ordin lui Savary să se ducă la dumneata... El va veghea asupra tuturor amănuntelor".

Membrii comisiunii sosiră la nouă seara. Ca să nu piardă timpul, comandantul Harel, după ordinul primit încă de la 18 Martie, puse să se sape o groapă lângă pavilionul Reginei.

Prinţul dormea, zdrobit de oboseală. La ceasurile şapte luase o masă frugală, pe care o împărţise cu căţeluşul său, Mohilloff, care nu-l mai părăsise dela Ettenheim. Căpitanul rapor-

tor Dautancourt intră în odaia prizonierului, îl deșteptă brusc și începu interogatoriul.

Prințul, luptând împotriva somnului, își spuse numele, pronumele și rangul, istorisi în ce împrejurări luase parte la campaniile armatelor lui Condé, ce existență ducea la Ettenheim. Protestă că nu cunoaște pe Dumouriez, nu l-a văzut niciodată și n'are nici o stimă pentru dânsul. Declară că n'a fost niciodată în raport cu Pichegru și recunoscu că primește, ca ofițer general al armatei lui Condé, o pensiune neînsemnată din Anglia. In sfârșit, adresându-se majorului Dautancourt, îl spuse că dorea să vorbească cu primul consul. Inainte de a semna interogatorul, scrise:

„Inainte de a semna acest proces-verbal, cer cu insistență să obțin o audiență particulară la Primul Consul. Numele, rangul, felul meu de a gândi și grozăvia situației mele mă fac să sper că n'o să-mi refuze cererea".

Dautancourt fu mișcat de această rugăminte, dar Savary era acolo „ca să vegheze la toate". Bonaparte nu plecase la Malmaison de mai multe zile, ca să fie sigur că n'o să fie importunat!

Dautancourt se întoarse la membrii Comisiunii. Le citi interogatoriul și le aduse la cunoștință singura, unica piesă a dosarului: decizia guvernului care punea în sarcina prințului participarea la comploturile urzite în contra Siguranței interioare și exterioare a Republicii.

Hârtiile confiscate la Ettenheim nu fuseseră predate Comisiunii. Judecătorii n'au avut nici scrisori, nici piese, nici mărturii, nimic! un simulacru de interogator la care se procedase noaptea, fără garanții legale!.., A fost un simulacru de justiție, o adevărată parodie. Un asasinat ar fi fost mai cinstit.

Nu importă! Comisia trebuia să judece fără să crâcnească, Savary era acolo, groapa era gata...

Generalul Hulin ia prezidența. Este introdus prințul, care până să fie chemat înăuntru, adormise iar. „Colegii mei și cu mine, — a spus mai târziu Hulin ca să încerce să se desvinovățească, — erau complect străini de cunoștința legilor. Toți ne câștigasem gradele pe câmpurile de luptă; niciunul nu avea nici cea mai mică idee în materie de judecată și, ca culme a nenorocirii, raportorul și grefierul n'aveau nici ei mai multă experiență decât noi".

Judecătorii nu judecau: erau în serviciu comandat.

Ce s'ar putea adăuga mai semnificativ decât această constatare de necrezut! Hotărîrea a fost redactată în alb: nu indica nici articolele, nici textele de lege aplicabile, dar conținea

acest cuvânt: moartea. Se înțelege strigătul lui Daufancourt, cuprins de remuşcări:

„Dacă ar depinde de mine să pot lua parte la o sută de bătălii şi la nici o judecată!"...

La cererea prințului, generalul Hulin consimți să împărtăşească primului consul, dorința ducelui de Enghien de a avea o întrevedere cu dânsul, în momentul acesta, se apropie Savary.

— Ce faci? zise el.

— Scriu primului consul ca să-i exprim dorința Consiliului şi cea a condamnatului.

— Rolul dumitale s'a terminat! exclamă repede Savary, zmulgându-i pana. Restul mă priveşte pe mine.

Jandarmii primiseră dela Savary, încă dela orele 11, ordinul să-şi încarce armele „ca să execute un conspirator primejdios, care voia să cufunde din nou Franța în grozăviile ultimelor zile ale lui Robespiere".

Jandarmii îşi luară poziția lângă pavilionul Reginei, în fața gropii deschise, pregătită de mai înainte. Era noapte neagră, o ploae măruntă şi rece cădea fără încetare.

Intors în camera sa după ce se înfățişase Consiliului, prințul care nu cunoştea sentința, stătea de vorbă cu jandarmul de pază. Deodată intră Harel cu o lanternă în mână şi porunci prințului să-l urmeze.

— Unde mă duci?

Nici un răspuns.

— La carceră? stărui el.

— La carceră, nu, din nenorocire, zise un om.

— Domnule, reluă atunci Harel, binevoeşte de mă urmează şi adună-ți tot curajul.

Prințul înțelese şi porni fără să şovăe. După o clipă, ajunse în fața plutonului de execuție, unde i se citi sentința. Ducele de Enghien, adresându-se locotenentului Noirot, îi spuse:

— Fă-mi un serviciu! Vrei să faci să ajungă această ştire principesei de Rohan-Rochefort?

Şi-i dădu într'un bilet îndoit, scris la iuțeală cu creionul, o şuviță de păr şi un inel de aur: verigheta căsătoriei lor secrete.

Apoi mai întrebă:

— Nu-mi dați un preot?

— Vrea să moară capucin? ripostă o voce batjocoritoare.

Ducele înțelese că această ultimă mângâiere îi era refuzată... Ingenunche o clipă, făcu semnul crucii, apoi se ridică şi zise cu simplitate:

— Ce îngrozitor este să mori astfel de mâna Francezilor!

O legendă spune că i s'a agățat un felinar pe piept, ca să

se poată ochi înima. Aghiotantul făcu un semn. Prințul căzu fulgerat.

„Este mai mult de cât o crimă, este o greșală" zise Talleyrand, care era meșter în arta formulelor definitive.

Efectul produs în Europa chiar în Franța, fu dezastruos. Bonaparte își dădu seama și, chiar de a doua zi, începu să facă pe ipocritul:

— „Cum! zise el, nu trebuiau să-l execute înainte ca Réal să-i fi luat un nou interogator! Dădusem lui Réal lista noilor întrebări care trebuia să i se pue".

Domnul Welschinger, în studiile atât de precise și de documentate pe care le-a consacrat dramei dela Vincennes, a dovedit, fără doar și poate, întreaga responsabilitate a primului consul. Bonaparte a fost marele regisor al acestei oribile tragedii. In timpul dramei, a jucat chiar comedie oaspeților dela Malmaison.

Doamna de Rémusat povestește în Memoriile ei că Iosefina, dela răpirea din Ettenheim, ceruse în mai multe rânduri, grațierea ducelui de Enghien, pe care îl cunoscuse odinioară la Versailles, pe vremea când era încă vicontesă de Beauharnais. In zadar se aruncă la picioarele bărbatului său, implorându-i mila. Bonaparte răspunse: „Femeile nu pricep nimic din politică!" și se duse să se închidă în camera lui.

In timpul serii, doamna de Rémusat, care făcea o partidă de șah cu Bonaparte, îl auzi murmurând în mai multe rânduri, ca și cum ar fi fost în prada unei obsesiuni:

Să fim prieteni, Cinna!...

Apoi aceste versuri din Alzire:

Când brațul tău vine să mă ucidă,
Al meu imi ordonă să te deplâng și să te iert!...

Ea îl privi. Versurile acestea erau oare semnul iertării pe care o așteptau dela bunătatea lui? Primul consul, văzând această privire neliniștită fixată asupra sa, avu un slab surâs... Asasinarea ducelui de Enghien era hotărâtă.

Nenorocita prințesă de Rohan-Rochefort, care dela răpire trăia într'o frământare cumplită, și înmulția demersurile în favoarea celui pe care îl iubia, fu zdrobită de sinistra veste.

— Dacă nu m'ar fi iubit, exclamă ea, 'ar fi venit aci și azi mai trăia!... Este cu putință ca eu, care-l iubeam atâta, să-i fi tuiberat viața, și poate, vai! să-i grăbesc sfârșitul! Cât imi apasă sufletul gândul acesta.

Și avu un strigat sfâșietor:

— Durerea nu ucide, de vreme ce eu mai trăesc!

Cel mai spiritual și cel mai parizian dintre prietenii noștri din Italia, contele Primoli, a bine voit, cu o grație pentru care

îi mulţumesc, s[x]-mi comunice o scrisoare a strămoşului său, regele Iosif Bonaparte, către regina Hortensa. Ca frate bun, regele ia apărarea lui Napoleon, Iată câteva extrase din această scrisoare inedită:

Londra, 20 Ianuar 1834

„Dragă surioară,

„...Am de la El — (de la Impăratul) — scrisori anterioare înălţării sale, unde se dezvălue adevăratul său caracter; şi-a dat mai multă osteneală ca să pară aspru şi sever decât îşi dau cei mai mulţi oameni ca să pară buni. I-am spus asta într'o zi în faţa mamei dumitale, care m'a aprobat printr'un surâs; Napoleon a admis şi el, când a rămas singur cu noi.

„— Ce vrei! ne-a spus el, aşa sunt făcuţi oamenii: iau drept slăbiciune ceeace este bunătate. Lumea îmi dă ascultare pentru că un mă crede bun...

„Nu ştiu dacă ştii că voia să scape pe ducele de Enghien. S'a grăbit executarea sentinţei fără ştirea lui şi fără rea voinţă".

Regele Iosif mai scrie reginei Hortense că executarea ducelui de Enghien este rezultatul unei neînţelegeri. Apoi adaugă: „De altfel, Napoleon mi-a spus în ajun că o să graţieze pe prinţ, dacă va fi condamnat şi că ar consimţi chiar să-l întrebuinţeze în armată, de vreme ce prinţul dorea aceasta şi-i făcuse chiar o cerere".

Făcând tot omagiul cuvenit sentimentului de frăţie atât de respectabil, care a inspirat această afirmaţie, şi fără să ne mai oprim la neverosimilitatea ei, ajunge să ne raportăm la Impăratul însuşi, pentru a dovedi că regele Iosif se înşela.

Napoleon, la 15 Aprile 1821, scria în testament: „Am pus să-l aresteze şi să-l judece pe ducele de Enghien pentru că lucrul era necesar interesului, siguranţei şi onoarei poporului francez, când contele de Artois, întreţinea după propria sa mărturisire şaizeci de asasini la Paris. Intr'o împrejurare asemănătoare aş lucra la fel"... Incercare supremă de justificare şi ultimă înfruntare, în faţa morţii, care se apropia de el cu paşi repezi!

Impăratul detronat, solitar, pe stâncile aride din insula sa pustie, bătută de valurile mării, nu odată, în nopţile fără somn şi în zilele fără bucurie, va fi revăzut nobila figură a nevinovatului condamnat de la Vincennes...

Fără îndoială auzia, prin zgomotul valurilor, înălţându-se până la dânsul severa judecată a Istoriei, al cărei ecou s'a fă-

cut poetul Lamartine în aceste admirabile versuri (pe cari le redăm traduse în proză):

Gloria şterge totul... Totul, afară de crimă!
Degetul ei îi arăta corpul unei victime:
E-un tânăr, un erou, scăldat în sângele-i fără prihană...
Valul care-l aducea, — trecea, trecea într'una...
Şi valul tot trecând, răzbunătorul vel,
Il hohotia numele lui Condé!

Şi par'că penfru-a şterge această pată lividă,
Il vedeai trecându-şi mâna-i grăbită peste frunte,
Dar pata cea de sânge îi reânştea sub degete,
Şi ca o pecete pusă de o mână supremă,
Pata neştearsă îi încorona crima —
Ca o diademă!

— SFÂRŞIT—

Colecția FAR-WEST

AVENTURI
DRAGOSTE
EROISM

Tot ce s'a scris mai frumos din romanele de aventuri din literatura mondială.

Au apărut:

1. DIAVOLUL SÂNGEROS de *E. R. Burroughs* (epuizat)
2. VALEA DISPERĂRII de *Zane Grey* (epuizat)
3. FAR-WEST de *B. I. Curwood* (epuizat)
4. CALIFORNIA de *Bret Harte* (epuizat)
5. EROUL VESTULUI de *W. C. Tuttle* epuizat
6. CARAVANA de *Peter Rauenberg* (epuizat)
7. SENORITA de *Max Brand* (epuizat)
8. RIVALII de *Bret Harte*

Vor apare:

9. AUR IN NEW-FRISKO de *Robert Arden*
10. VAGAUNA BLESTEMAȚILOR de *Antony Maly*